

Giới thiệu Nữ Phụ, Yêu Anh Đi

Truyện Nữ Phụ, Yêu Anh Đi của tác giả trẻ Vân CàNa nói về ba hay bốn cặp nam chính nữ chính nào đó với IQ cỡ trên ba chữ số, đẹp lỏng lẻo mà lâu lâu ngu vãi ra.

Nữ phụ thì mặt ký phần, não phẳng lì, dốt nát, bị ngược mua vui... Ah, chỉ vậy thôi hả? Hãy nói chuyện khác nhé, dưới góc độ của cô nàng bánh chọe, mê trai và ngu dốt đó!!! Cuối cùng, nữ phụ đã trở thành nữ chính. Trong câu chuyện của chính cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ, Yêu Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Truyện viết khi rồi rồi.

Không có mục đích cụ thể.

Chỉ là hàng giải trí thôi các bạn àh!!

....

Tuân theo quy tắc của mọi câu chuyện teenfic bạn hay đọc, rằng nam cường hãn, nữ toàn năng.

Nữ phụ ngu dốt, điên khùng hay đại loại thế.

Tuy nhiên, lần này, không phải dưới góc độ của nhân vật chính mà là từ nữ phụ.

Cô ta nghĩ gì sau tất cả.

Cuối cùng, nữ phụ nào phẳng đó có đáng hận không?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ, Yêu Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 2: tôi kiêu ngạo

Tôi là một kẻ kiêu ngạo!

Đúng, và nếu bạn gọi là chanh chọe thì cảm ơn nhé, bạn nói thế càng chứng tỏ bạn đang ganh tị với tôi thôi!

Tôi từ nhỏ đã là công chúa được ưu ái, ba mẹ tôi đều là dân kinh doanh và gia đình tôi thực sự giàu có!

Tôi có nhà, có xe, có tiền bạc đầy ví.

Cuộc sống màu hồng!

Tôi có bạn, dĩ nhiên, trong mắt tôi đó là hai cô gái tuyệt cú mèo!

Họ giống tôi, giàu có và kiêu ngạo. Bị lũ người ngu ngốc ngoài đó mắng là lũ con gái xấu xí, giả tạo và chanh chua!

Ha! Cảm ơn nhé! Sự P.r tuyệt cú!

Tôi ở đây, 16 tuổi, giàu có và tự do!

Mọi người bàn tán về tôi hơi nhiều và họ gọi thú vui cùng tôi và lũ bạn là thói xấu!

Thôi nào các bạn!

Hãy thừa nhận đi, các người đang ghen tị!

Ba mẹ tôi làm ra tiền và mục đích của họ không phải là chỉ vì tôi thôi sao?

Này, tôi 16 tuổi, học sinh cấp ba, dùng tiền của ba mẹ. Điều đó không có sai!

Tôi mua sắm, trang điểm, hóa trang.

Đó không phải là đua đòi! Hãy sinh trưởng trong một gia đình giàu có đi!

Bạn có thể tầm thường trong giới thượng lưu được ư? Định tạt vào mặt gia đình mình à?

“Ồ, ông ta nghèo đến mức con ông ta không mua nổi cái gì ra hồn?”

Thích thế à?

Hay muốn tôi đi làm từ thiện hay thanh thanh nhã nhã các kiểu.

Ô hô hô, thật giả tạo!

Tôi kiêu ngạo vì tôi đáng được như vậy!

Đừng đùa với tôi và xin cảm ơn lại nếu bạn muốn nói tôi đua đòi, bảnh chọe và không nên nét.

Bạn, là ếch ngồi đáy giếng, bạn chẳng hiểu gì cả!

Bạn thân mến, cứ giàu có đi rồi bạn sẽ hiểu!

Con người kiếm tiền để phục vụ bản thân và gia đình nên nếu không giàu có thì hãy xắn tay áo làm chút gì đó đi! Đừng co đứng đó chỉ chờ rồi bảo tôi là phá gia chi nữ!

Mồm bạn thối quá, xin lỗi, mau đi đánh răng đi! Xùy xùy!

Ah, nói hơi nhiều.

Hãy nói chút ít về gia đình cao-ngao- bị-gọi-là-họm-hình yêu quý của tôi nào!

Ba tôi, đầu tiên, ông mập mạp, bụng bia nhăn nheo và xấu xí!

Nhưng nhìn xem, đừng cứ nhìn cha tôi và chỉ trích như thể bạn biết tất cả vậy! Ông xấu xí và trông gian trá, điều đó không ảnh hưởng gì đến nhân cách của ông cả.

Bạn à, và có ai nói với bạn nói xấu người khác cũng là một loại thiếu đạo đức chưa?

Và nếu nói ba tôi là một con cáo già, lũ điên, ai đi kinh doanh lại không có chút mưu mô sách lược?

Chỉ là, họ giấu giỏi hơn cha tôi nên im đi, lũ nhóc!

Ba tôi như vậy vì ông thần thần, không thích giấu giếm bản chất của mình, được chưa?

Còn mẹ tôi...

Chà nghe nhé, họ nói:

“Bà ta thật xấu xí, mũi hòm và tự cao! Sao bà ta không nhìn lại mình?”

“Nhìn bà ta ăn mặc đi! Nhìn bà ta đi! Đây là bằng chứng những người xấu xí mặc gì cũng không ra hồn!”

Thôi được rồi, chính xác, cái quái gì đây?

Xấu là sai à? Từ bao giờ gu thẩm mỹ cá nhân lại đáng nói như thế?

Lũ nhiều chuyện!

Này nhé, mẹ tôi rất đẹp và ba tôi yêu bà, yêu nét đẹp bên trong và ngoài của bà.

Ông yêu những gì bà mặc và với ông, bà luôn là thiên thần dù thể nào đi nữa!

Một gia đình bị dị nghị lại hạnh phúc như thế, bạn có từng nghĩ tới?

Tôi, vâng, xấu xí, mặt trát đầy phấn và học ngu!

Vừa lòng bạn chưa?

Ba mẹ tôi không đẹp và tôi tự hào vì mình giống họ! Tôi có nét đẹp riêng và nếu yêu một ai, người đó cũng sẽ như ba tôi vậy, yêu bằng con tim chứ không phải con mắt phàm tục.

Cho nên,

Haha, tự hào mà nói, tôi kiêu ngạo vì tôi có một gia đình đáng để người khác mong ước!

Giàu có, ba mẹ yêu nhau thật lòng, được cưng chiều và trân trọng.

Bạn nghĩ sao?

Đây, là gia đình của nữ phụ, của nhân vật bị ghét số một.

Là gia đình 'bại hoại' mà mọi người hay mắng mỏ và coi thường!

Đáng cười không? Hay đáng coi thường, xem nhẹ và xỉ vả?

Yap~~ nói xem nào!

Một cô gái như vậy, một người ba và mẹ như vậy, một gia đình như vậy...

Tôi không dám nói là tốt nhất, nhưng nó đáng để bị sỉ vả sao?

Kết thúc của mọi câu chuyện đều là phá sản, bị lãng mạ và sống trong bóng tối!

Ồ, có vẻ mọi người đều thích ngược nữ phụ nhỉ?

Nhưng có bạn giờ bạn chịu nghĩ, về cảm giác của họ chưa?

Cô gái ngạo kiều này....

Sẽ khác hay kết cục vẫn như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ, Yêu Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: tôi thẫn thẫn

Đó là một đêm dài.

Tôi khá bận rộn với hai cô nàng bạn thân cũng như lũ xu nịnh chết dẫm.

Đi dọc trung tâm thương mại, mua vài thứ cho bản thân: nước hoa, son môi, guốc giày và váy áo.

Ồ, bạn hiểu mà, tôi là một cô gái!

Vẫn vậy, bánh chọe và ngu dốt, vùng tiền mua hàng, cao giọng bình phẩm.

Tôi chẳng ngại đóng vai xấu đâu!

Đầm màu lục có khuyên đính màu hổ phách nơi mép váy.

Hay đây!

Tôi chạm vào nó, nhưng cùng lúc đó, có một cô gái cũng chạm vào!

Cô ta cao, thon và thời thượng. Chà, tôi không phủ nhận rằng cô nàng đẹp ra phết đâu!

Và nhìn xem, ái chà, mắt và tóc cô ta kìa! Có vẻ như đôi mắt xanh ấy chưa đủ để nói rằng cô ta là một nàng Việt- kiều- kiều- mẫu cho nên nàng ấy đã làm cho mái đầu của mình một màu đỏ tím chói mắt!

Tôi thú nhận mình phở trương nhưng cái vẻ của cô gái này làm tôi mắc ói.

Có vài người bàn tán, ô hô hô, chúng thật lăm mồm, thiếu gì các vụ tranh giành như thế này nào?

Họ bàn tán và xem nào, mũi nhọn chia về tôi! Thấy chưa? Lũ ấy mà biết gì về lẽ phải? Chúng nó chỉ bênh kẻ đẹp thôi!

Nếu bạn đẹp và lạnh, họ sẽ gọi đó là kiều ngạo cao quý. Nhưng nếu không xinh đẹp, bạn thân mến, bạn chỉ là con nhỏ chảnh chọe, màu mè và lão xược!

Cuộc đời, bất công là thế!

“Buông...!”

Ồ, nhìn xem! Cô ta đang nói kìa. Có vẻ như khả năng ngôn ngữ của cô ta tệ phết nhỉ? Buông? Cho xin, cô ta nghĩ mình là ai? Cô ta không biết đánh vần hai chữ văn hóa sao?

Nếu cô ta đang hoảng, ví dụ như :

“Tôi rất thích nó, nhưng nó cho tôi được không?”

Hay là

“Xin lỗi nhưng tôi chọn nó trước, bạn có thể nhường không?”.

Đó đó, khi thật! Khả năng ngôn ngữ kém vừa thôi!

À mà, có lẽ em ấy là Việt kiều nên vốn tiếng Việt bị nghèo- hóa theo lũ bạn tây rồi.

“Tại sao?”- tôi chất vấn.

Ok, cô gái thiếu lịch sự, đâu nào!

“Tôi chọn nó trước? Buông ra!”

Cô nàng tóc tím than cao giọng, ôi tôi đại bụng đến chết mất! Cái giọng gì đây? Muốn đấu.

Haha, xem cô ta nhú mi kìa! Cô nàng thọc mạch trong tôi đang ở ngay cổ họng hay lỗ tai để nghe rồi đây!

Xin lỗi nhé, xinh đẹp và lão toét. Nghe đây cô gái, chúc mừng, tôi ghét cô rồi đó!

“Tôi nghĩ tôi chạm nó trước!”

“Cô muốn sao? Cô nói gì đi chứ ?”

Cô ta thấy quả bóng nóng hổi qua chị nhân viên tội nghiệp.

Chị ta tỏ vẻ bối rối nhưng tôi có thể nhận ra đôi mắt đánh giá ấy!

Ồ, tôi sẽ thua thôi! Vì trang phục của nàng Việt kiều này đắt hơn tôi nhiều!

Ya~~ cuộc đời!

Đĩ nhiên, tôi bị hụt cái đâm ung ý và được an ủi bằng ánh mắt “cô thua” đầy châm chọc từ nàng mỹ nữ nọ.

Ô hô hô, đủ rồi cô gái lếu láo, cô tự cao quá đấy!

“Cô cứ chờ đó!”

Tôi vút lại câu nói sau đó đi thẳng.

Tôi rất vội nên chẳng thừa calo đâu mà đi nói chuyện với một cô nàng vô văn hóa ngay nghe lũ chó hùa đó tán phết.

Tôi có nhiều việc hơn phải làm!

Và coi kìa, hai người bạn thân mến Ngọc Trân và Tuyết An đang đứng đó đợi tôi.

Thấy chưa? Họ luôn đợi tôi! Cứ gọi chúng tôi là ngu dốt và chảnh chọe đi, vì chúng tôi có một tình bạn vững hơn cả bàn thạch, sắc hơn đá quý và giá trị hơn kim cương.

Chúng tôi không ngại thị phi!

Biết sao không? Vì chúng tôi thần thần, có gì nói đó và khi chúng tôi nói, bạn thân mến, tôi chỉ góp ý giúp bạn mà thôi!

Bạn không nghe ư? Chà, mặc xác bạn vậy. Như cô gái ban nãy, cô ta vô văn hóa và tôi có nói gì đâu!

Tôi muốn giúp , bạn đừng dung!

Vậy thôi nhé! Sống chết mặc bây.

Tao, không quan tâm nữa...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ, Yêu Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: tôi thích

Lại một ngày mới!

Quảng cái tâm lý chết dẫm vì cô nàng thô lỗ hôm qua. Tôi dậy sớm, sửa soạn và đi học.

Phấn thơm ngát và tôi thực sự thích nó. Cảm giác lớp bột mịn chạm vào da thịt làm tôi thấy vui vẻ.

Tôi thích trang điểm kiểu ma cà rồng với khuôn mặt trắng bệch, môi đỏ máu cùng đôi mắt màu máu.

Kính áp tròng không tốt cho mắt lắm, tôi chỉ dùng nó một chút vào ban đêm khi đi chơi cùng lũ bạn.

Còn sáng thì, cứ để nguyên vậy đi!

Ngọc Trân và Tuyết An đã đợi sẵn ở trong lớp, chúng tôi trao đổi một chút về việc làm đẹp.

Đừng gọi chúng tôi là điệu đà ổng ẹo. Con gái, ai cũng thích làm đẹp cả lũ ngốc ah!

“Sao trông cau có thế?”

“Hôm qua tao gặp một nhóc tự luyện thấy bà... này nha, tao đụng nó, ok tao sai, nhưng cũng đừng vì thế mà cong cớn cái mặt nó lên chứ! Xin lỗi, nó có giá lắm à?”

“Oh... nó khá giống với quý cô Việt kiều hôm qua tao gặp đó chứ! Tao đoán hai cô nàng ấy cùng hành tinh hay đại loại vậy!”- tôi cười, trong phút chốc liền nhớ về ả tóc tím than nọ.

Ha ha, thú vị chưa?

“Ahhh~~ Phong, Thiên và Minh đã tới!”

“Yooo!”

Tôi cùng hai nàng bạn thân đứng dậy. Sẵn sàng gặp mặt người mà mình yêu thích.

Tôi đến và thấy cậu, Phong, người mà tôi đem lòng cảm mến. Phong và tôi cùng lớp, như mọi người nói, thì họ có vẻ ủng hộ chuyện tôi mến cậu.

Phong, tên đầy đủ là Nguyễn Minh Lãnh Phong, con trai duy nhất của ông chủ tập đoàn dầu khí giàu nhất thế giới. Cậu học giỏi, điển trai, giỏi thể thao và tài năng.

Tôi dám cá học viện nghệ thuật quốc gia sẽ trả mọi giá để có được một tay đàn như cậu. Thật đấy, hoặc ít nhất, tôi bị mê mẩn bởi đôi bàn tay của piano và trống đó.

Đôi bàn tay của âm nhạc, đôi bàn chân của thể thao vua, giọng nói của bá chủ...

Cậu.. tuyệt vời như một huyền thoại.

(Ya~~ một hình tượng 'nam thánh' đặc trưng nhỉ?)

Lãnh Phong.. gió lạnh..

Người mà tôi thích!

Sau này, thật lâu sau đó, đôi mặt với người con gái từng yêu mình say đắm, có người đã hỏi

“Cô yêu tôi chứ?”

“Có... em yêu anh! Mỗi giây mỗi phút đều là yêu!”

“Vậy tại sao?” Lại buông tay

“Vì anh.. chỉ biết làm tim em đau mà thôi!”

Anh, em hoàn toàn buông tay rồi!

_____≡≡≡≡_____≡≡≡≡_____

Trong lớp học, tôi cố nhét từng câu chữ vào đầu..

Ừm.. nghe lạ quá ha?

Dù sao đi nữa, bạn à, như tôi đã nói mình là một con ngu dốt.

Tôi học, trong mơ màng và vô thức, y hệt như người lạc giữa sa mạc quạnh hiu...

Chà, một sự so sánh hay đấy, tôi tự tặng mình một con mური sáng chói cho môn ngữ văn thần thánh.

Từ chỗ này, tôi luôn có một lợi thế to lớn đó là được ngắm Lãnh Phong thật trọn vẹn- từ phía sau, dĩ nhiên.

Tuyệt! Tin tôi đi, cả đồng con gái luôn sẵn sàng có chỗ ngồi này..

Lớp học yên ắng và nghiêm túc, không khí nghiêm túc an lành và nam thần của lòng tôi thay vì thương ngoạn nó thì lại ngủ đến an lành.

Đôi khi, tôi không hiểu được cậu ta.

Tôi tham lam, tham lam muốn gỡ sạch con người thật sau lớp mặt nạ đó, tôi tin, lạnh lùng không phải là tác phong của cậu.

Thi thoảng, trong một giây nào đó, tôi vô tình thấy được một Lãnh Phong thật khác- năng động và có sức sống hơn.

Tôi muốn làm tan chảy tảng băng khiến cậu xa cách với mọi người.

Phong... lạnh lùng, đó chắc hẳn không phải anh!

Đang miên man suy nghĩ, cánh cửa đã bị đập tan.

Ok bạn à, đồng ý là bạn muốn tạo ấn tượng đấy nhưng ngu vừa thôi, học phí của bạn là do ai đóng vậy? Bạn sao? Dù có thế bạn cũng không có quyền làm vậy đâu!

Ồ hô, và coi kìa, đó không phải là nàng- việt- kiều- tóc- tím- than hòm nọ sao? Chà, xem ra cô nàng khoái chơi nổi nhỉ?

Nhuộm tóc kìa, tự ý sửa đồng phục kìa! Nghe hay quá ha? Con nhỏ tự tiện.

Cô ta đi cùng hai cô nàng, coi nào, đẹp phết đó chứ! Nhưng quên đi, họ vừa làm chuyện ngu dốt gì đây?

Đập cửa, phá hoại tài sản nhà trường.

Tự ý phá cách đồng phục, vi phạm nội quy.

Và xem nào...

“ôi, cậu ấy thật ngầu!”

“Xinh quá đi mất!”

“Thật phong độ”

...

Ahhaha

“Mày nghĩ sao?”

“Chơi trội thấy ớn, nó sợ không ai chú ý nó chắc!”

“Đúng ha! những cô nàng mê hào hoa, phải không hả?”

“Các người đừng có ghen tị với người ta rồi bày đặt nói vậy!”- một cậu nam sinh hét lên.

Ghen tị? Nói vậy?

Cho xin, với các quý cô ưa chơi nổi và hắt mặt như thể bị dị tật mắt kia sao?

Tôi không ham đâu!

Đúng là, có gái đẹp, lũ con trai sẽ nhanh chóng thành chó hùa...

Tôi nhìn qua Lãnh Phong.

Phải, chỉ riêng cậu không thể!

Có phải hay không, cậu cũng như tôi, ngán ngấy lũ thượng nạng hạ đạp đó.

Tôi, hình như càng ngày càng thích cậu rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ, Yêu Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: tôi ghét.

Ba cô nàng ngạo kiều nào đó vẫn héch khuôn mặt to tướng của mình một cách đầy kiêu hãnh.

Này, các cô gái, chúng ta cùng lớp đấy! Đừng cư xử cứ như cô bước vào đây là vinh hạnh của lũ này đi!

Trông phát nôn lên được!

Tôi nhìn họ, ba nàng xinh đẹp nào đó đang ở trong màn giới thiệu bản thân của họ.

“Chào các bạn, mình là Ngô Tuyết Vi, người lai! Cứ gọi là Xunye cho thân thiết nha!”- nói đoạn cô nàng nháy

mắt với cánh con trai trong lớp.

Ồ hô hô, coi kìa, con người kiêu ngạo ban nãy đâu rồi? Cái nháy mắt, tôi xin lỗi, lãng lơ và dung tục đó thật phát rồ.

Cô nàng đạo lý bấy lâu vốn trốn kĩ trong tôi nay cuối cùng đã thòi đầu ra, tặng cho cô nàng Xun-ni-i đó một cái nhìn khinh khinh đầy kiêu hãnh.

Chúa cầu hộ cho bộ mặt giả tạo của cô ta!

Cô nàng thứ hai, vẫn như bạn mình, chải chuốt và sành điệu, dùng cái ánh mắt 'tao là chị đại' nhìn cả lớp, miệng đánh âm cao vút. Ồ, một giọng nữ cao, có vẻ thượng đế rất ưu ái cho vòm-họng-được-chọn đó.

“Mai Anh Thư, Laylye!”

What? Vậy thôi hả?

Laylye? Laylye? Cái gì đây? Lây-lết sao? Nghe hay đấy!

Chà, có vẻ cô nàng có vòm họng được chọn này không khoái nói cho lắm, a! Hay là mồm cô nàng bị tật nhỉ? Bạn biết đấy, tôi có người bà con bị ung thư vòm họng và cậu ấy thật đáng thương.

Trớ trêu thay, người không thể nói trong khi dần vật với khát khao có một câu tròn chữ thì cô nàng này lại dần vật trong nỗi cố gắng tiết chế ngôn từ!

Ha, xem ra đây cũng là một cô gái đáng thương đó chứ!

“Băng- Jasmyena”

Thôi được rồi, ai tới và đem ba con nhò điên này cút mau đi!

Băng.. Cái gì Băng? Bộ họ cô ta xấu lắm sao? Hay là quá cao quý nên lũ dung tục như chúng tôi không được phép biết? Và cái tên... Jasmyena... trát-men-i-nha? Xem ra gia đình cô nàng làm ngành xây dựng.

Cái tên liên quan ra trò đấy!

Xem nào, một ả lăng lơ tên Xun-ni-i; một bà chị đại khoái lây-lết và nàng Việt kiều tím than trát men qua ngày!

Chúa chứng giám, tôi muốn đập chết đám con gái này lắm rồi!

Cô ta quên mình đang ở đâu sao? Đây là Việt Nam đó! Và cho xin đi! Họ nghĩ mình là ai vậy?

'A! Họ quá cao quý nên chúng ta chỉ được biết tới đó thôi!'

Hay

'Chị là một bí ẩn, mấy đứa còn không mau vào tìm hiểu chị!'

Cái beep!

Cho tôi chửi thề đi, ba cô nàng này làm tôi phát ốm mất, ai mau đưa họ về hành tinh của mình đi!

“Anh Thiên!”- cô nàng lây-lết bị ung thư đáng thương chạy lại ôm chầm chàng nam thần của trường, chà, nàng lăng lơ ban nãy nay hóa chó ngoan rồi!

Tôi trong lòng rất muốn nói:“good job, dog!”

Ya~~ xem nào, tuy vậy Thiên có vẻ không né tránh mà còn dùng ánh mắt thân thiện, bảo bọc với cô ta!

Cái gì đây? Ôn nhu với người gần như công khai cầm súng mình sao?

Ô hô hô! Tên này, tại sao bạn tôi lại đi thích loại não thiếu nếp nhăn này chứ?

“Ngọc Trân, mày ôn chứ?”

“... tao ôn!”

“Mày biết đó, tao có thể thả qua đó và tát cô nàng bạn mới quý hóa của chúng ta vài từ thô tục!” Tuyết An chắc nịch nói.

“Hoặc cho tên EQ bị chó gặm nào đó biết rằng, mới có một phút cô nàng của hắn đã có ý đi câu người khác!”

“Bỏ đi!”- Ngọc Trân cười-” Rác, chính là không nên quan tâm!”

“A~~ mày nói đúng!”

Loại con gái xác lác, tự cao và thích hư vinh đó, chạm vào thì thật bẩn tay rồi!

“Chào bạn!”- Minh cũng rất hồ hởi với cô bạn lây-lết ấy nhỉ? Làm người đẹp có lợi biết bao!

Xuất hiện, làm màu và được chú ý!

Ya~~ nghe hay đấy!

“Lại một cú hay ra trò nhỉ?”

“Cười tươi gê ha? Sao ban nãy cô nàng không cười với lớp như thế nhỉ?”

“Các cô gái à, ta có nên gọi trường hợp này là hám trai không nhỉ?”

“Có lẽ là gần thôi!”

Và các nàng ấy tự tiện chết được khi tự ý đi lại trong giờ giới thiệu bản thân và tán phét trong giờ học đấy!

Ồ, tôi không phủ nhận, mình “hoi” ghét họ- các nữ thần ưa chơi nổi- này rồi đấy!

Tôi giờ ngón giữa về các cô, lũ đáng ghét từ lần đầu gặp mặt à!

Chà, và xem kìa, cô nàng trát men đang dò dẫm lại chỗ Phong, anh chàng tôi yêu thích.

Tôi thú nhận, dù không có gì, nhưng cảm giác có người tiếp cận anh chàng mình thích thật không thoải mái tẹo nào.

Phải, tôi thừa nhận, mình ích kỷ.

Như đã nói, tôi là kẻ xấu mà!

“Sao lại là anh?”

Ô hô hô, hay chưa? Sao lại là anh luôn đấy? Này, đừng có nói chuyện với ma cũ trong lớp bằng cái giọng 'tao không chào mừng mày' ngay nơi chốn của anh ta chứ!

Nghe ngu chết được!

“Sao tôi lại không được ở đây? Cô là ai?”- Phong nhử mày, tìm tôi khề giờ ngón cái tán thưởng cậu.

Đổi đáp hay lắm, chàng trai của lòng tôi!

“Anh không nhớ tôi? Anh là ai chứ? Anh dám?”

Sao không dám, cô nghĩ cô là cái gì?

Tôi chẳng muốn đâu, nhưng có ai trách khi tôi thêm từ vô duyên và tự cao cho lũ lông nhiều màu này không.

Tôi thật sự, rất ghét cái phong thái vờ vịt đáng tởm này.

Phong, anh đừng bao giờ như lũ con trai ấy, chú ý đến cái loại này!

Nếu em thua, em tình nguyện thua trong tay người xứng đáng, nhất định!

Chương này chữ hơi nhiều và nặng nhĩ?

Yap~~ thật ra mình chỉ muốn lý giải, vì sao nữ phụ lại ghét nữ chính đại nhân đến mức ra tay hãm hại thôi!

Và như đã nói, vì nữ phụ thấy, cô nàng đó không xứng.

Còn bạn?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ, Yêu Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: tôi không biết.

Giờ ra chơi thần thánh cuối cùng cũng tới.

May quá, tôi thờ dài nhẹ nhõm một hơi đây! chứ cứ ở trong lớp mà nhìn lũ nào đó ra giọng đàn chị, chắc tôi tiêu mất!

Hừm... lũ ma mới xác xược.

Tôi, như thường lệ, nổi gót theo Phong xuống căn tin. Cậu chẳng nói gì, hờ hững như mọi khi vẫn vậy. Dù gì tôi cũng không bận tâm lắm, đường này là

của chung mà phải không?

Ya~~ một lý do hay ho, quý nàng trong tôi lại có dịp hất cằm kiêu ngạo rồi!

Tuy nhiên, trong khi Phong giữ im lặng, bạn cậu ấy coi như thường lệ thì có người lại tỏ vẻ khó chịu.

Ha ha! Nghe hay chưa?

Bạn Trát-men đáng mến đang nhìn chúng tôi đầy khinh miệt, vâng, là khinh thường và miệt thị. Chà, cô nàng nghĩ mình là ai thế?

“Cô thôi đi, cô không có sĩ diện sao? Ai cho cô cứ bám theo tụi tôi mãi thế?”

Vâng, đây là cô nàng nữ- thần- của- cả- lớp đó!

Như tôi đã nói trước, cô ta bất lịch sự lắm!

Nếu có người đi theo người- đi- cạnh- bạn thì chỉ ít phải giữ ít phép tắc căn bản được không? Một câu đại loại như: ' bạn có thể ngừng đi theo chúng tôi được không?' Cũng không nôn ra được à?

Mà nhìn đi! Tôi đi theo Phong chứ không phải là 'tụi tôi' đâu nhé cô gái!

Và xem, mở banh con mắt lai lấp lánh mỹ lệ to như cái trứng cút của cô mà xem! Phong đã nói gì chưa? Há? Há?

Thật khó chịu, cô ta nghĩ mình là ai chứ? Cái rốn của vũ trụ?

Ôi, tôi ghét lũ thích đề cao bản thân đến chết mất!

“Ai thèm bám theo cô!”

Hay đấy trát-men, lại muốn đấu sao?

Thắng một lần nên quen hơi?

“Ai cho cô đi theo bọn tôi!”

“Cô điếc à? Tôi đã nói : tôi không đi theo cô!” Và đây là đường chung đó! Đường chung! Cô mua nó hồi nào há

“Cô...”

“Sao? Tôi sao?” Cứng họng rồi hả? Không phải bình thường rất hăng hái sao?

“Đủ! Ai cho cô lên giọng với jasmenya?”- Thiên lên tiếng, ồ, cậu ta thì biết gì chứ? Cậu có biết chen vào đoạn nói chuyện của người khác là bất lịch sự không?

'Cậu rút cuộc có được học môn đạo đức hồi lớp một không?'- cô nàng gia giáo trong tôi vắn vẹo.

“Tôi không lên giọng với cô ta!” Và cũng chẳng thêm luôn, chàng trai!

“Còn cái lão, cô....”- Trát-men sấn tới, tay giờ cao.

Ồ, muốn đánh! Có ai nói với cô chưa ngoa mới là thứ gắn liền với tên tôi chưa hả?

Hay lắm, đến đây, tôi sẽ tán vỡ cái mồm thối ăn bậy nói bạ của cô một cái thật kiêu!

Nhưng giữa chừng, tay cô ta bị chặn lại.

Là Lãnh Phong..

“Jasmenya! Đủ rồi!”

“Kệ tôi! Anh có quyền gì mà xen vào? Anh thật vô duyên!”

Vậy cô gái, tôi theo Phong là chuyện của tôi, cô là gì mà dám xen vào?

“Cô...”

“Sao? Cứng họng rồi hả?”- Trát men hất cao cái cằm kiêu ngạo của cô nàng, lại một lần nữa tôi muốn xé nát cái bản mặt gớm guốc lão toét đó!

“Hừ, đồ ngu ngốc!”

Này này, đồ đứa con của ngành xây dựng đáng mền, cô nghĩ mình là ai mà có thể tùy tiện mắng người khác.

Mẹ nó, mặc xác hình tượng, mặc xác cái gì gọi là hiền lành thanh lịch, tôi muốn lên và đập con nhỏ này một trận cho hả dạ!

Nhưng, chưa kịp làm gì, cô bạn mới đáng mền của chúng tôi lại dùng cái ánh mắt bị- bạn- thân- phản- bội cùng nồng đậm thất- vọng nhìn Phong rồi chạy vụt đi, không quên làm mặt buồn- lăm- nhưng- cố- mạnh- mẽ nói lại một câu:

“Anh là đồ đáng ghét!”

Thôi được rồi! Tạm ngừng nào! Cái thứ gì đây?

Cô gái, đừng có dùng cái loại ánh mắt vờ ngấm tiều tam đó trên tôi được không? Có cần tôi nhắc với cô giữa hai chúng ta là ai theo đuổi Phong trước không? Và anh ta là bạn trai cô sao? Không có! Vậy cô có quyền gì dùng ánh mắt đó với tôi!

Ôi trời ạ! Tôi điên lên mất!

Lũ người còn lại soi cái ánh mắt trách cứ nhìn Phong. Phụt, cái gì đây hả?

“Phong, mày hơi quá đáng!”

Quá đáng! Cái *beep* quá đáng! Đồ mê gái bán bạn.

“Tao không có sai!”

Phong hừ lạnh, bỏ đi! Và tôi chạy theo!

Cậu chạy rất nhanh và tôi biết cậu đi đâu!

Sân thượng!

Nơi an lành và thoải mái, cho cậu!

Tôi đến, thấy cậu ở đó, đứng một mình, cô độc và nhiều góc khuất.

Cậu giống như bầu trời vậy, thâm sâu thăm vô ngần với hàng ngàn vụn mây bủa vây, che đi những tâm tư tình cảm

Cậu, như thế nào?

Và đâu, mới là cậu.

Tôi đứng đó, phía sau cậu, ngắm nhìn tấm lưng to cùng bờ vai thẳng. Cậu im lặng mà tôi cũng chẳng nói lời nào.

Nhưng cậu biết tôi ở đây, hết như tôi đang từ phía sau, biết tâm trạng của cậu đang rỗng tuếch, bức dọc và giận lẫy.

Tôi không phủ nhận, rằng mình thừa biết cậu ấy có một chút trẻ con.

Tôi thích cậu, vì sao, bản thân tôi cũng không biết.

Đúng, tôi không biết và cũng chẳng màng rằng có nên biết hay không.

Thích là thích, thế thôi!

Là lúc nhìn thấy cậu, sẽ tham lam mong được cậu chú ý, được thấy đôi mắt đó phản chiếu bóng hình mình.

Thật ra, tôi biết, với một cô gái, hành xử thô lỗ trước mặt người mình thích là không nên, nhưng tôi muốn cậu từ từ và chậm rãi chấp nhận con người tôi, hết như tôi, dần dần mê luyến cậu.

Lý do thích cậu, không biết và cũng chẳng cần biết.

Vì nếu yêu nhau mà có lý do, ta sẽ cũng tìm được một ai đó khác giống vậy. Yêu mà không lý do, tức rằng người ấy là độc nhất và tốt nhất.

Không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ, Yêu Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: tôi hư!

Phải, tôi hư!

Là loại con gái hư đồn và xấu xí, hay mang trong mình những thói hư bất chợt cùng bao buổi tiệc tùng thâu đêm!

Chà, tôi không phủ nhận, ban đêm mới chính là thế giới của mình.

Mười giờ rưỡi.

Chiếc xe màu đồng đô sang trọng đã dừng trước cửa nhà và hai cô bạn thân của tôi chắc chắn có một người là tay lái.

Kiểm tra lại mình trong gương, tôi mỉm cười.

Tuyệt!

Mất màu đỏ nhờ cặp kính áp tròng đắt giá, mái tóc đen nhưng hơi xù đứng chát mà đi cùng đôi môi đỏ đậm nổi bật, cái đầm bó sát màu đen, boot da báo, túi xách da cá sấu, và, chà, xem đi, một combo quá đỉnh cho cô nàng hư- đúng- điệu.

Xuống nhà, Ngọc Trân thân mến đã diện một bộ đầm đính tán siêu quyến rũ ra trò, còn Tuyết An lại vui mình vào những bộ cánh không- khác- hai- mảnh- là- bao!

Yap! Đừng tò mò, chúng tôi thích như thế đấy!

“Em mới này moi từ đâu ra vậy?”

“Tao cá với thằng Tùng, rằng con Trát Men sẽ từ chối nó!”- Tuyết An cười tươi rói-” và mày à, con nhỏ kiêu kinh khủng, làm như mình là nữ hoàng vậy!”

“Vậy, diễn biến thế nào?”

“Phũ nhá! 'Cút đi rác rưởi!' Ô hô hô! Cô nàng có những câu làm tao buồn ói!”

“Và vạ lần trong lòng.”-tôi chui vào xe-”Tao muốn biến ba ả thiên thần gớm chó nào đó thành cái bô nhỏ nhắn xinh đẹp!”

“A ha ha! Bây giờ hả? Có lẽ tao sẽ có chút cảm tình với ba nàng tiên ấy nếu mọi thứ như mày nói!”- Ngọc Trân cười khẩy.

Còn tôi, càng khinh cô nàng nào đó!

'Cút đi rác rưởi' ư? Cô ta là ai?

Thôi nào cô gái, nói đi nói lại, cô chỉ là một đứa vô- giáo- dục.

Rác? Ô hô hô! Cô ta coi mình là gì?

Đáng tởm!

Nhưng, thôi nào tôi ơi! Đừng chú ý đến nó nữa, vui mình vào cuộc chơi đi nào!

“Bar nào?”

“Rose_kiss_Bob nhé! Hôm nay họ mời Tuấn_Maximum!”

Tuấn_Maximum? Một chàng trai chà đĩa không tòi!

“Ok! Tao đồng ý!”

Đến giờ rồi các cô gái, mau diên loạn đi!

Sài Gòn, rục rờ và hào hoa.

Cùng một chút phù phiếm.

Chúng tôi- cả ba người, ngồi trên xe hơi đất đỏ đến quán bar!

Ok! Tôi thừa nhận, cả bọn chưa đủ tuổi cho bar, bia bọt và cả ô tô!

Tuổi này, ồ, có lẽ chỉ nên lái cái gì đại loại như cup50, uống trà sữa trân châu, mặc đồng phục và tụ tập đầu đó đại loại như một quán ăn đảng hoàng tử té chẳng hạn.

Có lẽ mọi người sẽ nói: 'dĩ nhiên, học sinh cấp ba phải thế chứ!'

Vậy sao? Mơ đi!

Như tôi đã nói, nhà tôi giàu lắm, và có quyền nữa!

Ồ, lại nói đến, ăn chơi cũng là một phần trong con người!

Ai mà không thích làm công chúa hưởng thụ nào?

Trà sữa? So với cái đồng bột nguy hại không khác gì hơn ngoài chứa mấy hạt đen dai làm từ lốp xe, có khi một ly cocktail nồng nồng trong bar lại tốt hơn ngàn lần.

Dĩ nhiên, trừ việc nó có cồn, thứ chất chúng tôi sắp nạp vào dù không đủ tuổi.

Nhưng ai quan tâm chứ? Chúng tôi giàu có lắm, và quyền thế nữa, chúng tôi được phép tung hoành!

Thay vì hóa thân vào làm con nhò tiểu bạch hay cái gì đó đại loại vậy, cái thế loại chỉ biết ăn học và chơi đùa theo-đúng-tuổi thì dung nhập sớm vào thế giới đen tối này không phải hay hơn à?

Này, tôi không phải Bạch Tuyết đâu, tôi không phải là loại vô dụng ăn no chờ chết rồi có người giúp hay nài tiên cá xuẩn ngu dễ dụ, công chúa ngủ trong rừng chỉ biết đến được nuôi, bị đâm và an ổn ngủ.

Tôi là bà hoàng cao ngạo biết ghen tị cùng đồ kị, là mẹ kế gian trá và tinh ranh, là ả phù thủy gian tà mà âm độc.

Tôi có một cuộc đời gắn với quyền lực ngay từ đầu như họ, cao ngạo như họ, mạnh mẽ như họ và thậm chí, vì tương lai mà phản đầu như họ!

Tôi không ngại làm người xấu đâu!

Vì trên đời này căn bản chỉ có kẻ thắng và người thua.

Thậm chí tôi còn nghĩ, làm người thất bại nhất, chính là dựa vào cái mình có mà bám víu, như những ả công chúa đó, họ hoàng gia và chẳng làm gì cả mà vẫn được hạnh phúc!

Mơ à?

Tôi ghét nhất loại người ấy, hơi tí là khóc và than vãn rằng mình bất hạnh. Thật ngu dốt!

A! Nói hơi xa, nhưng dù sao, chúng tôi cũng đã tới quán Bar an toàn.

Ôn trời, Tuyết An lái tuyệt hơn bất kì tên có bằng cấp và đủ tuổi ngoài kia.

Một cô nàng đáng tin để giao mạng trên cái hộp nhanh nhẹn đó đấy!

“Đồng nhi? Hôm nay chắc có nhiều trò để bùng nổ!”

“Một gã DJ chuyên nghiệp, một quán Bar bao thầu mọi rủi ro! Tao không tò mò vì sao nó náo nhiệt đến vậy!”

Tôi cười, tự tin sai bước chân dài. Rất nhiều người ở đây nhìn cả ba, có tán thưởng lẫn chăm chọc nhưng không sao, chúng tôi thừa tự tin cho những việc như vậy rồi!

Bạn chỉ xấu khi bạn tự ti mà thôi! Con người đẹp nhất là khi họ tự tin vào chính bản thân, chấp nhận thực tại mà phản đầu.

chờ đi, chúng tôi nhất định sẽ đẹp và tỏa sáng.

'Rầm

!'

Cánh cửa bị đá ra không thương tiếc, nó làm tôi nghĩ đến vài người.

Và ô hô, họ quả thật ở đây, ba nữ thần đáng mến của tôi, Trát Men xây dựng, Lây Lết ung thư vòm họng và Xun ni lắng lo !

Gái hư? Gái ngoan?

Cùng là đi bar, cùng tuổi, cùng là ăn mặc sexy gợi tình.

Nhưng đura đẹp làm nữ hoàng hóa thiên thần bị nhiễm đen, ả xấu thành mẹ con gái gớm tởm đáng khinh!

Đời!

Dù sao đi nữa, thay vì cứ hếch mặt và giả tạo thánh thiện như kiểu”

'Em rất trong sáng nhưng cuộc đời làm em đen!'

Hay

'Tôi luôn thân thiện và hiền lành, chỉ là bị quá nhiều tổn thương!'

Cái beep! Bà đây mới không quan tâm! Lũ giả tạo cao cấp!

Và ái chà chà, các thánh-nữ-thần-kinh đang bước lại đây này, họ xem ra đã thấy chúng tôi!

Tôi có nên, đáp lễ một chút cho ba nàng tiên nữ này không?

Này, có thể trực tiếp nói, mặt nạ của các cô rất thối chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ, Yêu Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Cuộc đời, nó là một vở diễn to lớn khi mọi người thay phiên nhau khoác lên những tấm mặt nạ màu da hay ho, tô điểm một chút cho cái gọi là nhân cách của mình.

Dưới góc độ của tôi, một cô ả bánh chọe , xấu xí và đặc biệt dốt nát, tôi quá ngu ngốc cho trò chơi đáng khinh đó!

À, xin lỗi, tôi luôn như vậy, nói lan man và xa rời chủ đề!

Vậy, hãy quay lại nào! Chúng ta có gì ở đây vậy nhỉ?

Ồ, như đã nói, ba con chó xù nhiều màu đang chạy lại chỗ chúng tôi, mồm gầm gừ đầy hăm dọa như thể tôi đang muốn ăn cắp mấy cái bò mà chúng mới được chủ mua cho vậy!

Hoặc là, có thể, tôi đã lỡ tay lấy mấy chai xà phòng tắm chó có tác dụng tẩy bọ chết của chúng nó! Hừm, có lý lắm... cho nên bây giờ chúng mới ngứa lông mà loạn cào cào lên đây!

Thấy chúng vừa đập cửa không? Xem ra không ít bọ chết trên người...

Chắc! Bị cắn này giờ nên đau lắm, chắc tại vậy mới chạy loạn.

“Hừ, chúng mày cũng được quyền tới đây?”- Tuyết An cười mỉm, tôi và Ngọc Trân lòng đã giờ nên một câu tán thưởng.

Hay lắm, cô bạn thâm- nhất- nhóm!

Đừng coi thường Tuyết An của chúng tôi! Mỗi câu nói của cô nàng này đây đều có nghĩa cả đấy! Như bây giờ vậy!

Ừay, nói đi thì phải nói lại. Ai là quản lý của nơi này đây chứ? Sao lại cho chó chạy loạn thế này.

“Cô nghĩ cô là ai? Có quyền nói câu đó sao?”

Phụt! Muahaha! Mắc cười chưa!

Vừa rồi, cô bạn Lây- Lết với vòm họng được ban phước của tôi vừa lên tiếng đấy! Nghe hay quá ha? Thậm chí cô nàng còn không phân biệt được cái

gọi là câu hỏi với câu nói.

Dù sao đi nữa, ờ, nghe phát nôm lên được với lũ thảo mai này!

“Tại sao không?”- Tôi nhại theo cái giọng âm hiểm của con nhỏ Trát Men ấy một cách đầy châm chọc. Ô hô hô, da gà của tôi đây đang biểu tình, chà, phong thái kịch cỡm này xem ra không hợp với tôi.

Và nhìn xem, vài người đang nín nhịn để cười. Chắc họ nghĩ tôi ngu lắm, à, mà đúng mà! Tôi ngu, nên mới vướng vào cái đám này đây!

Hừm... một ngày xui xẻo khi phải gặp mặt người làm mình ưa gan đến hai lần! Tôi đúng là dính vận cứt chó rồi, sáng mai thật nên suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề bước chân nào ra đường đầu tiên đây! Chân phải hay trái nhỉ?

“Cô có biết, mình đang ở chỗ của ai không?”- Cô nàng Trát Men đang nặn ra một nụ cười mà tôi nghĩ theo ả, đó là tình huống, âm lãnh và cái mẹ gì đó đại loại vậy!

Nhưng tiếc quá, tôi chỉ thấy một con chó xù với màu lông như bị đột biến gen đang gầm gừ mà thôi!

“Chỗ của ai ta? Đâu đâu? Ở đâu có ghi tên hả?”- Tôi nhào người kìm tìm, chà chà, cứ như là cô nàng Trát Men này đã đánh kí lên đâu đó trên ghế và tôi đã lỡ ngồi lên thứ đại diện cho cô ta đó!

Hay lắm! Tuyệt! Đâu nào? tôi phải chụp chiến lợi phẩm to chừng này lại, rồi in ra, đóng khung và treo lên và khi về già, ha ha, đó sẽ là món hàng kỉ niệm quý giá!

Tìm nào, tìm nào bé cưng!

“Cô đang làm gì vậy?”- Xun-ni-i nở nụ cười khinh miệt, tôi ngược lại, rất muốn đánh cô ta!

Con lão toét!

Dù sao đi nữa, uầy, bạn biết đấy, khi có một người muốn- làm- vai- chính thì buộc phải có vật hy sinh cho riêng mình, và thú vị làm sao, đây lại là vị trí mà cô bạn đáng mến nào đó đang muốn gắn cho tôi!

“Ô! Quá nhiều luôn ấy chứ! Nào là việc bị ô nhiễm tiếng sủa, trang phục thì hớ hênh còn phải kiêm luôn việc làm thánh nữ, và việc lơ xin chữ kí một nàng ngôi sao nhạc rock hay idol quốc gia bằng cách dùng móng kỉ niệm!”

“Đúng là lũ điên!”

“Cô ta đang nói cái gì thế? Buồn cười chết được!”

Tôi ở đó, ngay trung tâm mà nghe mọi người bàn tán, ha ha, xem ra lũ ngu ngốc này vẫn thiếu vài sợi nơ ron não để phân tích những gì tôi nói!

Cái cảm giác được làm người nắm cán nói những câu bí ẩn sâu xa này thật tuyệt biết bao!

Ba con tắc kè nào đó vẫn héch mạt lên, trưng bày cái mũi cao và nhỏ như hai cái lỗ đục bé xíu trong bộ loa máy tính. Ờ, lại một so sánh tuyệt vời bởi tôi, chà, xem ra ba cái bô bé xinh này không phải không có tác dụng. Trình độ văn học của tôi nay đã tăng đáng kể rồi đây!

Nàng Trát Men đáng mến đang nở nụ cười ngạo nghễ phát tôm, cho xin, cái đường chỉ đen đen được bọc bởi hai cánh hồng đó mà gọi là cười à?

Buồn cười! Xem chị mày đi! Đây mới là cười, không phải nhếch môi khinh bỉ nhẹ nhàng, không phải gió xuân tựa bài ca mùa hạ.

Cười, cười khinh thường và ngạo mạn. Khoát lên khuôn mặt bộ áo cao cấp bành chộc đất đỏ, nâng cao âm điệu nhất có thể, vuốt vào tim kẻ đối diện hai từ 'tao khinh' đầy mạnh mẽ.

Ồ! Hãy xé mặt ra đi cô gái, đừng vừa muốn làm nữ vương muôn người kính nể vừa muốn làm nàng lọ lem nhiều người thương quý.

Một mặt thôi cô gái, nhưng chân thật và đáng giá!

“Yô! Trông vui nhỉ? Có gì hay không?”

Từ xa, có thêm ba bóng hình bước vào. Nghe hay chưa, bạn biết đó là ai rồi đấy. Nam thần của tôi và của người khác nữa.

Tuyệt! Để xem nào Trát Men thân quý, mặt nạ của cô sẽ biến hóa như thế nào đây?

Tôi, ha ha, thật chờ mong!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ, Yêu Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Bạn thích đóng vai phản diện không? Làm kẻ ác để bị người ta chỉ trích, như kiểu:

“Ôi, nghe kia, con ấy thật đáng tội!”

“Nó đang nói đấy! Lại một tuyên ngôn đạo đức thối hoắc được phun ra!”

Nghe cay nghiệt quá ha? Dù sao đi nữa, yên tâm đi, tôi vẫn sẽ trả lời là có!

Việc quái gì phải bấm nút NO đỏ chói cho việc được đem mấy đũa ngu dốt chỉ biết khóc và tranh thủ lòng thương hại kia ra mà tùy ý trêu đùa, khinh bỉ chứ?

Ôi, bạn tôi ơi, như đã nói, tôi là người xấu mà!

Hãy trở lại nào, các cô gái và chàng trai, nơi quán bar xô bồ, đông đúc mà tôi đẩy vung tiền hằng đêm

Tôi ở đây, đối diện ba ả bạn- cùng- lớp của mình và bây giờ, đã có thêm thành viên mới!

Phong, Thiên và Minh.

Cả ba chàng trai ấy, đẹp trai, tất nhiên rồi và còn ăn mặc cá tính nữa. Ôi chao, nhìn combo họ đang khoác lên xem! Thật là cá tính gì đâu!

Nhưng coi nào, việc quái gì ba chàng trai- kể cả Phong của tôi, lại ăn mặc hết như tình nhân của ba con chó cái đủ màu kia vậy? Áo kia, giày kia và cả cái áo khoác da đen kia nữa...

Mẹ kiếp, các người thiếu đồ mặc sao? Đáng chết!

Tôi thật muốn qua đó xé burom mấy bộ quần áo điên khùng kia! Chẳng cần nghĩ nhiều đâu các bạn à, tôi, thích chiếm hữu!!!

Tôi có một quan điểm sống, thực dụng và phiến diện, rằng nếu cái gì ta muốn hãy có, có không được, hãy cướp, cướp không được? Ok, hãy hủy hoại!

Vì các bạn ơi, tôi không phải thánh mẫu, tôi là ác quỷ, ma cà rồng, tử thần thực tử hay bất kì cái tên xấu xí nào bạn có thể nghĩ ra để gắn ghép cho những con người xấu xa, thiên cặn và cay nghiệt!

Kẻ thắng là kẻ mạnh và tất nhiên, tôi bất chấp mọi thứ để giành chiến thắng!

Vậy, bạn sẽ làm gì khi con khốn giả tạo hai mặt đáng chết- người mà nếu nó làm ca sĩ, bạn sẽ chỉ lo lập anti club và anh chàng mình yêu quý bao năm mặc- đồ- cặp???

Không đùa đâu! Thật khốn nạn và chó chết! Tôi nguyện rửa con ả nào đó tận trời xanh, tôi muốn vứt đũa khốn nào đó ra khỏi đời mình, lập tức, chẳng có bàn cãi gì nữa!

Cô gái, cô làm tôi ứa gan, thật đấy!

Tôi phóng từng đợt ánh mắt hăng học và cay cú, khát khao được đâm vỡ cái mồm thối của ai đó, ôi trời, dù gì với khả năng ngôn ngữ đó, thì bị cầm cũng đâu có khác biệt gì lớn!!

Nghĩ là làm, đó mới là tôi! Tôi sẵn tới, chụp lấy màu lông xấu xí của cô ả gần nhất- Lây Lết, và nắm kĩ giắt mạnh. Con mẹ nó, cái cảm giác này mới tuyệt làm sao!

“Á!”

“Sao? Ban này mày cong cớn lắm mà!”

“Con khốn, buông Laylye ra!”- Trát Men tiến lên, xô ngã tôi va vào cái bàn thủy tinh sáng loáng, may thay nó không vỡ, nhưng chai sâm banh mở sẵn và đang uống dở của tôi đã tặng người mua nó một mảnh thô kệch xấu màu trên áo.

Ôi trời, cái đầm đẹp đẻ của tôi. Quý tha ma bắt mày đi Trát Men

“Mày làm cái quái gì vậy hả con khốn? Mày có biết cái đầm này giá trị bao nhiêu không?”

“Đó là hình phạt cho mày! Cái tội dám làm thế với Laylye!”

“Cho xin! Nếu mày phản xạ tốt như ban nãy, lại còn yêu- thương bạn như vừa hô hào, thế thì vì cái khốn nào mày lại không chặn bạn tao từ đầu? Tao khinh! Mẹ nó lù gia tạo cao cấp! “-Ngọc Trân hằm hè đầy giễu cợt.

“Mày...!”

“Sao? Đuối lý rồi hả?”

Tôi học theo cô nàng ban nãy, giờ cái giọng muốn ăn đập no ra. Chà, làm người xấu thật tuyệt!

“Mấy cô là ai? Sao từ đầu đến giờ chỉ biết phá bình chúng tôi vậy hả?”- Xun Ni I đáng mến đánh giọng, khí thật, đừng có vừa cãi lộn vừa làm cái bộ mặt như thể 'chúng tôi không muốn cãi nhau nhưng các cô cứ gây sự' đó được không?

“A! Chúng ta là ai nhĩ?”- Tuyết An cười khẩy-” Nghe cho kĩ, tui tao, cả ba đứa lần lượt là ba con thánh- nữ- hot- face- số- một- của- trường, là... a! Hot- girl- có- quyền- muốn- khinh- ai- thì- khinh, chứ ai là rác thì chửi!”

“Ồi, nghe kìa!”

“Ha ha! Xem ra cô nàng này nãy cũng không khá hơn cô bạn ban nãy của mình là bao nhĩ?”

“Ha ha, đúng là cá mè một lứa!”

Tôi và Ngọc Trân nhìn nhau phì cười, ya, chúng tôi không rãnh giải thích với lũ ngốc xít não thiếu nơ ron này điều gì đâu!

“Tao!”- Tuyết An vỗ ngực-” là BaeKoon, kẻ bên tao là VieaKye, cảm ơn đã quan tâm, còn lại, à, là Choodiey!”

“BeaKoon, VieaKye, Choodiey? Tên quái gì thế? học đòi tên anh à? Nghe chẳng ra làm sao ha ha ha!”- Lây Lết rất phong độ cười rộ lên kéo theo vài cá nhân cũng xỏ trâng giờ giọng khinh bỉ.

May thay, Phong cũng không tham gia vào trò chơi đó. Thấy chưa? Chàng trai của tôi không ngu ngốc như họ đâu!

“Phải! BeaKoon VieaKye Choodiey! Nhớ, luôn phải đi cùng nhau!”- Tuyết An nâng cằm-” Thế mới đủ!”

Ha ha ha! Quả nhiên là Tuyết An.

Bạn muốn biết không? Ý nghĩa thật ấy? Thật ra bọn tôi không có tên tiếng Anh gì gì đâu! Cái cô bạn đáng mến tôi đang nói là

BeaKoon- Vieakye- Choodiey, luôn phải đi cùng nhau:

Ba- con- Việt- Kiều- chó- đẻ , luôn phải đi cùng nhau!

Ha ha ha, và tôi không quên, Lây Lết đáng mến vừa mới lặp lại nó đâu! Ha ha, thật hả dạ.

Ok! Từ nay tôi là Vieakye! Ha ha ha

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ, Yêu Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Tôi xoay trong nỗi nhớ cuồng hoang đến vọng tưởng, nếm thứ mật ngọt là món ăn tinh thần khi tưởng nhớ đến những phút dịu ngọt bên anh. Chúng tôi đã từng âm nồng và hạnh phúc, nếm con gió dịu của hừng đông...

Thì ra, bao lâu nay, kẻ mơ mộng và say đắm chỉ có mình tôi

.....

Thế là xong đời một đêm chơi bời , cảm ơn nhé ba cô bạn mới đáng mến, nhờ các cô mà tôi đã có một kí ức thối đến chết được!

Ngọc Trân lên xe, cong đôi môi đậm màu son bichite tím nổi bật mà nàng ta mới tậu hôm trước, nâng giọng chú thích về cái tên 'thú vị' mình vừa buộc phải mang.

“Tại sao lại là Choodye hả? An à, không lẽ mày ghét tao tới vậy?”

“À, đâu có!”- Tuyết An cười xởi lởi-” tao chỉ chỉ bừa, ai bảo mày ở ngay đó chứ!”

“Tao cảm thấy, mày vô cùng muốn kiểm chuyện!”

“Còn tao lại thấy, nếu ba cô nàng kia hiểu ý nghĩa của ba cái tên-” Tôi cười-” không biết sẽ thú vị thế nào đây ha?”

“Đề tao đoán!”- Ngọc Trân đáp lời-” Còn gì ngoài nâng bản mặt đáng thương giả tạo đó và nói tại sao cứ gây sự!”

“Ha ha! Gớm đến chết được! Ít nhất đó là chút an ủi trong ngày đi ha!”

“Cứ coi vậy đi! Dù sao đi nữa, các cô gái, hôm nay đúng là một ngày xúi quẩy đến chết!”

Tôi dựa lưng vào ghế, Tuyết An tình ý bật một đoạn nhạc không lời dịu dàng. Của Bach sao? Hay Beethoven? Tôi thật sự không bao giờ bắt kịp gu âm nhạc của cô nàng này.

“Thư giãn nào, sau một ngày đen hơi cả đêm khuya!”- Cô nàng vận to thêm thanh âm-” Mặc khác, đừng quên ngày mai có bài kiểm tra của môn toán thần thánh đấy các cô gái!”

“Xúi quẩy thật, dù sao đi nữa, có lẽ ba sẽ rảnh mà giúp tao một chút!”- Tôi nhắm mắt, chìm đắm, nhạc hay thật!

Nhẹ nhàng và sâu lắng, với những xúc cảm không lời chạy dọc theo năm tháng.... nhạc cổ điển, tôi hiểu tại sao người ta đưa nhau say nó!

“Bác Khang ư? Cậu quả nhiên là có một người cha tuyệt cú!”- Ngọc Trân cười-”Ba tớ đã đi công tác rồi, có lẽ anh hai sẽ giúp tớ!”

“Các cô nàng của tôi ơi, chúng ta có một gia đình quá đĩnh phải không nào?”- Tuyết An cười khi-” và dù ba tao đã mất, nhưng dương đúng là cung tao hơn cả vàng bạc châu báu!”

“Tụi bây.....”

“Sao?”- Tôi vẫn nhắm nghiền mắt, ừm... thư thái thật!

“.... hôm nay xui chưa đủ phải không?”- Ngọc Trân đột ngột đánh giọng lại-”tao đã thấy gì vậy? Nói tao đang nhìn nhầm đi!”

Lạ quá đi mất, tôi chưa từng thấy Ngọc Trân điềm tĩnh của tôi như thế này bao giờ, tôi mở mắt và chòm theo nhìn....

Tuyết, quá tuyết luôn đó chứ! Một ngày tuyết như nước cống, hết như việc bị cắt cáp và quên mạng quần chip khi mặc váy vậy!

Tuyết, quá tuyết luôn rồi!

Biết vì sao không? Vì Thiên- người mà Ngọc Trân thầm mến, người mà cô bạn tôi đây có thể dùng cả ngày mà mơ về đang nắm tay và hôn một cô nàng. Và đoán xem nào, còn ai ngoài ả Xun-Ni-I đáng kiếp kia chứ?

Thật tệ làm sao! Vì ngay cả Phong của tôi, Minh của Tuyết An đều đang mặn mặn nồng nồng với hai ả còn lại!

Ok, là ba chàng trai bọn tôi cảm mến, họ đang chìm trong cuộc yêu với ba cô ả thô lỗ ở quán bar ban nãy đấy!

Trớ trêu thay, hôm nay có phải thứ sáu ngày mười ba không vậy?

Đáng ghét!

“Xuống xe! Cho tao xuống xe!”

“.....”

“Mày có nghe gì không? Tao bảo tao muốn xuống xe!”- tôi gầm gừ cáu tiết! Bộ nó không thấy sao? Chàng trai của ba đưa chúng tôi, đang ầm nòng bên ba con khốn giả tạo nhiều màu ấy...

Cái gì vậy, ngừng lại đi, tôi muốn biết!

Làm ơn đi, tại sao lại như vậy?

Là ai cũng được mà, dù cho là con Như bốn mắt học ngu trong lớp cũng được, tại sao lại là ba đứa con gái đó?

Anh không thích tôi ư? Không có một vị trí nào cho tôi ư?

Anh, anh có nhớ?

Anh có nhớ chúng ta đã cùng nhau ngắm nhấm bầu trời trưa đầy nắng chói hay im lặng như một thỏa thuận ngầm với sự tĩnh lặng đáng yêu không?

Tôi xoay....

Tôi xoay trong nỗi nhớ cuồng hoang đến vọng tưởng, nếm thứ mật ngọt là món ăn tinh thần khi tưởng nhớ đến những phút dịu ngọt bên anh. Chúng tôi đã từng ấm nồng và hạnh phúc, nếm cơn gió dịu của hừng đông..

Thì ra, bao lâu nay, kẻ mơ mộng và say đắm chỉ có mình tôi.

Mẹ kiếp! Ăn không và chịu thiệt ư? Đó không phải là tôi!

Tôi mở cửa ra và bằng một sức mạnh phi thường nào đó, Tuyết An đã kịp ngừng xe để bảo vệ thân thể đại đột của tôi, dầu gì đi chăng nữa, cũng không có quá nhiều thời gian để nghĩ suy vớ vẩn đâu!

Băng... băng !băng! Mẹ kiếp, tôi nguyên rửa cái tên này đến chết đi sống lại!

Phong, chỉ mới một ngày thôi, mà nàng Trát Men khôn khiếp và lũ bạn của ả đã làm gì với cuộc đời của tôi vậy này?

Tôi sấn lại, giật ngược Băng- thánh- nữ ra sau, trong đầu chỉ duy nhất một suy nghĩ...

Đánh, đánh chết ả...

“Con khôn!”- Tôi hét lên, Trát Men, tao nguyên rửa mày!!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ, Yêu Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Tôi nóng nảy và buồn bực, từng dây thần kinh trong người tôi căng ra và ứ đọng lại, điểm vào máu vào da thịt và tâm trí từng cụm đen của ai oán và phần hận. Tôi, một kẻ chưa từng chịu oan ức hay thua thiệt lần nào trong đời, sẽ giết chết từng chương ngại để duy trì điều đó!

.....

“Con khôn!”-tôi ấn Trát Men xuống, phải, phải như vậy chứ! Tôi hận ả!

“Đồ điên!”

Choáng váng! Đó là cảm xúc duy nhất của tôi lúc này!

Tôi cảm nhận được, nhanh gọn bà dứt khoát. Trát Men xoay tay một cách điêu luyện, kĩ thuật phải thừa nhận là nhanh, hất ngã tôi mà bãi đáp chính là viên đá dưới đường.

Chỉ có cô ta biết võ thuật? Cô ta đang nghĩ đi đâu thế?

Tôi né một cách quen thuộc, lòng tự nhủ thầy dạy gym của mình cũng không quái lạ lắm! Ba năm nay ông ta liên tục dạy tôi phòng vệ, chẳng biết sao giờ lại thật có tác dụng!

“Mẹ nó, con khôn!”- tôi cau tiết sau khi lấy lại được thăng bằng mà đứng vững. Xô mạnh như vậy, cô ta thật muốn hủy luôn khuôn mặt của tôi sao?

Quả nhiên, loại người thảo mai cao cấp!

Tôi giờ ngón giữa cho cô, Trát Men!

“Này! Mày có sao không?”

Hai cô bạn tôi lúc này mới chạy lại, phải thôi, đôi giày họ cao hơn tôi ít nhất phải ba phân đấy!

“Con khôn này đánh mày?” Ngọc Trân rít lên qua kẽ răng, không phải hỏi mà là khẳng định, khuôn mặt cô bạn tôi vằn vẹo trong những xúc cảm khó khăn...

Thật tốt, Ngọc Trân, cậu đang lo cho tớ...

Có người quan tâm, thật rất tốt!

“Con giả tạo! Sao? Xài mặt nạ nên mới rồi phải không, muốn coi ra rồi hả?”- Tuyết An cũng không nhịn được mà nói lời thô lỗ, nét điềm tĩnh đã mất hoàn toàn trong mắt cô bạn tôi lúc này!

“Con mồm thối, ngừng sửa đi! Là con à Vietkye đó ra tay trước!”- Lây Lết phân bua và ánh mắt của ba chàng trai kia còn đậm tính tán đồng.

Con mẹ nó, cái tình huống gì vậy?

“Khạc... phi!”- Tuyết An bất ngờ phun một bãi nước bọt vào đôi giày da của Trát Men, khuôn mặt cô nàng ấy bây giờ hài hước hết sức!

Ồ hô hô! Cô nghĩ cô là ai? Có vẻ như chưa từng ai phun cái mớ đó vào người cô hả?

“Sao? Ngạc nhiên? Coi cái mặt mày kia! Ba từ thôi!Ngu như chó!”- Tuyết An rất ít khi giận giữ, nhưng một khi cô nàng này nóng nảy lên thì...

“Mày.. ai cho phép mày hả? Mày có biết...”- Trát Men chưa nói xong Tuyết An liền chụp mũ

“Sao? Biết nó đắt bao nhiêu chứ gì? Vậy có cần tao nói cho mày biết, đây là cảm giác của bạn tao lúc ở quán bar không? Ồ hô, cô gái, đó chỉ là nước bọt thôi, không ăn thua gì với giày da đâu! Nhưng cái đầm tắm rượu vang của bạn tao phải bỏ đi rồi đấy, mày hài lòng chưa?”

“Đủ rồi, đó là do cô ta ra tay trước!”- Thiên bắt ngừng lên giọng

“Con mẹ nó, anh thấy tôi thích anh thì muốn nói gì là nói à? Ba người coi ra, cũng như bọn chó đần ông tình trùng lên não, gặp gái đẹp là ngu người ngoài kia thôi!”

Tuyết An phun một tràng, xem ra cô bạn tôi đã nhịn đủ.

“Má nó, nghe rõ đây! Bà đây chưa bao giờ chịu oan ức thua thiệt! Con khốn thánh mẫu đó định làm gì, các người... à không, bọn mày không biết phân tích à? Ồ! Thân thủ cô ta nhanh nhẹn chưa? Nhanh như vậy mà lúc bạn tôi vung tay thì phải né được chứ! Chỉ là phản đòn thôi hả? Tôi thấy cô ta là có tạo cơ hội đáng người thì có! Mẹ nó, con thánh mẫu thú vị hoắc!”

“Tuyết An!”- lần này đến lượt Minh gầm lên.

“Câm! Mẹ nó, tụi bây có quyền chửi người thì người khác không có à? Bạn tao làm gì? Năm tóc và tát! Vâng, chỉ thế thôi! Còn hai con khốn nạn này?”

Xô người khác vào bàn thủy tinh, vào hai rượu... nếu lúc đó bọn này không ở sau đờ thì sao? Mẹ nó, như ban nãy, nếu bạn tôi không biết võ có phải khuôn mặt sẽ bị hủy rồi không? Sau đó thì sao?”

“Còn nói?”- Ngọc Trân nâng cao âm-”còn gì ngoài bài ca chúng tôi không có ý là do họ gây sự hay ba cái củ chuối như tôi không đánh họ thì họ sẽ choáng tôi?”

“Ồ, các cô gái!”- tôi chen vào-” còn bộ mặt buồn kiêu mẫu thân thượng đế nữa! Trung tâm của vũ trụ, cái rốn của đại dương, ốc đảo giữa hoang mạc!”

“Ha ha ha! Thì ra cũng chỉ là một lũ giả tạo cao cấp thành tinh!”

“Câm!”- Trát Men nâng cao giọng, ái chà, âm tiết của cô nàng có nội lực thật! Tôi muốn run rẩy rồi đấy ha ha ha!

“VietKye... cô im ngay!”-Phong lên tiếng, giọng đầy vẻ ra lệnh uy hiếp!

Ok! Tôi cáu rồi đấy, thằng mê gái!

Tôi nóng nảy và buồn bực, từng dây thần kinh trong người tôi căng ra và ứ đọng lại, điểm vào máu vào da thịt và tâm trí từng cụm đen của ai oán và phẫn hận. Tôi, một kẻ chưa từng chịu oan ức hay thua thiệt lần nào trong đời, sẽ giết chết từng chương ngại để duy trì điều đó!

“Im? Ồ, tôi không bị câm như cô ta hay bị hạn chế ngôn ngữ như bạn cô ta, việc quái gì tôi phải câm?”

Tôi vận lại, nghĩ được tôi thích rồi hỗn láo, hấn nghĩ hấn là ai?

Muốn chơi, tôi không ngại đấu một chút đâu!

Dù thật sự, tìm tôi, có một chút đau...

.

.

.

Chà chà, đi lệch rồi phải không? Các nhân vật phụ đang cư xử lệch kịch bản rồi, tại sao vậy nhỉ? Họ không phải nên quy lụy khóc lóc dưới chân các nam thánh của chúng ta sao? Vậy cái quái gì đang xảy ra!

Ha ha!

Hãy để tôi kể bạn một câu chuyện từ trước, một câu chuyện hay nói đúng hơn là một người đã làm thay đổi thế cục!

Bây giờ, mời bạn nghe qua, một nút thắt vốn dĩ không có lại xảy ra từ trước, của nguồn gốc chính bộ tiểu thuyết này...

Tôi mời bạn nghe một chút, về thế giới đã xây dựng nên Jasmenya và bạn bè của cô ta!

Thế giới lẽ ra nên vận hành, thế giới của tiểu thuyết gốc tồn tại và được xuất bản.

Thế giới của quyển sách mang tên

“Siêu quậy trường CQCK (cool queen, cool king)”

And the game, begin!

P/s: thật xin lỗi nếu tên bộ “siêu quậy trường CQCK” này trùng với tác phẩm nào đó! Mình thề mình chỉ đặt bừa thôi!!! [~ > _

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ, Yêu Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: tôi và gã

And the game, begin!!!

Nó: (16 tuổi) Nguyễn Tuyết Băng(jasmenya) lạnh lùng, tính nghịch [=]]~ xinh đẹp nhất quả đất, là con gái của chủ tịch tập đoàn số một thế giới, đậu đại học đứng đầu thế giới, IQ: 300/300. Thông minh tuyệt đỉnh, có hơn 100 tấm bằng đại học. Giỏi nhiều thứ võ. Là đại tỉ bang Black paradise đứng đầu thế giới ngầm.

Cô: Ngô Tuyết Vi(Xunye): xinh đẹp tuyệt trần(thua nó) là con gái tập đoàn số bốn thế giới, bạn thân của nó, đậu đại học đứng đầu thế giới, IQ: 250/300. Giỏi đấu súng, biết dùng mọi loại súng trên thế giới, xinh đẹp nóng bỏng, là nhị tỉ bang Black Paradise đứng đầu thế giới ngầm.

Nhò: Mai Anh Thư (Laylye) bạn thân của nó và cô, con gái của chủ tịch tập đoàn đứng thứ sáu thế giới, giỏi chế tạo độc và dùng ám khí, IQ: 240/300. Là tam tỉ bang Black Paradise đứng đầu thế giới ngầm.

Hắn: Nguyễn Minh Lãnh Phong (16 tuổi) đẹp trai không ai sánh bằng, lạnh lùng ít nói, IQ: 300/300, kẻ thừa kế của tập đoàn đứng thứ hai thế giới, là một trong ba hot boy của trường CQCK (cool queen cool king). Giỏi nhiều thứ võ (thua nó). Là đại ca bang Evil_Kick đứng thứ hai thế giới ngầm.

Anh: Trần Anh Minh (16 tuổi) bạn thân của hắn, đẹp trai phong độ (thua hắn), IQ: 255/300. Con trai duy nhất của chủ tịch tập đoàn thứ ba thế giới, là một trong ba hot boy của trường CQCK. Là nhị ca bang Evil_Kick đứng thứ hai thế giới ngầm. Giỏi võ thuật công nghệ

Cậu: Lê Vũ Thiên (16 tuổi) bạn thân của hắn và anh. IQ: 252/300. Đẹp trai đáng mến (thua hắn). Con trai của chủ tịch tập đoàn đứng thứ năm thế giới. Là tam ca của bang Evil_Kick đứng thứ hai thế giới ngầm, là trùm về chế tạo vũ khí (thua nó và hắn), nằm vùng.

[Trích GTNV- siêu quậy trường CQCK, bản đã qua lọc teencode]

(Cảm thấy mất sức sau khi soạn xong cái này, khoai kinh!)

“Nó cầm khẩu súng bên hông lên, xoay nhiều vòng giữa không trung về nên một con bão nhỏ lừng lờ. Ầ! bây giờ đã kinh hãi lắm rồi nhưng vẫn cố giương gương tự đắc, đứng là ngoan cố mà!

Phập! Nó bắn một phát cảnh cáo lên bức tường sau lưng ả làm ả và lũ bạn kinh hãi.

---Sao hả?- nó nâng giọng, nhìn nó bây giờ y hệt một thiên thần bị nhiễm đen, vừa đáng sợ vừa làm người ta thương tiếc. Nó như vậy, chắc đã phải trải qua nhiều khó khăn lắm!

Phía sau nó là Xunye và Laylye, hết như hai tinh linh bóng đêm. Hình ảnh ghé rợn trong mắt mọi người với bọn hắn, chỉ như ba cô gái nhỏ chịu quá nhiều áp lực thế gian...”

Minh Quân nhấp một ngụm nước mát, vòm họng thông, gã lại tiếp tục đọc cuốn sách- mà theo gã, là đáng chán nhất quả đất. Nếu có ai muốn hỏi, tại sao ngán ngẩm như vậy còn đọc, hãy để gã giải thích một chút.

Minh Quân là một giáo viên thể dục cấp hai. Thật ra gã chính xác gã là một vận động viên cấp quốc gia môn điền kinh lỗi thời, chính xác hơn, vì một vụ tai nạn, gã bất hạnh đã phải chia tay những ngày thi đấu của sức trẻ mà thay vào đó gã phải đối diện với những đêm mưa bị hành hạ do cơn đau nhức âm ỉ nơi đầu gối.

Anh rể của gã vốn là hiệu trưởng của một trường cấp hai tư nhân, đã ngộ ý muốn gã đến dạy cho học sinh. Đến nay, cũng đã được bốn năm!

Bốn năm, nó làm thay đổi nhiều thứ, gã đã mất đi mọi nhiệt huyết trai trẻ ngày nào. Giờ đây, cái duy nhất sót lại là sự phiền chán, thụ động và im ắng trong gã. Như một cái cốc rỗng tuếch, khi con người không còn ước mơ để đổ đầy cho chai lọ cuộc đời của họ thì bản thân người ấy đã thành một vật trang trí không hơn không kém!

Và, gã đang như thế! Nhàm chán sống qua ngày, tự thấy mình như một con rùa rụt cổ. Gã muốn quay lại, nhưng sao có thể được với đôi chân thương tật này đây?

Gã, bây giờ chỉ còn bi quan và tuyệt vọng.

Ái Như là cháu gái của gã, con gái của chị gã và anh rể. Con bé năm nay mới mười hai tuổi, vừa trải qua một cuộc tiểu phẫu cho đôi mắt mình. Sau đợt phẫu thuật này, mắt cô bé sẽ hoàn toàn bình thường như chúng bạn.

“Chú ba!Jasmenya thiệt là giỏi luôn phải không chú? Ngầu cực kì luôn!”

“Ừ!”- gã gật gù có lệ. Con bé không nhìn được nên bắt gã đọc giúp quyển sách mới mua, một bộ truyện nhảm nhí đến mức gã tự hỏi tại sao người ta lại đi xuất bản nó rồi in thành sách...

là gã đã già hay thế giới này đã đổi thay rồi?

“Con ghét ba con nhỏ hot girl ghê! Tụi nó chảnh gần chết!”

“Ừ!”- gã gật đầu lấy lệ. Thật ra, gã không quan tâm lắm!

Ngày lại qua ngày....

Hôm đó, mưa rất nặng và mấy cái khớp xương phế thải của hắn lại chơi nhạc rock trong đêm, nó không ngừng hoạt động làm hắn đau nhói.

Mưa, nỗi đau và sự thất bại!

Tưởng như đã nếm đủ, gã cũng chẳng quan tâm nữa. Chỉ là đau mà thôi, chưa chết!

Quan trọng sao?

Người ta bảo, chết là hết! Nhưng, sống một cuộc đời như gã bây giờ, khác chết lắm sao?

Người ta cũng bảo, tình yêu có ma lực rất mạnh mẽ. Ai đã một khi yêu, dù đau đớn muộn phiền thì cũng đều vượt qua nhanh chóng...

Nhưng, có ai đã nói, tình yêu cũng có thể giết mọi thứ chưa? Nhất là khi nó ngừng lại...

Ngày cái tai nạn định mệnh đó diễn ra, cái ngày đôi chân gã mất đi khả năng của một người bình thường, gã đang trên đường đến bệnh viện. Vì bạn gái của gã, người con gái gã yêu nhất đã ra đi mãi mãi, trên bàn phẫu thuật...!

Ung thư.... một căn bệnh đáng sợ!

Gã khóc, đó là lần đầu tiên thứ nước mặn chất đắng ghét đó chảy ra nhiều như thế. Nước mắt mặn, lòng gã đắng và cơn đau như bị ai cứa loạn rồi xát muối!

Từng dây thần kinh, mỗi tế bào trong gã thay phiên nhau kêu gào khóc than. Gió đang la hét thâm sâu, mây không còn sức mà đi mà chuyển, nắng uể oải, hoa như tàn... một bầu trời, một không gian cứ ngỡ địa ngục... là do gã đã chết hay chính người con gái ấy đã đem theo mọi ánh nắng trong gã mà đi rồi?

Gã khổ sở và chật vật, gặm nhấm nỗi cô đơn kéo dài theo năm tháng, chịu sự ám ảnh tột cùng về hình bóng người con gái đó, một cô gái bị người ta coi thường!

Phải, bạn gái của gã, là một cô gái bị người ta cười nói chỉ trỏ, một cô gái mà khi ai nghe qua cũng bêu môi như kiểu 'con đó có cái gì hay sao?'. Bạn gái của gã, phản diện cũng như phiên diện, nóng nảy và vô tâm hờ hững. Một con gái hư, một đứa con gái vô nét thiếu tốt... một đứa con gái như vậy, lại là

bạn gái của gã, là người hân yêu!

Vì mọi người không hiểu!

Không hiểu cái cách cô dùng bộ mặt thật đối nhân xử thế, không biết cái cách cô chống lại xã hội theo cách của riêng mình...

Họ không hiểu, nhưng gã hiểu... y hệt như cô đã từng nói, cô chỉ cần gã hiểu cô, thế là đủ...

Nhưng trớ trêu thay, ông trời luôn là một người bạn tuyệt cú!

Gã mất cô, mất đôi chân của hồ, mất ánh sáng và niềm vui, mất đi cái gọi là mơ ước.... mất, gã đã mất tất cả!

Ha ha ha!

Chết thì sao? Mà sống thì sao?

Khi bạn mất đi tình yêu, ước mơ, hy vọng và niềm vui, bạn, có thể tồn tại sao? Có thể quan tâm đến cái gọi là sống chết sao?

Ha ha ha!

Gã nằm đó, trên giường của gã, nếm vị đắng đau thương do con tim và nỗi đau gây cho. Mất gã nhắm, gã nhớ, nhớ người con gái đó. Người yêu của gã, người đã không chê gã bẩn thỉu xấu xí hay mặt hùm hung tợn mà chia tay ra làm quen với gã. Một người con gái như thế, tốt đẹp như thế, sao ông trời nỡ cho cô ta rời xa nhân thế, sao lại bỏ hắt lại với bao nỗi niềm lạnh lẽo tê cóng.

Vậy, sau tất cả, từ một thanh niên có sức trẻ, có tình yêu. Gã dùng một cái trở thành kẻ tật nguyên thảm hại, đã vậy, tình yêu cũng mất, bạn gái của gã thật không còn.

Cô chết, vì bệnh tật và gã, sẽ theo cô, trong nỗi cô đơn nhưng nhớ đong đầy!

Nếu được, gã nguyện đi theo cô, dù thiên đàng hay địa ngục...

.

.

.

.

.

.

.

Một giấc mơ dài, một khoảng không lu mờ vô định!

Gã thức dậy vào ngày mới, không còn âm thanh ỉn ỏi nơi đường cái, không còn màu xám lu mờ do cái đèn ngủ quái dị gã dùng. Đó là một màu chàm trông có sức, màu cam nông nổi và màu tím im ắng.

Một căn phòng mới, một cuộc đời mới!

Một thế giới mới đi cùng một thế xác hư cũ nhàm chán. Cốc mới rượu cũ, vẫn thế cả thôi, gã vẫn là gã, tỉnh dậy sau một giấc mơ và thấy mình đang ở nơi gã từng đọc để ru ngủ cô cháu gái, nơi một đám người vờn quanh một lũ nhóc và coi tụi nó học đòi yêu đương.

Xuyên không vào cuốn sách nhàm chán cổ quái mà cháu gã vô cùng yêu thích.

Cuốn sách mang tên, 'siêu quậy trường CQCK'

Một nơi như thế, đã có một người không nên tồn tại xuất hiện. Không ai có thể hiểu tại sao anh ta lại ở đây. Nhưng tôi có thể nói cho bạn biết một chút rằng tình yêu là thứ có sức mạnh mãnh liệt hơn cả và bầu trời vẫn còn đủ cao và rộng. Ít nhất, đủ để vị Chúa Trời nhân từ ấy giang tay ra cứu vớt những con chiến đang chết mòn của mình...

Và gã ở đây, thế giới này, tồn tại như cũ. Gã cứ tưởng, thế là xong, gã, chẳng cần gì nữa...

Và nút thắt đó xảy ra!

“Học sinh mới sao?”- gã ậm ờ cho có, phòng tập gym này của gã đã ở đây trước khi gã tới, gã đương nhiên sở hữu nó, một cách hợp pháp!

Rồi... người ấy xuất hiện. Mái tóc dài, khuôn mặt tầm thường vô vị. Một cô bé làm người ta không nảy sinh quá nhiều ước mong chung đụng.

Là cô!!!!

Từng dây thần kinh trong gã căng ra rồi sánh động lại, nảo ù đặc và đôi bờ vai căng cứng. Cô, ánh sáng tươi đẹp và duy nhất của gã đã trở lại!

“Chào thầy!”-Cô tiến đến, mỉm cười, trông cao ngạo ngu đần và hống hách hết như hai cô bạn bên cạnh vậy!

Nhưng quan trọng sao?

Gã chỉ thấy, một cô gái có cá tính, có chủ kiến, một cô gái luôn có quyết tâm và tự tin. Một cô gái thẳng thắn cao ngạo và nghiêm túc!

Gã, nguyện thề, sẽ không đánh mất cô

lần nữa!

.....

Lần đầu tiên tôi gặp thầy, chính là ánh mắt kinh ngạc, vui mừng hoan hỉ của một người đàn ông kệch cỡm cao lớn trông hung tợn dữ dằn!

Một con người xấu xí, không hẳn có một nhân cách gớm guốc!

Như một trái nhãn, đằng sau lớp vỏ sần sùi ấy là một vị ngọt lịm mát lạnh êm đềm!

Lần đầu tiên tôi và gã gặp nhau!

.

.

.

.

.

.

Nhân vật phụ, bực đờ cho nhân vật chính. Nhưng nếu cái bực đờ này lung lay, phải chăng nhân vật chính sẽ ngã?

Bởi vì, gã, người không nên tồn tại đã đến và tác động.

Bây giờ, mọi thứ mới chậm rãi chuyển dời!

Bây giờ, tôi sẽ nói

Trò chơi, bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ, Yêu Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: tôi buông.

“Im? Ô, tôi không bị cảm như cô ta hay bị hạn chế ngôn ngữ như bạn cô ta, việc quái gì tôi phải cảm?”

“Vietkye! Đừng thấy được là cứ lán lướt!”

“Lán lướt? Con mẹ nó, nhìn xem này giờ ai đang lán lướt?”

Thôi được rồi các bạn, nghĩ suy vắn vơ gì gì đó đã xong, hãy quay lại trận chiến của chúng tôi nào!

Chúng tôi-ba đứa con gái bị rửa nguyên coi rẻ, đứng đối diện với sáu. Vâng, ba chọi sáu và phân nửa đám kia là con trai... chơi hèn thật!

Nhưng yên tâm đi, biết sao không? Vì lũ nhiều chuyện đang dòm lom lom chúng tôi đó, chỉ mãi nghĩ suy rằng, chúng tôi xấu xa như thế nào thôi!

“Xem xem! Đến lúc này cô ta còn nói được kia đấy!”

“Thật là mặt dày! Không hiểu sao lại có loại con gái như vậy tồn tại!”

“Ôi, mặt ba đứa nó chắc làm bằng xi măng cốt thép!”

Tôi phì cười châm chọc. Đáng khinh chưa? Một lũ bị dốt mũi bởi cái đẹp và ngu dốt tin vào nó. Thật tuyệt khi tôi không ngu ngốc như vậy!

“Vietkye.... tôi nói, lần cuối, cô mau cút khuất mấy tôi và xin lỗi Jasmenya mau!”

Phụt! Ha ha! Xin lỗi á?

Ok! Nghe nhé! Hãy tưởng tượng một ngày nọ có ba con khốn nào đó xuất hiện một cách thô lỗ, ăn nói theo cái kiểu tao- là- cái- rồn- vũ- trụ và cướp hết mẹ cái gọi là hào hoa. Một loại con gái vừa muốn được ca tụng lại thêm mong muốn được thương hại..

Ok! Không nói nữa! Nói tiếp, tôi e rằng mình sẽ lên và tát một bạt tai vào lũ nào đó mất!

“Mau xin lỗi!”-Phong đột ngột đánh giọng. Ô hô hô, tôi sợ quá đi!

“Ôi ! Tao sợ quá mày à....!”

“Còn gì nữa...”- Tuyết An vùng vác-” Chúng ta cũng thật có lỗi, lại xen vào 'chuyện tốt' của ai đó! Cậu biết đó, chó đang trong mùa giao phối thì thật hung dữ gì đâu!”

“Ồ, ra thế! Thế mấy cái bô ban nãy tụi mình bàn thì sao?”

“Nó hả? Có lẽ đã tiến hóa rồi! Thú vị quá ha? Tao cũng nghĩ vậy!”

“Tao lại có cảm giác, đây là sự kết hợp ăn ý của phân bón cùng bô trẻ em!”

“Ha ha ha!” Chúng tôi cùng cười. Nhưng trông đánh xuôi, kèn thổi ngược. Ba chúng tôi cười vì ý nghĩa của câu nói, mọi người cười vì nghĩ chúng tôi thật sự ngu!

Wow, thú vị thật!

“Còn cười? Các cô quả là loại con gái không biết nhục!”- Trát Men đánh giọng lại. Ôi, cô nàng chanh chua trong tôi trời mau lẹ lên cổ họng và tặng cho cô bạn một cú rắm thú hoặc đặc biệt của cô nàng!

Con giả tạo!

“Chẳng biết ai mới là con gái không biết nhục đây? Mới chỉ gặp con người ta được một ngày đã công khai ôm ấp! Con mẹ nó, thánh mẫu ngày thơ quá mà!”- Ngọc Trần ngửa mặt lên trời

“Đâu có! Thật bậy bạ nha!”- Tuyết An cười khẩy-” cái đó gọi là.. cái gì.... à! Tiếng sữa ái tình! Đúng đúng! Cuối cùng bồn cầu và Vím đã gặp được nhau!”

“Móa nó! Cuối cùng con vịt quạc quạc đó đã tìm ra cái bồn cầu đủ dơ để diệt khuẩn cả đời rồi à?”

“Đúng đúng! Như chó gặp Fay! Dòi gặp đồ mốc đó!”

“Ha ha ha!”

Ba chúng tôi phá ra cười đến điên loạn, ôi, những so sánh quá ư là hay ho. Giáo viên ngữ văn của chúng tôi phải thấy cảnh này! Thế là cả con mười đồ chót cho bài học về hàm ý mỉa mai hay cái mẹ gì đại loại vậy! Dù sao đi nữa, nhìn cái mặt ngu mà nghĩ mình tri thức của lũ xung quanh làm tôi hả hê đến điên rồi! Ái chà chà, xem ra IQ của Trát Men hơi tệ nhỉ?

“Bớt nói xàm, cô cút ngay cho tôi!”

“Ok ok! Đi thi đi!”

Tôi phì cười, đi thi đi thôi! Chủ nhà đã dựng tám bảng 'chó dữ chưa tiêm phòng' trước cửa, có mười cái gan tôi cũng không dám chạy vô luôn nha!

“Coi tụi nó kìa, nhục nhả bỏ đi luôn rồi!”

“Đúng là ba con điên, suốt ngày chỉ biết nói điên khùng, mới nghe chứ, ba à đó nói một đồng thứ nhảm nhí gần chết!”

Bỏ mặc lũ chó dại đang sủa loạn um cả lên, chúng tôi trèo lên xe. Tuyết An cười đến gập bụng

“Quá xuất sắc, thế là ba cô nàng cả đời cũng không hiểu gì! Dù sao, chớ làm sao hiểu được người nói gì chứ!”

“.... Ừ!”

“Sao thế? Trông mày rất cụt hứng?”- Tôi nhòm sang Ngọc Trân-” Ngốc! Đừng để ba chai Vím với mớ bồn cầu đó ảnh hưởng đến tâm trạng chung!”

“Tụi bây....”

“Gi?”

“.... tao vừa mắng Thiên!... coi ra, bọn tao, mãi mãi không có kết quả rồi!”

Chúng tôi đều im lặng.

Tôi, làm sao mà không hiểu chứ?

Kiên chiến và nâng giọng với cậu, đồng nghĩa với việc... mãi mãi, tôi không thể đi cạnh cậu được nữa...

Đau không? Buồn không?

Người ta nói, cảm tình đầu đời luôn là thứ tươi đẹp dụ hoặc mê hồn nhất, cái đáng trân trọng nhất trên đời, cái mà mọi người thay nhau giữ gìn và ôm ấp... vậy mà, chúng tôi, vừa tự tay bóp nát tình cảm đó!

Người mà mình thích, tôi đã, sau những ngày cố gắng lại gần anh, nay lại vung tay hất anh ra!

Sẽ không còn nữa, tất cả, hy vọng về mối tình đầu, đã kết thúc rồi!

Nguyễn Minh Lãnh Phong, chúng ta, anh và em, cuối cùng, cũng như anh nói, kết thúc hoàn toàn rồi...

Anh, em buông tay! Vì bây giờ, em biết, dù có cố gắng, anh vẫn mãi, xa rời em!

Chúng ta giờ đây, như mặt trăng với sao Mộc vậy! Cùng chung một vũ trụ, nhưng, chẳng một ai buồn đem ta ra dựng chung một tuyến đường.

Gần mà xa! Quen mà lạ!

Anh ơi, hết thật rồi! Em, nên buông tay rồi!

Fay: tên một loại sữa tắm cho chó, có năm cấp độ từ một đến năm sao, giúp diệt bọ chét và chỉ rận cho chó!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ, Yêu Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: tôi nghe.

Tình yêu là gì?

Thích, thương, cảm mến là gì?

Là khi ta gặp một ai đó, rồi chú ý đến người đó, lưu tâm đến người đó, quan tâm rồi để tâm!

Tôi...

Tôi yêu một người, thích một người

Một người gọi nôm na là đẹp trai nho nhã, một người giỏi giang đến khó tin, một người đáng kinh sợ với những thứ anh ta có được!

Nguyễn Minh Lãnh Phong, tài năng và xuất chúng.

Tôi gặp cậu vào một ngày đầy nắng, ngày nhập học kì diệu... và tôi gạt cậu ra, vào một đêm xúi quẩy đen đui, trong sự thất vọng náo nức của tuổi thanh xuân!

Hết rồi!

Tan biến cả rồi những mộng ảo vô thường, anh và em, chúng ta đã không còn gì cả. Không có đầu mở đầu, không có đường kết thúc. Ngay cả trang giấy trắng để kẻ những dấu vết kia cũng không còn!

“Ồn chứ?”- Tuyết An hỏi, tay không nhàn rồi bật lại bản Xô Vành xưa cũ.

“Mày ồn hơn tao sao?”-tôi nhàm chán dựa vào cửa kính dày trong, ngắm nhìn những ánh đèn lấp ló bên ngoài.

“Tao không giống bọn bây!”- Tuyết An cười khẩy-”Tao, tự hào mà nói, lý trí hơn bọn bây một chút!”

Và mày cũng tàn nhẫn nhất, đúng không?

Tâm mày lạnh và khó đoán, lặng lẽ mà dứt khoát!

Tôi ngồi, nhàm chán và mệt mỏi. Cảm giác rỗng tuếch khi buông bỏ một cái gì mình luyện tiếu và si mê lắm. Thật tệ!

“Thả tao xuống LD!”-tôi nói, phải, tôi cần một ai đó để dựa vào.

“Tìm thầy sao?”

“Ừ!”

Vì đó là người đầu tiên tôi nghĩ đến!

LD_gym club, nơi mà tôi đến, vào lúc đêm đen khịt và tối muộn như thế này, trở về đáng về hết một căn nhà bình thường.

Mở cửa ra là một người thanh niên vạm vỡ, làn da bánh mật. Tuy vậy gã không có chút cái nét gì gọi là tươi đẹp bảnh bao cả! Lưng gã to và thô, cũng như từng múi cơ bắp trên người vậy. Khuôn mặt gã không những không đẹp mà còn nom dữ tợn xấu xí, điểm nhấn duy nhất là đôi mắt sắc nhọn như loài dã thú, tinh anh như một kẻ săn mồi. Đôi bàn tay gã ngấp trong vết chai, giọng cười lại nghe tàn nhẫn ác độc, bước đi nghênh ngang độc tài và nó, cái hình xăm đen khịt hình rồng, xuất hiện sau lưng cứ như một vật thể xấu xí đáng sợ.

“Tôi nghĩ đã qua hai mươi ba giờ đêm, nhỡ ra em nên ở nhà giờ này!”- gã nâng giọng, đôi mắt nheo lại tỏ vẻ không hài lòng-”em đến một mình sao?”

“Có Tuyết An và Ngọc Trân nữa, nhưng em bảo chúng nó về rồi!”

“Vào nhà đi!”

Gã vặn cửa một cách nhanh và dứt khoát, luôn là như vậy, gọn gẽ mà thẳng tron, một người giấu những góc khuất bản thân trong một cái bọc tron tròn nhẫn nại. Y hết một quả lựu ngon lành, đằng sau lớp vỏ bóng tron là vô số những hạt nghĩ suy phân tích, va chạm và dính vào nhau, tạo thành những rẽ đường ngoằn ngoèo khó đoán.

“Em ngồi đi, sửa chứ?”

“Em còn lựa chọn khác không?”

“Có! Nước lọc! Và đừng phẫn nộ, cô bé, đừng quên em mới mười sáu tuổi!”

“Được rồi!”

“Hôm nay, em quá ngoan ngoãn!”- gã lấy ra một lọ sữa, nhìn qua là biết tự làm. Tôi luôn uống thứ này khi đến đây: sữa hạnh nhân.

“Ngọt quá!”

“Nào cô gái, có chuyện gì sao?”- gã lại gần, bên cạnh tôi, cho tôi dựa vào bờ vai ấy.

“Thầy.... em... vừa mắng anh ấy!”

“Lãnh Phong sao?”- gã băng quơ hỏi, tay khẽ nhip-”tốt!”

“Em và anh ấy, mãi mãi, không còn gì nữa rồi!”

“Kết quả tuyệt vời! Nào, vì em đã đem tin tốt lành như thế vào cuối ngày, thầy nghĩ mình nên thưởng em một cái gì đó... em uống bia chứ?”

“Thầy ghét anh ấy?”

“Đúng!”- gã dứt khoát-” một thằng nhóc láo toét vô vị nhàm chán, luôn ra về ta đây, không bao giờ để tâm hay thực lòng chịu học hỏi một cái gì đó, một

kẻ giỏi chống chế hơn là làm!”

“Anh ta rất giỏi!”

“Nếu giỏi, đến mức đó. Thì đừng đi học nữa. Vừa làm vừa học trong khi trong tay có vài tấm bằng đại học? Tự mình hành mình xong xuôi quay sang rửa nguyên thể giới? Một thằng tào lao!”- gã nói, khui nhanh lon bia-” uống chút đi, không phải lúc nào tôi cũng cho em uống bia đâu!”

“Thầy nghĩ vậy sao?”- tôi nhăn mày, thừa nhận đấy, làm sao có thể vui vẻ được khi một ai đó nói người mình thích như thế!.

“Tôi luôn nghe em kể lể, vậy hôm nay, hãy nghe tôi nói một chút, về cái tên Lãnh Phong đó!”- gã cười-” đồng ý?”

Tôn trọng ý kiến của tôi, gã luôn như vậy!

Gật đầu, tôi cũng muốn biết!

“Ok! Bây giờ!”- gã hít một hơi dài-” một thằng tào lao nhảm nhí, giỏi mà bị ngu. Nó giỏi lắm sao? Ồ, tôi không nghĩ vậy đâu! Nam thần? Một thằng nhóc vất mũi chưa sạch, theo cá nhân tôi, đi bar đàn đúm lại được gọi là nam thần? Ôi trời ạ! Nghĩ nhẽ cô gái, một tên đi chơi cho đã mắt rồi lên lớp là ngủ nguyên ngày dài, không thì chơi game ngắm gái, ờ, cái con nào nào đó đấy. Ôi, một học sinh ư? Ngay cả phép lịch sự căn bản là tôn trọng bạn học lẫn giáo viên cũng không có! Giỏi thể thao? Cho xin! Má nó, trên đời này không thiếu người giỏi mà còn cố gắng không ngừng đâu! Có chút thành tích là kênh cang à? Cái thể loại...”

Gã găm lên, khó chịu

“Thầy rất ghét anh ấy nhỉ?”

“Hm, còn rất nhiều lý do! Con trai, nhận xét nhau cũng như con gái cả em nhận xét con gái vậy, có thể nhận ra những cái rất đặc biệt!”- gã xoa đầu tôi, nói tiếp

“Em biết không? Thật ra việc kết bạn và quý mến một nam sinh nào đó cũng hết như việc em ăn một món ăn vậy. Có món ngon và món dở, có những món hại đến mức làm ta bệnh liên miên. Cuối cùng, em sẽ thái hết những thứ cần bã ra và gạt cần dội nó đi. Dù nó từng là một món ăn ngon như thế nào đi nữa, thì khi đã thử và nếm, ta cũng chẳng phải lưu tâm thứ cần bã vừa chui ra đó đâu! Cứ nhấn cần gạt và dội nó xuống hầm đi!”

“Ý thầy là...”

“Chà, đã rồi, em cần về nhà và vứt hết mấy thứ nhảm nhí kia đi rồi!”- gã cười ma mãnh-” Thầy tin sau khi giải quyết xong vấn đề, em không muốn quay lại cái bồn cầu Lãnh Phong đó lần nữa chứ?”

“Không!”- tôi lắc đầu-”Em nghĩ, mình chưa quên, nhưng không ngu đến mức muốn quay lại!”

Gã cười, xoa đầu tôi!

Gã luôn như vậy, luôn lắng nghe tôi và cho tôi nghe những thứ cần thiết!

Gã- thầy dạy gym của tôi, thật ra, có một vai trò còn to lớn hơn thế, trong lòng tôi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ, Yêu Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: tôi biết.

“Em về đây!”

“Thật không cần tôi đưa về sao?”- gã hỏi, mày nhướn lên đầy chất vấn.

“Khỏi đi! Nhà em gần đây!”-tôi lắc đầu.

Nhưng đó là khi tôi vừa bước đi, liền nhận ra gã đang song hành cùng mình.

“Thầy...”

“Tôi là huấn luyện viên thể hình, dĩ nhiên đi bộ luyện tập một chút là điều tất yếu!”

“... có ai nói, thầy thật cứng đầu chưa?”

“Có bằng em không?”

Gã cười rộ lên, sau đó, cái bóng cao đồ sộ ấy cứ phủ dài che chắn cho tôi suốt đoạn đường. Từ LD đến nhà tôi thật không xa lắm, tầm mười hai đến mười ba phút đi bộ. Chúng tôi hầu như không nói gì suốt đoạn đường và cho đến khi tôi vào nhà, gã cũng chỉ âm trầm nhìn theo rồi đi mất dạng.

Không gian yên lặng quý giá đó, với chúng tôi, cứ như một sự hòa hợp nhỏ nhẹ, cứ như thế, chúng tôi không cần nói gì nữa, vì, chúng tôi hiểu nhau.

“Con về rồi sao?”-Ba tôi nhìn rồi hỏi, ông còn mang lên mình cái áo sơ mi màu xanh, tay còn nắm cái áo khoác vest xanh đen.

“Ba!”

“Thầy đưa con về sao?”

Tôi gật đầu

“Ừ...”- ba tôi cười, nhẹ...” dưới góc độ của một người ba, con gái, ba hy vọng con mở lòng một chút với những người thật lòng vì con!”

Tôi im lặng, nhìn ba.

Tôi biết, ba không thích Lãnh Phong, ba nói cậu ta quá đào hoa và vô tâm.

Một người chỉ biết làm khổ người khác.

Và tôi cũng biết, người ba đang nói đến là ai..

Tôi biết, người đó thích tôi!

Tôi biết, thật ra, tôi biết mà!

.....

Đưa cô về nhà, nhìn bóng hình đó đi vào nhà rồi biến mất, gã rít một hơi dài, xoay lưng.

Cô đã muốn buông, vậy, gã cũng nên đánh sập ván cờ này thôi!

Gã đánh một cú điện thoại đường dài cho vài người bạn, hay đúng hơn là vài thằng bá vợ đầu đường xó chợ cách đây xa hươ xa hoắc.

Muốn chơi sao? Nữ chính, cứ như vậy mà hành động sao?

Thú vị!

“Black_Paradise đã bắt đầu hành động rồi, À Jasmenya đã bắt đầu đưa người qua!”- đầu dây bên kia, một giọng nam cao đánh tiếng-” có hành động ngay không?”

“Ồ, cứ từ từ, bốn tên chó trung của ba à có đi cùng không?”

“Không! Đợt này chỉ có tụi lính quèn, vì rất đông nên chúng sẽ tản ra nhiều khu vực và phương tiện khác nhau!

Theo thông tin nằm vùng thì sau một tháng đến nơi, Black_Paradise mới bắt đầu tập hợp và chính thức bành trướng lực lượng.”

“Tốt, tiếp đãi đám đó một chút! Kẻ xử được thì xử ngay tại nơi, kẻ không được thì đợi đến nơi tiếp đón!”

“Đồng ý!”

“Không cần tập hợp nhiều công sức quá, mấy à của Black_Paradise không bao giờ chú ý đến đám em út râu ria đâu!”- gã cười-” một sự lơ là dốt nát!”

“Bên kia thế nào rồi?”

“À, về Evil_Kick, tao nghĩ tao đã cho nó một ít bài học nho nhỏ!”

“Đừng coi thường mấy thằng nhóc đó, chúng cũng rất mau lẹ đó!”

Gã ậm ờ vài từ qua loa, bàn luận thêm một chút về cái gọi là đánh chiếm thị uy, xong, gã cúp máy, hít một hơi dài đậm mùi sương và bụi.

Chân bước khệnh khạng buồn chán, gã bật điện thoại cầm tai nghe, miệng ậm ừ theo điệu nhạc.

Gã, một kẻ nhàm chán vô vị mà cũng lắm điên cuồng, sẽ làm tất cả để bảo vệ người con gái mình yêu.

Vì gã đã đánh mất cô một lần, và mãi sau này, gã không bao giờ cho phép lịch sử lặp lại thêm lần nào nữa!

Ngày hôm sau, nắng vẫn cháy, đại dương vẫn xanh. Và tôi vẫn như vậy, sống như lẽ ra mình nên vậy, chỉ là một người con trai. Tôi việc quái gì phải vẫn vương một mối?

Jasmenya vẫn như mọi khi, cô ta đến khi lớp học đã bắt đầu được mười lăm phút, héch cái cảm cao tôm lợm của cô nàng lên, không hề có một chút phong thái nào của một học trò trẻ học nên có. Ô, mà có lẽ cô nàng đã quá vĩ đại chăng? Kiểu như một vĩ nhân cực bự đã tìm ra thuốc chữa ung thư hay cái mẹ gì đó mang mác Băng Băng Băng của cô nàng.

Nghe hay đấy!

Tôi hôm nay không quan sát Phong như mọi khi mà vui đầu vào bài học.

Chuyện hôm qua cũng chẳng tuyệt mật gì cho cam nên dĩ nhiên là mọi người biết hết. Hừm, hãy nhìn đôi mắt cao ngạo của cô gái này nào! Một ví dụ hay ho về việc con chó ăn được món ngon vậy.

Nói sao ta? Đại ý là, cái đuôi bánh tòn của cô nàng đã được chải chuốt điệu nghệ quá đi mất, có vẻ như nàng ta đã sẵn sàng cho đẹp thường niên nhỉ?

Hóa học và đại số, thật nhàm chán làm sao rằng tôi ngu chúng lắm, ngu kinh dị và thay vì trượt dài trên bàn thì tôi đã hoàn thành một cái list vĩ đại nhất đời dành cho tham khảo với đề mục: “lý do Jasmenya và hai cô bạn của ả được nam sinh yêu mến”

1: màu lông đẹp, có vẻ như là giống chó vài chục đô nhập khẩu.

2: chịu được hoàn cảnh thiếu thốn vải vóc -----> Xem trang phục ngắn cũn cỡn của cô nàng.

3: tóc nhiều màu, mắt khác màu đen của người á đông---> gen có sự tiến hóa, khả năng cao là do quá trình lai xa và đa bội hóa kéo dài.

4: Giống cao cấp----> tự hào khi đi khoe mẽ với bạn.

5: Rất lạnh lùng gơ-không cần mua tủ lạnh.

Thôi được rồi, tôi thừa nhận cái danh sách này xàm xí đủ gần chết! Nhưng ai quan tâm chứ? Tôi chỉ muốn có chút trò chơi thư giãn thôi!

Tin nhắn đến, là gã

“Trưa nay học xong qua LD, anh có quà cho em!”

Tôi cười, nhìn màn hình đang sáng.

Tôi biết, người đàn ông này không tầm thường mà...

Tôi biết, tôi biết chứ!

Vì gã, có bao giờ muốn giấu tôi cái gì đâu!

P/s: chương này nhầm quá ha? Mình đơn giản chỉ muốn nói, gã không phải dạng vừa đâu ú u ú ù :3

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ, Yêu Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: tôi hiểu.

Hào quanh nhân vật chính, cái được tạo từ chính nhân vật phụ- bực đỡ thần thánh.

Vậy nếu bực đỡ đó mất, nhân vật chính sẽ ra sao?

Là một người xuyên không, chẳng đồng nghĩa rằng bạn có mọi tài năng kiệt toàn hảo diệu, nhưng, một kẻ xuyên không luôn biết trước hai thứ mà không ai nắm được:

Thời cơ và lòng người!

.....”.....”.....”.....”.....

“Wow! Anh em luôn! Ôi, xem ra hôm qua bọn tao về trước là quá đúng!”- Tuyết An mỉm cười

“Thôi đi cô gái, bọn tao chả có gì hết!”

“Ồ, vậy sao?”- Ngọc Trân châm chọc đầy đáng ghét, cô bạn nhướn đôi chân mày cao của mình lên, miệng cười làm tôi phát cáu.

Ôi

Chúng tôi đang ở căn tin ăn uống, hủ tiếu khô và bánh canh, hùm, một bữa sáng chẳng tẻ tí nào. Thay vì món bún- tết bảy ba bốn tám tào lao mà cô nàng Trát Men quý hóa đang nhắm nhì đây này.

À, nói một chút về cô nàng, đến cả ăn còn hếch cằm một trăm tám mươi độ như thế, nàng ta thấy không mời à?

“Nhìn như con bệnh ấy!”

“Nó làm tao nhớ vài thứ... tụi mày có liên tưởng đến không? cứ như thể cái bồn cầu mất nắp vậy!”

“Mặc xác cô nàng đi, cô nàng chỉ thêm hào hoa quá thôi!”- tôi nhét thêm một muỗng thử ăn vào miệng-”con gái mà ăn còn hơn con heo, hừ, đáng yêu thật!”

Ngày học cứ thế trôi qua và tôi cứ phải thấy cái cằm cao ngạo lên, ờ, chắc tại cô nàng ngửi được mùi hôi trên cơ thể mình, hừm!

Quay lại chủ đề chính, khi mà chúng tôi- tôi và hai cô bạn, đặt chân đến LD. Người trông có vẻ đông đúc và gã thì trông như vừa tắm xong với những giọt thơm mùi dầu gội còn vương.

Mùi chanh thơm ngát, mát lạnh và tươi trẻ.

“Em đến rồi à?”- gã cười, y hết như mọi khi gặp nhưng cũng đượm hoài niệm.

-----..-----..-----

Canh thời gian cô đến, gã vội tắm tấp, rửa trôi mùi mồ hôi bản thủ cùng mùi đất vương do vụ đập lộn ban sáng... à không, gọi là một vụ trừ khử thì đúng hơn.

Ả Jasmenya đúng là không tầm thường, dù cô nàng đó còn có chút non trẻ. Nhưng dù sao đi nữa, đã muốn động đến người con gái của gã, thì gã nguyện nhuộm máu toàn nhân loại.

Xà phòng mùi chanh nồng mà gã cực ghét, nhưng cũng không muốn bỏ, vì có ai đó đã nói, cô yêu mùi chanh mát này.

Gã nhú mày, tuy vậy nó thật nồng.

Sửa soạn đảng hoàng tử tể, gã cảm thấy thật ngu ngốc với cái áo trơn màu cam với cổ chàm... sao nhĩ? Quá trẻ trung.

Tầm hai phút sau khi có một bộ dạng đảng hoàng, cô đến..

“Thầy, có chuyện muốn nói sao?”

“Em vào đây một chút!”

Phòng khách của gã, theo màu cô thích, thức uống gã pha theo vị cô yêu...

Mọi thứ, mọi thứ là vì cô

“Thầy muốn nói gì?”

“Còn tùy vào em muốn biết bao nhiêu!”

“Sao lúc nào cũng là sửa hạnh nhân chứ? Thật nhàm chán!”- tuy vậy cô vẫn uống ngon lành.

“Ồ! Em ăn thêm bánh chứ?”

“Không!”- cô nhàm chán ngã lưng ra-” nói đi, thầy muốn nói cái gì?”

“Còn tùy thuộc vào em muốn nghe cái gì!”

“Thầy biết gì về Trát Men và lũ bạn của cô ta?”

“Jasmenya..... cô ta là đại tỷ giang hồ!”

“Ba cái bang phái xàm quần ấy hả?”

“Đại loại vậy!”- gã cười-” bang Black_Paradise!”

“Nó là cái méo gì thế? Bờ- Nách- Panh- Ra- Đũy- Sệ?”

“..... có ai nói vốn tiếng anh của em rất hài hước chưa?”

“.... không hay à?”

“.... “

“Rồi sao nữa vậy? Thầy nói thêm đi! Ngoài là đại tỷ Bờ-Nách bang ra, cô ta còn là gì nữa.... em nghĩ thầy có cả một tập hồ sơ cho vụ này chứ!”

“Về căn bản là có!”

“Đưa em!”- cô nhận mất tờ giấy từ gã, đọc to-” Nguyễn Tuyết Băng... ờ, Trát Men Y Nha, tốt nghiệp đại học Động Kinh số một thế giới..”

“Là The King!”

“Ồ! Đọc nhầm ý mà, ... là cháu gái của gia tộc hoàng gia Đái-Môn số một thế giới...”

“Diamond....”- gã chịu thua rồi, trí tưởng tượng của cô gái này...

“Ồ.. đại tỷ bang Bờ....”

“Black_Paradise!”- gã thờ dài-” không hiểu luôn, em không sợ sao? Cô ta quá quyền lực và nông nổi. Và bây giờ cái người lăm ô dù đó đang hướng về em đó!”

“Thì sao?”

“....em không sợ sao?”

“Tại sao em phải sợ?”-cô cười

_____”..._____”

Tại sao tôi phải sợ?

Khi tôi biết gã đã đưa cho tôi những thông tin này, chính là tôi biết gã đã chuẩn bị đầy đủ lăm!

Tại sao tôi phải sợ?

Khi tôi biết trên đời này còn có một chàng trai không cùng dòng máu luôn quan tâm tôi?

Gã nhìn tôi, mím môi suy nghĩ rồi thờ dài.

“Anh muốn nói gì sao?- tôi hỏi

“Jasmenya rất mạnh... nhưng không có nghĩa là toàn năng tài giỏi!”

“Và....”

“Và dù có điều gì xảy ra, anh chỉ muốn em biết, rằng anh luôn ở đây, bên cạnh em!”

Gã tiến lại, ôm tôi vào lòng.

Ấm và to.

“Anh ở đây, luôn luôn ở đây!”

Gã và thứ tình cảm đó... thật ra, tôi hiểu mà!!!

P/s: mai thi rồi T_T

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ, Yêu Anh Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: tôi khinh!

Thành phố lên đèn.

Vàng nhạt.

Những ánh đèn lấp lánh luân phiên nhau tỏa sáng cả con phố.

Xa hoa và tráng lệ.

Một nơi nào đó của thành phố, khi mà cái xa hoa tráng lệ kia chỉ là món quà phé phẩm tầm thường, điểm tô cho những cụm đèn nơi nhân cách.

Máu và tội ác.

Âm mưu, buôn lậu, hàng cấm và cả buôn bán nô lệ....

Thế giới ngầm.

Nơi đen tối và trụy lạc.

Xa hoa mà nhơ nhuốc.

Sạch sang mà bẩn lòng.

Nơi một góc quán Bar, nơi căn phòng vip hào nhoáng. Jasmenya nhấp từng ngụm champagne sảng sảng đỏ ngầu như máu. Đeo trên người vài món vũ khí, cô ta đang đợi cho đợt 'chó nuôi' tiếp theo của mình.

Uể oải trước mình, ả luôn không mấy quan tâm đến lũ đàn em quèn quặt cho lắm. Chỉ là ả đang đến một nơi mới đầy rẫy những thế lực mới, mà ả thì chẳng đủ kiên nhẫn để thu thập từng chút một. ả yêu việc đánh nhanh thắng gọn, hết như việc ả vừa đánh đổ được Phong_Jackson, đại ca bang Evil_Kick vậy. Bước đệm đã xong, ả bây giờ cần chút thị uy nâng giá.

“Chị hai!”- Kinya chạy đến, đây là một trong những đàn em đắc lực của ả, một trong bốn chủ soái của Black_Paradise.

“Chuyện gì?”- ả nhướn mày, lũ vô dụng, chỉ một toán lính quèn mà còn chưa giải quyết xong, cuối cùng đợi cho tới khi nào-”Kinya, tụi đàn em đâu?”

“Chị, vừa điều tra ra, có người đã ra tay trước, hơn năm toán đàn em của ta nay còn ít hơn một!”

“Cái gì?”

“Chị, bây giờ chỉ còn lại tầm trăm người mà ShoKaRo cũng không thấy đâu!”

“Mẹ nó!”- ả nóng nảy đánh choang đập vỡ chiếc cốc pha lê, khốn nạn, hơn vài trăm tên lính gác tay sai nay chỉ còn trăm người, mà ShoKaRo chủ soái số một về thông tin của ả cũng bật vô âm tính. Thảo nào, thảo nào hôm nay ả mới rõ ràng mọi chuyện.

“Cụ thể còn bao nhiêu người?”- ả nóng nảy.

“Chín mươi lăm... trong đó có tám người chưa xác định được sống chết!”

“Mẹ nó, tụi mày làm ăn kiểu gì vậy hả? Gọi Laylye và Xuini vào đây cho tao!”

Ả nóng nảy vung tay, đá ngã cái bàn thủy tinh trước mặt, tạo nên những vụn sáng lấp lánh dưới nền tấm thảm đen nhung đắt giá.

Là ai?

Là ai đã biết ả đã và sẽ đến, là ai đang cố chặn đường ả. Jasmenya, một người thành công ở hai giới hắc bạch, kẻ vừa làm mafia vừa có thể bắt tay với lũ cóm cao cấp. ả không sợ mất đi uy quyền vì ả chính là uy quyền thượng đẳng. Vậy, ai đang muốn uy hiếp con còp vô tình của hắc đạo?

Nghĩ và nghĩ...

Nguyễn Minh Lành Phong.

Đại ca số một chốn thế giới ngằm Việt Nam vào thời điểm này, kẻ mà chỉ cần vài ngày thì ả đã tóm gọn...

Có thể, rất có thể.

Vào thời điểm khủng hoảng rối ren và không xuôi nước thuận thuyền, con người ta hay đa nghi dò dẫm và đó là lúc, kẻ ngoài cuộc có thể nói.

Ngư ông đắc lợi

.....:.....:.....:.....

Một ngày dài...

Tôi trườn mình lên bàn, nghe giáo viên giảng vài câu từ chán ngắt.

Thầy Minh dạy toán, một bậc thầy gây mê với những câu cao siêu đến phát mệ. À, trừ bọn nhãi giỏi toán, hết như Ngọc Trân ấy, tất nhiên rồi.

Thầy đang giảng về cái gì đó gọi là bất đẳng thức, xong, khuôn mặt say sưa ấy đột ngột đánh lại, viên phấn trắng đập gọn vào đầu nàng Lây_ lét đáng mến.

“Laylye, tôi yêu cầu em tập trung!”

“Mẹ kiếp, ông dám đánh Laylye à?”- Trát Men vụt dậy, khuôn mặt như thể thầy vừa đánh vài quả boom vào tòa nhà quốc hội vậy.

Cái đệt!

Từ bao giờ giáo viên không có quyền nói học sinh nữa vậy?

Này, là bạn cô sai trước đấy nhé!

“Jasmenya, tôi nói...”

“Mẹ kiếp, ông có tin tôi làm ông đến cả trường quên xóm núi còn không nhận ông dạy không? Có tin tôi làm ông phá sản, cả nhà ra đường ăn xin không? Ông là ai là ai mà dám gây sự với Laylye?”

Này cô gái, lão lếu vừa thôi.

“Nè, con Trát Men kia, mày là cái quần què gì mà lão cỡ vậy?”- Ngọc Trân đáng yêu của tôi lên tiếng, ôi cô bạn tôi đúng là nóng nảy.

“Tao là ai? Tụi mày biết được, chắc không có cơ hội lên giọng!”- Trát Men hất cằm.

“À, phải rồi! Jasmenya!”- tôi cười.

“Mày biết?”- Tuyết An tò mò hỏi tôi.

“A! Một bài toán cao cấp quốc gia, có vài đặc điểm của hình không gian rằng cái bạn thấy đôi khi không đơn giản như vậy và như thường lệ, bài toán càng khó, càng khiến người ta muốn giải nát nó. Như một người bạn của tao, muốn giải sạch và đơn giản hóa nó một chút!”

“Sau đó...?”- Tuyết An nhướn mày.

“Dĩ nhiên là, vớt nó qua một bên hay cho vào sọt rác. Nhưng cá nhân tao, có lẽ nên đóng khung treo ảnh kỉ niệm một chút!”

“Hai kẻ tào lao, coi kìa, tụi nó lại nói điên nói khùng!”

“Tám nhảm! tụi nó nghĩ chúng ta còn tâm trạng nghe giải toán sao?”

“Jasmenya thật cừ, thầy Minh có vẻ sợ kìa!”

“Còn phải nói, cậu ấy đúng là thật cool!”

Tôi phì cười.

Ha ha ha

Cái thời đại mà con người chỉ coi cái bề ngoài là quan trọng, dường như công lý cũng tạm bị gác qua bên và tạm gọi lũ người ấy ấy là chó hùa..

Hùa theo nhau và sủa theo nhau.

Thật đáng khinh.

P/s: tôi ám áp, mọi người ~~≡

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ, Yêu Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: tôi hôn

Hôn có vị như thế nào?

Sẽ ngọt như chocolate hay nhạt toẹt như miếng kẹo cao su đang nhai đang dở?

Hôn thì sẽ như thế nào?

Sẽ hạnh phúc, mặt đỏ tím nhanh?

Giống như phim ảnh và ngôn tình ấy, sẽ huyền ảo như thế.

Cho đến hôm nay, tôi liền biết

Ồ, thì ra, hôn là như thế!!!

~~~~~

“Ha ha! Trông lũ chó hùa ấy ban nãy nghếch mặt ra vui chết mất!”

“Còn gì nữa? Hai cậu có chú ý nàng Trát Men cao cấp thánh nữ của chúng ta không? Mặt cô nàng hệt như bị ăn phân ấy!”- tôi cười-” Tuyết An, ban nãy cậu thật cừ!”

“Cảm ơn!”- Tuyết An nhếch mép-” ngu ngốc như ba nàng ấy thì làm sao đây? Chơi chẳng vui gì cả!”

“Nhưng tao nói thật, tao thất vọng ghê chứ? Hời có một câu là cấm hòng rồi!”

“Chứ sao?”- Ngọc Trân cười khoái trá-” mày nghĩ ngoài phân, bô còn chứa được cái gì? Có ai đi mua bô để đựng ọc heo hay muối i- ột không?”

“Có lý!”- tôi gật gù..

À, lý do cho màn cười này, là do ba cô nàng ngu độn nào đó!

Khi đang mạnh miệng lớn mồm, ba cô nàng nào đó chợt câm nín hoàn toàn trước câu hỏi của Tuyết An.

Ôi, nói thật là do ba cô nàng ứng xử ngu quá thôi! Chả là khi chúng tôi đang kẻ tung người hứng thì Lây_ Lết liền cao giọng:

“Phép tắc ở đâu? Đây là đâu mà cho phép ba người thích nói thì nói thích cười thì cười?”

Mọi người cười như thể chúng tôi là lũ ngu ấy! Ồ thì tôi đã muốn nhịn chút rồi, nhưng khổ nỗi đâu phải ai cũng lờ là chó đại? Có người gặp chó đại bô dơ thì cũng có lòng tốt bắt chó lại hay đem bô vô sọt rác, vậy đấy!

Và Tuyết An bạn tôi, là loại người đó

“Ồ ha! Phép tắc ở đâu mà cho phép cô ngủ trong lớp như nhà vậy? Phép tắc ở đâu cho phép cô bạn Trát Men Xi Măng quý hóa được phép lớn lối với giáo viên? Hà hà hà? Mẹ nó, một lũ mất dạy vô giáo dục, à mà, tụi mày mất dạy nên mới vô đây chứ gì?”

Sau đó?

Sau đó là bộ phim quay chậm ba con chó cảnh nào đó mặt đen như đất nòi cháy, biểu cảm như ăn phải phân. Ồ! Tập quen đi chứ? Người ta mua bô về để đi cơ mà! Thật nghiệp dư!

Ha ha ha, ba bộ mặt như chó ăn phân ấy, cả đời tôi cũng chẳng muốn quên!

Và quay lại nào, với giờ ra chơi cùng mấy món ngon miệng trên bàn. Tôi nhanh chóng đánh chén cùng hai cô bạn, mùi vị thật đáng yêu thích!

Sau đó, là một buổi tối vắt vẻo với phòng gym.

Con gái muốn đẹp phải cố gắng, ờ, dù là tôi chả đẹp để gì cho cam, nhưng ít nhất cũng phải gọn gàng hoàng chứ?

“Nên nghỉ thôi! Em tập khá lâu rồi! Hôm nay em hăng hái nhỉ? Có gì vui sao?”- gã đỡ tôi xuống từ máy tập cơ, à, giờ thì mệt quá rồi! Nhưng thú thật là lúc nhớ tới mấy cái biểu cảm nhỏ bé thú vị đó, năng lượng cứ thế dồn dồn lên não tôi cả thôi!

Thật vui!

“Uống chút nước đi! Em có tiến bộ vượt bậc rồi đấy! Lát tôi sẽ dạy em vài thế đòn!”

Tiếp nhận chai nước khoáng từ tay gã, tôi tu ừng ực hết cả hai phần ba, chủ yếu là do khát và đói. A! Tôi đã lỡ xài hơi bị nhiều năng lượng rồi!

“Em có thể không tập võ không? Lười biếng quá!”

“A! Không được rồi! Em phải tập thường xuyên đi!”

“Nản quá đi mất! Em hơi mệt!”

“Anh đã bảo em tập luôn đâu! Nghỉ ngơi một chút! Hôm nay em hơi hăng hái đấy!”

“Anh không biết đâu, hôm nay em gặp chuyện rất vui!”

“Sao? Cho anh đoán nhé? Em vừa chụp mũ được ba cô nàng bạn mới nào đó phải không?”

“Tất nhiên!” - tôi cười sảng khoái-” hôm nay đúng là vui chết được!”

“Em có vẻ thoải mái đấy! Đạo em trông em căng thẳng phết!”

“Là do ba con chó hôi nào đó thôi! Lại thêm phát hiện vĩ đại rằng nam thần đôi khi cũng là hòn rắm nữa! Aaaa, hôm nay coi như em được giải tỏa ít nhiều!”

Tôi cười không khép được miệng, thật sự rất vui!

“Aaa, không được cười nữa!”- gã đột nhiên nói

“Vì sao?” lấy cớ gì chứ? Cười cũng cấm sao?

“Em cười quá rạn rở, e là anh sẽ hôn em mất!”

“Cái con người này thật là....” hôn sao? Ai cho chứ? Nhưng mà gã như vậy, hôn, chắc cũng rất tuyệt nhỉ?

Aa, tôi ời, nghĩ đi đâu thế này? Thật là....

“Anh đâu có đùa!”- gã cười nom xấu xa-” hay bình thường anh quá nhường nhịn em, nên em sinh ra gan to mặt lớn rồi?”

“Ai nói chứ? Rõ ràng là anh không dám!” Ôi tôi nghĩ gì thế này? Mẹ nó, cái con nhỏ ông ọ này là tôi sao? Sao tôi lại mong hân hôn mình nhỉ? Ôi, tôi điên mất!

“Aaaaa, em gan thật!”

Vậy hôn em đi, hôn em đi ^ _ ^

Quá mê trai, sao tôi mê trai dữ vậy nè trời? ==^

Cuối cùng, gã cúi xuống, hôn tôi..

Hôn có vị như thế nào?

Sẽ ngọt như chocolate hay nhạt toẹt như miếng kẹo cao su đang nhai đang dờ?

Hôn thì sẽ như thế nào?

Sẽ hạnh phúc, mặt đỏ tim nhanh?

Giống như phim ảnh và ngôn tình ấy, sẽ huyền ảo như thế.

Cho đến hôm nay, tôi liền biết

Ồ, thì ra, hôn là như thế!!!

P/s: ngọt văn đến rồi! Ngọt văn đến rồi~≡≡

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ, Yêu Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: tôi... yêu?

Hôn...

Vị nhạt nhòa mà tâm lịm ngọt.

Hôn...

Đôi mắt mở to và gò má ửng hồng...

Nếu bạn, cô gái, yêu một chàng trai nào đó và thật dễ dàng để anh ta hôn bạn.

Vài người đã từng nói như thế...

Hôn sao?

Khi môi tôi chạm vào thứ non mềm nhũn nhụi ấy, tầng râu cụt lỏm chồm của anh chạm vào tôi!

Không như ngôn tình, không như tiểu thuyết, chỉ như.... anh!

Anh... ôi, nghĩ gì thế này? Sao lại gọi gã bằng anh rồi?

“Sao?”- gã cười nhìn tôi sau một hồi hôn say-” em sẽ thách nữa chứ?”

Tôi nghĩ nghĩ, cười đùa.

“Em thách nữa, hôn tiếp nhé, anh!”

Hôn, lại tiếp tục hôn.

Cứ như không thấy chán!

Ồ, thì ra, hôn là như vậy!

.....

Tôi thần thần nhìn phía xa mông lung, ờ, tôi đoán lúc này mặt mình trông ngu lắm. Nhưng ai quan tâm chứ? Tôi có nhiều thứ để nghĩ ngợi hơn bây giờ. Dư vị nụ hôn ấy còn đang ần ần đâu đây nơi môi tôi và mùi sữa tắm của anh vẫn còn vấn vương bởi hồi...

Anh? Sao tôi lại gọi gã bằng anh rồi? Đáng chết! Quý tha mà bắt tôi đi, chỉ là một cái hôn thôi mà và đâu phải là cái gì to tát? Tôi đang miên man cái quái gì thế này?

“Hey! Hôm nay lại đề cao phong trào đa sầu đa cảm à?”- Ngọc Trân nhanh nhẩu tiến lại, cô nàng đang vịn một cái váy màu chàm pha tím nom chừng đắt giá.

Tôi tỉnh tã đánh giá một chút! Ôi thôi nào, cái đàm hợp với cô nàng quá đó chứ? Nhưng vấn đề là bạn tôi chịu mua, à không, chú ý đến nó sao? Ôi, Ngọc Trân đáng quý của tôi là một nữ hoàng ưa chơi nổi, ý tôi là, màu mè ấy!

“Cậu khua đầu ra bộ đàm này vậy?”- tôi vờ hốt hoảng, ờm, mũi tôi ngửi thấy mùi có chuyện vui đâu đây!

“Tôm quá đúng không?”- cô bạn bĩu môi-” đúng là gian thương mà, đáng chết! Vậy mà cứ cam đoan rằng sẽ đẹp lắm!”

“Anh chàng chủ ở Fashion_Frox kết cô nàng rồi!”- Tuyết An đứng gần lên tiếng-” ôi, trách cứ mà giọng thẹn thùng như thế... Ngọc Trân, cưng yêu rồi!”

“Oa! Quá tuyệt luôn chứ! Cậu quên được tên Thiên hồ xí kia rồi à? Phải ăn mừng cái nào!”

“Bây bạ! Quên thì có, nhưng đừng mong tớ thích tên nhây nhây như thằng cha đó! Cậu biết không?”- cô nàng giờ trò nũng nịu vúi gấu áo tòi-” hấn làm như hay lắm, chỉ toàn lên giọng với tớ! Đúng là một ông chú ham mê áp đặt!”

“Ồ! Ra chỉ có như thế mới trị được cậu à?”

“Ồi, Ngọc Trân bé bỏng nhà ta đúng là yêu thật rồi!”

Tôi và Tuyết An kẻ hứng người tung một hồi, cho đến khi khuôn mặt kia cháy đen đến khét lẹt, chúng tôi mới trộm cười rồi buồn nhảy sang chuyện khác.

“hai cậu thật quá quái!”- cô nàng lên án-” nói nhé! Có chết tớ cũng không yêu tên già ấy!”

“Không yêu? Tên già? Ngọc Trân, em dám?”- gầm lên một tiếng, phía sau chúng tôi là một người đàn ông đã qua ba mươi, râu tóc nhẵn nhụi đang đen mặt giận dữ. Wow, xem ra Ngọc Trân nhà chúng tôi chết chắc!

“Chú... chú Phúc!”- cô nàng lắp ba lắp bắp.

“Chú? Hừ, xem ra tôi dạy em chưa đủ mạnh! Lại đây, đi theo tôi, cho em xem tôi chà thua gì tên nhóc Thiên linh địa linh gì đó!”

Nói đoạn, cô nàng bị lôi xềnh xệch đi! Dĩ nhiên là đôi mắt cầu cứu đó đang hướng về tôi và Tuyết An rất mãnh liệt nhưng mà, amen, Ngọc Trân à, tụi này đang giúp bồ đó!

“Ha ha! Hai người ấy quả nhiên còn trẻ con lắm! Nhưng phải như thế mới trị được coi nàng lông bông ưa nổi nóng của chúng ta!”- Tuyết An nháp một ngụm ca ca nóng hổi-” còn bồ thì sao cô nàng đáng mến? Bộ dạng này chắc lại có một bước tiến mới với thầy gym đáng kính của chúng ta rồi phải không?”

“Thật ra có chút...”

“Ồ, kể nghe xem!”

“An, nếu người khác hôn cậu, cậu không bài xích, cái cảm giác như là... nó nên như vậy, xinh đẹp như vậy.... ý tớ là... không biết dùng gì để diễn tả, ôi, tớ quá ngu dốt trong việc diễn đạt nhưng mà, tớ tạm hiểu, không ghét mà còn có phần mê luyến... nụ hôn đó!”

“Yêu...”

“Hả?”- tôi ngu ngơ hỏi lại.

“Yêu! Bạn thân mến, tôi nói, cậu yêu rồi?”

Tôi? Yêu gã.... sao?

Thật ư?

_____.._____.._____.._____

“Jasmenya! Thì ra cô tiếp cận tôi là có mục đích!”- Lãnh Phong tức giận hất tung mọi thứ trong phòng. Vừa nãy hay tin bang của hấn bị tấn công, chìm trong hỗn loạn.

Hấn nghĩ mãi, chỉ có thể là người đó!

Ha ha ha! Thật nực cười!

Người hấn nghĩ là yêu là thương, người mà hấn chia sẻ bao thứ, người duy nhất biết yếu điểm của Evil_Kick...

Vịn chặt tay lên bàn, mười đầu ngón tay co chặt kim nén sự tức giận khôn nguôi!

Jasmenya, thì ra, cô đang lợi dụng tôi!

Bên cạnh, Thiên và Minh bạn hấn, cũng đang phần nộ không kém, nhưng mà, mỗi người một suy nghĩ...

Cuộc đời, căn bản là một ván cờ và chúng ta tùy thời cơ chính là kẻ chơi cờ hay con cờ....

Kẻ chơi cờ.

Tôi không biết, có bao nhiêu kẻ đang điều khiển những ván cờ ở đây, nhưng đơn giản mà nói, họ đang chơi cờ vì rất nhiều động cơ.

Trong đó, có yêu.

P/s: ha ha ^_^ không phải chỉ mình già biết ngu ông đắc lợi đâu nhé; còn một đại boss chưa lộ mặt à nha

≡≡≡

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ, Yêu Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: tôi nghĩ.

Yêu ư? Nói thế nào nhỉ?

Tình yêu, căn bản rất đẹp.

Và em, căn bản, hình như đã yêu anh!!

.....

Đêm, khi mà chứa tể bầu trời buông xuống tấm rèm cửa của vũ trụ và dính lên căn phòng đêm tươi đẹp bằng ngàn vạn vì sao.

Người ta nói, trời đêm luôn đẹp và huyền ảo, nhưng ở nơi thành thị, với ánh đèn đường và những cây plash hay nêon, người ta ít thấy, hoặc ít chú tâm đến sao hơn.

Phụ nữ, thật ra cũng giống một thị thành vậy!

Con người ta luôn bị hào nhoáng trước bao phố xá đẹp xinh nổi bật bên ngoài, họ nào đâu quan tâm nhiều đến một biển sao nhẹ nhàng giữa trời đêm, chính là tâm hồn mong manh và tươi đẹp thuần khiết nhất.

Tôi ngồi đó, vui đầu vào vài cuốn sách mà Tuyết An cho mượn. Sách rất mới, hết như cô nàng chẳng buồn đọc hay ít ra, có lẽ An nhỏ bé của tôi giữ gìn chúng quá tốt!

Ba tôi gõ cửa và bước vào, tôi ôm chặt lấy cái bụng ấm của ông.

Bụng to như bụng gấu, thật êm và ấm

“Ba...!”

“Có chuyện gì sao con gái?”- ông vuốt tóc tôi-” con trông rất rối rắm!”

“Ba .. yêu một người.. là như thế nào?”

“Yêu cũng có định nghĩa sao?”- ông đỡ tôi nằm xuống nệm êm, hôn trán, sau đó đắp chăn cho tôi, dịu dàng nói-” con gái, con chỉ mới mười sáu tuổi và tình yêu đầu đời luôn rất khó nói kết quả! Đôi khi, con chỉ đang cảm kích hay bầu vùi vào tình yêu ảo tưởng nào đó sau một cơn mơ dài!”

Ba dịu dàng xoa xoa mái tóc tôi, mỉm cười.

“Ngày xưa, khi ba theo đuổi mẹ con, ba cũng là người đến sau. Con gái, con có nhiều lựa chọn! Nếu anh ta yêu con, anh ta sẽ đợi được! Đợi được con lớn và trưởng thành, đợi được con khi tìm con đã đủ chín chắn và phân minh được lòng mình! Con gái, con còn non trẻ, nên sống thật đẹp như con nên thế!”

“Ba!”

“Con gái, ngoan, ngủ đi và đừng lo bận! Con còn cả đời để yêu thương!”

Tôi im lặng, chìm say vào màn đêm

Ba tắt đèn, ra ngoài và con tìm tôi đã được ủi an nhiều lắm!

Đúng ha, tôi còn trẻ mà! Và tôi còn cả đời để yêu thương.

Hãy cứ để con tìm làng lặn đã, hãy cứ để nỗi đau mang tên Lãnh Phong hoàn toàn chìm vào đáy đại dương.

Gã, yêu tôi..

Vậy, gã sẽ đợi được chứ?

Khi con tim này lạnh lặn, cũng là lúc tôi sẽ trả lại gã, câu trả lời xác đáng mà không nhiễm chút bông bột bầu vú!

Anh, nếu yêu em, xin hãy đợi em!

.....

“Ồ! Quả nhiên là tuổi trẻ háo thắng, chưa gì mà Bkack_Paradise và Evil_Kick đã công khai giao đấu!”- gã cười khinh khi nhìn xấp giấy tờ-” quả nhiên nên giết chuột khi chúng còn non ngu, lũ nhóc này tuy lợi hại, nhưng quá bộp chộp!”

Nhấp một ngụm rượu mát, gã nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Có gì mới nữa không?”

“Theo thông tin trà trộn được, chúng ta có bạn đồng hành!”- một người còn lại, một thanh niên nom bặm trợn lên tiếng, giọng anh ta ồm ồm và sánh như kẹo đặc-” có một bang phái khác đang nhảy vào! À không, cũng như chúng ta, bang này xem ra đã có chút chuẩn bị!”

“Ồ!”- gã nhướn mày, thú vị thật-” tên? Mục đích!”

“Không biết!”- người thanh niên kia lắc đầu-” toàn bộ ta có là cái tên 'Đen' !!”

“Đen?”- gã nhíu mày, Đen ư? Kịch tình vốn dĩ đâu tồn tại?

“Nó được thành lập bao lâu thì chưa biết, với bang chủ theo như điều tra, là một người nhưng cũng là nhiều người!”

“Thế thân?”

“Đúng vậy! lúc là một lão già, khi là một thanh niên! Thậm chí còn xuất hiện là một thiếu nữ, một đứa bé, một con vật!”

“Hay ho thật!”

“Tài liệu về 'Đen' rất ít, không như Black_Paradise hay Evil_Kick, 'Đen' hành động rất bí mật và gần như không công khai, thậm chí, có người còn cho rằng, 'Đen' đủ mạnh để diệt mọi bang phái!”

“Bí ẩn?”- mi tâm gã nhíu thật chặt. 'Đen', sao lại lệch như thế? Từ lúc gã đến đây chỉ chuyên tâm giúp cô, chuyên tâm tiêu diệt hậu thuẫn của nam chính nữ chính, lẽ nào lúc đó, gã đã vô tình để lại hậu quả?

Rối thật!

“Thái độ của họ bây giờ như thế nào?”

“Họ? Quái lạ lắm! 'Đen' không có quá nhiều giao thiệp với các bang phái khác, dĩ nhiên là kể cả chúng ta! Nhưng xét theo hành động, có vẻ 'Đen' cũng đang muốn diệt Bkack_Paradise và Evil_Kick!”

“Tốt! Trời giúp ta! Tiếp tục chia rẽ cả hai bang phái, tôi muốn cuộc chiến này được nâng cao! Gửi tin cho người nằm vùng, hãy khuấy thêm một chút vào làn nước động này!”

“Đồng ý! Còn 'Đen' thì sao?”

“Họ tạm về phe ta, nhưng cũng chẳng biết tâm đám đó là cái gì, cũng mau cho người qua đó điều tra, còn nữa, đề phòng sơ sót, ngay lập tức tìm mọi thông tin về 'Đen'!!!!”- gã phân phó-” tiếp tục tiếp vũ khí cho hai bang phái đó! Hàng tốt! Để cho họ tăng thêm ý chí chiến đấu!”

“Vâng, thưa đại ca!”- nở nụ cười sáng, người thanh niên kia cất lời.

“Đại ca?”- gã lặp lại, cười.

Cô bé, vì an bình của em, anh nguyện nên mọi nguy tối trần gian.

“À .. cho người bảo vệ ba người này! Đặc biệt là cô gái ở giữa!”- Đưa ánh, môi nhếch lên.

Người con gái của gã, chính là dù trời đất có sập, cũng phải qua tầng chống đỡ của gã dành cho cô!

.....

ngày hôm sau, tại một quán bún đông người, kín chỗ

“Phục vụ! Cho một tô đi!”

“Có ngay!”

“Lau bàn đi!”- người nhân viên văn phòng nói-” cái cục đen đen này là gì? Xem kĩ đi!”

“Vâng!”- người phục vụ chạy lại.

“Lau bàn sạch một chút!”- anh ta cau mày-” Bà chủ à, nhớ cho thêm ly nước chanh, khoáy đều tay hơn hôm bữa một chút nha!”

“Xin anh đợi một chút, sẽ có ngay ạ!”

“Cho thêm nhiều thịt và huyết, tiền bạc không thành vấn đề!”

Anh ta vừa nói xong, ánh mắt người phục vụ liền ánh lên một nét mới.

Ma mãnh mà âm u

“Vâng, sẽ theo yêu cầu của quý khách!”- người phục vụ mỉm cười.

Hết như ánh mắt ban nãy, không thuộc về anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ, Yêu Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: tôi phát hiện.

Màn đêm lại nối tiếp màn đêm!

Người ta thường hay kháo nhau rằng, đêm rất đẹp, và những nghĩ suy về đêm luôn sâu sắc và đáng giá hơn thường ngày.

Tôi ngồi một góc quán bar, nhẹ nhàng nhắm môi cốc champagne mát lạnh.

Viên đá trong suốt hết như cái cốc pha lê đang bao bọc nó vậy.

Thật ngon, cũng thật ngọt!

Nhai nhai thêm ít nho đen tuyệt đến từ vùng đất nào đó ngoài kia đang được bày biện trên cái đĩa tinh xảo sáng choang.

Thật ra nó cũng không hẳn là quá tuyệt, ý tôi là đôi khi bạn ra chợ đặc sản và vốc một bọc gì đó có khi còn ngon hơn món tôi đang nhắm nhai đây, nhưng dĩ nhiên, cái danh món ngoại là thứ làm nó thêm đắt giá!

Hữu danh vô thực, ý tôi là, à, đôi khi cái vô danh cũng có đầy khí chất!

“Rằm!”

Ồ! Các nàng tiên nữ thị hoàng của chúng ta đến rồi! Bạn tò mò vì sao tôi biết ư? Vì cái động tác đá méo cửa bắt chước tiên bồi thường kia chứ sao? Và tại sao tôi lại không rời nơi xúi quẩy đặc mùi bồ xí này ư? Vì căn bản, ai lại đi sợ mấy cái bồ biết sửa chứ? Nhất là khi ba cô nàng nào đó đã thành... à, phân đã có bồ hay chó đã có ve! Đại loại vậy!

Trát Men hôm nay trông có vẻ cáu giận và cô nàng chọn một chỗ khá gần tôi! Wow! Hay đấy!

Rất dễ để hành động!

Ok! Bạn à! Tôi đang nói hành động đấy, chính xác là tôi có mục đích!

Vài hôm nay các nam thần và thánh nữ của lớp tôi hay đúng hơn là của cả cái tụ bôn cầu thiếu nước đang có xích mích!

Họ lờm nhau, đá xéo nhau, và khóc bù lu bù loa vì nhau!

Tôi chỉ muốn hỏi, các người đến đây để học hay đóng tiểu thuyết ngôn tình? Dù sao đi nữa, có kịch coi cũng hay.

Nhưng con gái hơn con trai ở nhiều chỗ, trong đó có cái gọi là giác quan thứ sáu! Và on trời, linh cảm của tôi thuộc loại đúng bạc nhất đấy!

Tôi nhìn ra được, xích mích của đám nào đó, có bàn tay của gã...

Hệt như một sự liên thông, khi đạt đến một độ hiểu biết nào đó, bạn sẽ dễ dàng nhận ra, chỉ cần việc nào có sự đụng chạm của người kia, bản thân bạn liền tự động phát giác.

Tôi nhìn ra, gã đang có suy tính.

Và, tôi muốn giúp gã!

Ok! Tôi ngu dốt và xấu xí, tôi chỉ biết ăn chơi và đua đòi, cho nên, ha ha, ai mà thêm bung dù phòng bị tôi chứ?

Mối nguy hiểm, đôi khi đến từ những vùng bùn vô hại ấy!

Đừng quên bạn yêu dấu, trong bùn, có sen đấy!

Tôi thẳng lưng lên nghe ngóng, giọng của nàng Trát Men nâng cao!

Thật ra, giọng cô nàng nghe khá hay đấy chứ? Nó làm tôi nghĩ đến một thiết kế vĩ đại về bồn cầu có nhạc đi kèm, giúp người dùng đi nhanh hơn!

Oa, phải nói với ba tôi thôi, có khi thu về bội thu ấy chứ!

Ôi, nữ thần Trát Men vĩ đại, nếu bồn cầu biết hát được thông qua và bán chạy, tôi sẽ biết ơn cô nàng biết bao!

“Sao rồi!”- Giọng cô nàng lạnh tanh, ý tôi là, dù làm gì nó cũng trở ra chẳng truyền cảm tí nào cả!

“Chị hai, năm toán của chúng ta lại bị hạ!”

“Mẹ kiếp! Mà đừng nói là do Evil_Kick nữa đấy!”- giọng Lây Lết bắt đầu nâng cao, ừm, tôi nên thêm chức năng điều chỉnh tông cho bồn cầu biết hát nhỉ?

“... chính là họ!”

“Mẹ nó, ba thằng kia điên rồi! Thì ra chúng tiếp cận ta có mục đích!”

“Chị hai, làm gì bây giờ?”

“Tình hình cụ thể?”

“Ta chỉ còn non năm trăm người đang phân tán, Evil_Kick còn cỡ một ngàn, tuy vậy ta hơn họ ở chỗ vũ khí! Bang 'Diệt' đã hứa cung cấp vũ khí cho ta dĩ nhiên là với một mức giá khá tốt! Có vẻ như bang chủ bang đó cũng rất sợ ta!”

“Ha ha! coi ra họ khôn lanh!”- Jasmenya mỉm cười-” nói với họ chỉ cần ngoan một chút, sau này chúng ta sẽ hậu thuẫn họ ít nhiều!”

“Dạ, chị hai!”

“Nói rõ thêm về tình hình đi!”

Sau nhiều câu chữ, cuộc hội thoại nào đó kết thúc! Tôi vờ diễn tròn vai, đung độ Trát Men và cái vãi. Sau đó, họ tổng tôi ra ngoài.

Mỉm cười, Trát Men y nha, là do cô ngu đấy nhé! Có thể, cô giỏi nhưng kinh người quá rồi!

Lên taxi, tôi chạy một mạch đến nhà vệ sinh công cộng trong địa bàn thành phố, khá gần chỗ gã. Bước vào phòng, đóng cửa lại.

Tay sờ lên đầu, nơi búi tóc được xịt keo to đùng cứng ngắc, móc ra cái đập đá có chức năng thu âm!

Trát Men y nha, là do cô quá khinh tôi thôi! Cô còn chưa tìm hiểu rõ về tôi cơ mà!

Nhìn phân thu âm được lưu lại kỹ càng, ha ha, kế hoạch đánh nhau ở bên cảng? Mua vũ khí hạng nặng? Tôi tin chỉ cần biết chúng, gã sẽ làm cho ai đó ê chề đau đớn!

Đi bộ đến LD_gym, như mọi đêm, nó đóng cửa im im! À không, thật ra cửa có mở, rất rộng.

Giác quan thứ sáu của tôi lại dâng lên hơn bao giờ hết, tuy vậy, tôi vẫn tiến vào!

Có mùi nguy hiểm, nơi này có chuyện ư?

Căn phòng, có chút tối!

Tôi ấn công tắc, ánh sáng chói lóa lại bùng lên dữ dội, các trục đèn xoay và bóng huỳnh quang đưa nhau tỏa sáng mạnh mẽ. Hệt như, được giải phóng!

Người thanh niên vai hùm mặt gấu đang ngồi trên bộ sofa màu đen gỗ cháy, khuôn mặt trắng bệch, mồ hôi túa ra. Thấy tôi, đôi mắt hung ác đỏ nheo lại dạn giữ.

Ôi, tôi phát hiện giác quan thứ sáu của mình thật lợi hại!

“Em, có biết mình vừa làm điều ngu ngốc gì không hả?”- gã gầm lên, tức tối, phần nộ và sợ hãi!

Tôi phát hiện thêm một điều!

Gã biết tôi đã làm gì!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ, Yêu Anh Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: tôi cảm động.

Gã tiến.

Tôi lùi.

Một bước.

Hai bước.

Ba bước.

“Em đứng lại cho anh!”- gã gầm lên.

“Anh.... cũng không được đến đây!”- tôi kì kèo.

“Ra giá? Hừ, tôi phát hiện tôi chiều em quá sinh hư rồi!”- gã lập tức chạy lại.

Tôi nhắm chặt mắt, gã đánh tôi nhất định rất đau cho coi.

Nhưng mà...

Tôi chỉ nhận được một cái ôm ấp áp và to sự cùng sự run rẩy đến tột cùng.

“Thầy....?”

“Em thật to gan!”- giọng gã đặc lại nom chừng đau thương, giữ chặt tôi hệt như lo sợ biến mất-” em, rốt cuộc muốn gì hả? Có biết lúc tôi thực sự biết em vừa làm gì, tôi sợ như thế nào không hả? Há?”

Gã gầm lên, đầu rồi về dữ tợn ấy? Tôi giờ đây chỉ nghe được sự sợ hãi đang chiếm lĩnh mọi góc cạnh nơi tim gã, ghì chặt tôi rồi vùi đầu vào vai tôi, gã như đứa trẻ con vừa đi lạc, cố gắng khảm tôi vào da thịt sau những ngày xa cách.

“Thầy...”

“Em muốn làm gì?”- gã buông tôi ra, nhìn thẳng-” rốt cuộc em muốn làm gì? Em thu âm cuộc nói chuyện của họ để làm gì?”

“Em nghĩ... anh...”- tôi chậm rãi đáp-” em chỉ muốn giúp”

Choang!!!

Gã đánh vỡ chai sữa hạnh nhân, thứ chất lỏng màu nâu nhẹ ấy tràn ra sàn cùng những vụn thủy tinh văng tứ tán.

“Gan em... ha ha... bây giờ to hơn rồi đấy!”- gã cười-” em nghĩ em làm vậy thì tốt sao? Jasmenya đại nhưng không ngu, chỉ cần có thời gian cô ta sẽ suy đoán ra! Vì cô ta đang rồi rầm cho nên, ban nãy em mới an toàn mà về đây... hay thật, anh bị sốc đấy!”

“Em chỉ muốn giúp...!”

“Cái em nên làm là chẳng cần làm gì hết!”- gã quát-” thế giới này quá ô uế em hiểu hay không? Quá đen tối và căn bã, em nghĩ tôi muốn kéo m cùng xuống vũng bùn tởm lợm này à...”

“Em...”

“Một chút thôi! Chỉ cần lý trí thêm một chút thôi là em chết chắc có hiểu hay không? Chỉ cần Jasmenya có thêm một chút tình tâm, cô ta sẽ nhận ra em đi một mình là vô lý, sẽ nhận ra tóc của em rất kỳ lạ, sẽ kiểm tra được tín hiệu máy ghi âm!”

“Đó là điện thoại!”

“Đó là mạng của em đấy!”

“Đủ rồi!”- tôi cau-” mẹ kiếp! Anh chửi đủ chưa? Tôi nói cho anh biết; cô ta kiểm chuyện thì sao chứ? Lần đầu à? Tôi đây có chết cũng không sợ! Cái bang Bờ Nách Banh Ra Đầy Sệ đó có cái chó gì hay chứ?”

“Em...”

“Em em cái beep! Yêu đương rồi điên cuồng bảo vệ, anh coi tôi là nữ chính ngôn tình à? Đệt! Tôi méo phải ba con nhỏ tiểu bạch chuột trắng gì gì đó!”

“...”

“Khi gió! Bùn cái con mẹ gì? Cuộc đời này vốn dĩ đã thú như đồng phân bò rồi! Anh nghĩ vậy là tốt cho tôi? Mẹ kiếp, một con ngu méo biết gì về xã hội, tôi là con chó hay rùa rút cổ mà phải núp dưới cánh anh này nọ? Mẹ, đời tao khinh nhất là loại con gái phun mồm thì giỏi lắm, gặp chuyện là bù lu bù loa y chang con Trát Men thánh mẫu chó đẻ đó!”

“Anh xin lỗi...!”

“Khi gió, con nhỏ đó hay ho cái mẹ gì? Bàn kế hoạch mà ngu bỏ mẹ, để tôi được là biết phế chết mẹ rồi!”- tôi hít một hơi dài, a, xả ra thoải mái gì đâu.

Rồi, tôi nhìn gã, gã nhìn tôi!

Gã tiến tới, ôm tôi, nhẹ , nhẹ lắm

“Anh... chỉ sợ mất em...!”

“Em ở đây!”- tôi vỗ vai gã, vuốt nhẹ, gã bây giờ y hệt một đứa bé đang hoản loạn, còn gì là người thầy giáo lớn tướng già dặn của tôi-” Em ổn, em vẫn thoát ra được đây thôi!”

“...”

“Hãy để em giúp anh, em không phải bông hoa nhà kính! Em nếu được hạnh phúc, thì cũng phải do chính tay em giành giật được!”

Gã vui đầu vào cổ tôi, hôn nhẹ.

“Anh yêu em....!”

Anh yêu em

Yêu em

Yêu

Tìm tôi, lại đập nhẹ nhàng...

Đây gọi là... cảm động sao?

Sao, lại ầm áp quá thể?

_____“_____”_____

Anh yêu em...

Anh yêu em ngàn đời và mãi kiếp.

Anh yêu em đến điên dại ngu dốt, anh yêu em đến cuồng hoang vọng tưởng.

Xin đừng làm anh sợ, xin đừng làm kí ức về em và căn phòng bệnh lạnh lẽo đáng sợ đó lại hiện lên, xin đừng làm anh nhớ tiếng la khóc sợ của em vào

những lần xạ trị.

Anh yêu em, và hơn cả thế, anh sợ mất em!

Anh sợ sáng mai khi thức dậy, mọi thứ chỉ là một con mơ khi mà anh vẫn phải tiếp tục làm một giáo viên thể dục buồn chán vất vưởng.

Xin em xin em

Yêu em yêu em

Chờ anh em nhé, khi mọi thứ đã an ổn xong xuôi, anh sẽ cho em hạnh phúc tươi đẹp, anh sẽ bảo bọc và vẽ nên khung trời an lành mà hai ta mong ước.

Chờ anh.

Chờ anh một chút nữa thôi, em nhé!!!

Đừng cố mạnh mẽ thêm nữa em nhé!

Anh... sẽ đau!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ, Yêu Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: tôi theo dõi.

Ngồi trên chiếc ô tô màu chàm tối, tôi nhấp một ngụm bia, đôi mắt hướng ra ngoài trông ngóng.

Đến rồi!

Khóe mắt nhìn thấy được con mồi, tôi mỉm cười mĩa mai, nói với người tài xế.

“Giữ khoảng cách một chút!”

Chúng tôi bám theo một chiếc mô tô màu đỏ lòe loẹt. Người con gái điều khiển chiếc xe ấy đang vận một bộ đồ bó màu đỏ cháy nốt. Cô ta trông khá đó chứ, nhất là vết xăm hình sương ở bờ vai trái hờ hững.

“Thế nào rồi?”

“Có vẻ đã phát hiện ra!”- người tài xế đáp, à, anh ta đâu hẳn là tài xế nhỉ?

“Tiếp theo...?”

“Theo đại ca, chúng ta cần có sự hợp tác này!”- gã lên tiếng-” cô ta khá cứng đầu và khá khó để thuyết phục!”

“Nghe hay đấy! Cụ thể là... red lady?”

“Đại loại vậy, thật ra cô ta còn có bí danh khác: Cherry.Demon.Kiss!”

“Quá dài!”- tôi lắc đầu.

Đúng, một bí danh dài và nhiều nghĩa!

Cô nàng che-đi- đũa- môn- kít lái xe băng băng, dẫn chúng tôi vào một căn nhà nom như hoang vắng.

Cô ta xuống xe, nhìn tôi và người tài xế cũng vừa đi xuống.

“Ài?”

“Là tôi!”

“Kẻ cần đến sẽ đến, kẻ cần đi phải đi!”

“Kiên, về trước!”- tôi nhìn người tài xế.

“Ba mươi lăm phút!”- Kiên lạnh tanh nói-” đó là giới hạn!”

Cherry cười ma mị, giờ tay, mời tôi đi cùng.

Chà, thú vị phết đó chứ!

Chúng tôi lách vào một căn phòng nhỏ nom như cái toilet mục rữa, ầm ầm, một cánh cửa khác mở ra.

Một căn phòng.

Màu đỏ của sơn, của rượu, của vật dụng.

Đỏ ma mị, đau thương mà cũng tang tóc.

“Cô là.... người của ai?”

“Đã mời tôi đến đây, có chết cũng không tin cô mù mờ về tôi!”

“Ha ha, quả nhiên là bạn gái của đại ca bang 'Diệt' “- cô ta cười lớn-” cũng không tồi!”

“Xem như cô hiểu biết ...

Cherry.Demon.kiss”- tôi cười cợt.

“Sao tôi lại nghe ra một sự khinh thường nhàn nhạt nhỉ?”

“Ha ha ha!”

Sau đó.

Một khẩu súng màu đỏ chói lóa, xinh đẹp lạnh tanh chìa vào thái dương của tôi.

“Câm ngay! Cô đang cười tôi!”

“Ồ, thế à?”

“Có tin, tôi giết cô?”

“Cô... dám sao?”- tôi đùa cợt-” cô cũng biết tôi là ai... cô nguy hiểm, có chi cả thế giới, gã cũng chả điên cho tôi nhúng vào.!”

“Khá thông minh!”

“Hạ súng đi cô gái, sẽ ân hận đó!”- tôi cười cợt-” Vậy ra, cô là Cherry.Demon.Kiss?”

“Cherry!”

“Ồ, Cherry, một loại quả ngon lành, tuyệt phối ngọt ngào với món cóc tai mát lạnh!”- tôi cười-” Trái Cherry, chính là sang trọng, luôn chỉ đặt mình ở cơ trên, nơi miệng ly cóc tai, khinh khi nhìn những hạt quả chỉ có thể nằm phía dưới, nơi đĩa sứ chật hẹp!”

“Xem ra cô hiểu biết... cô là ai?”

“Ha ha! Tôi ư, chà chà, cứ gọi là Măng Cụt đi! Là Măng Cụt nơi đĩa sứ cô hay dòm lom lom ấy!”

“Thế giới ngằm đang dậy sống?”

“Ha ha! Hiểu được một chút rồi đấy! Black_Paradise đã đến chưa nhỉ?”

“Rồi... một quý cô tự xưng là Dâu Tây!”

“Nghe cũng sang chảnh phết... vậy Dâu Tây và Măng Cụt... Cherry, cô theo ai đây?”

“Tôi á? Tôi theo nữ hoàng!”

“Ha ha ha! Quả nhiên là thế!”

Tôi cười tươi đẹp, đứng dậy.

“Có cam kết của cô xong, tôi nên đi thôi!”

“Cô... làm rất tốt! Cô có thật mới đến thế giới này không?”

“Chà, nói làm sao ta?”- tôi cười-” Là.... lần đầu đó! Ha ha ha!”

“Măng Cụt...?”

“Hử?”

“Tôi, được lợi gì?”

“Ái chà chà, một câu hỏi khó... Black_Paradise hứa hẹn gì cho cô?”

“Tiền bạc, địa vị, trang sức đắt giá... mọi thứ!.... còn các người?”

“Anh ấy bảo với tôi, nếu cô hỏi về lợi lộc, hãy nói một câu: 'Bọn họ còn sống' “

Mỉm cười nhìn cô nàng Cherry ngồi đó, cuộn mình trong đôi mắt rôi rắm, tôi bỏ đi.

Cherry, theo nữ hoàng..

Và măng cụt, là nữ hoàng của các loại trái cây.

Dù sao, điều tiên quyết là...

Bọn họ còn sống!

.
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .

Tôi trở về LD_gym là hai giờ sau đó, gã đã thay một bộ dạng tươm tất, trên bàn đã có sữa hạnh nhân và một ít thức ăn nhẹ.

Gã kéo tôi lại, vuốt ve mái tóc.

“Hài lòng chưa?”

“Anh chỉ toàn cho em làm những thứ đơn giản!”- tôi bĩu môi-” Cô nàng Cherry gì đó, căn bản đã bị anh nắm được thóp rồi!”

“Anh cũng chẳng thể cho em nhún sâu hơn nữa đâu!”- gã thờ dài.

“Em muốn giúp!”

“Anh đã cho em giúp!”

“Nhàm chán!”- tôi cau-” Cô nàng Cherry đó, cái gì mà đệ nhất sát thủ? Nói năng ả ỷ cao siêu? Căn bản chỉ là một bọc trái cây hơi nhiều trái thôi!”

Gã cười, ôm tôi!

Tuần trước, sau vụ cãi nhau đầu tiên, gã đã đồng ý cho tôi tham gia vào giúp sức. Chẳng có gì nhiều, nhưng chia sẻ với gã luôn rất tuyệt.

Cảm giác, cùng gã chia sẻ một cái gì đó!

“Bây giờ, em cần làm gì nữa nào?”

Gã nghĩ nghĩ, mỉm cười.

“Điều tra, em làm được chứ?”

“Đừng coi thường em!”

“Tuyết An có bạn trai, em biết chứ?”

“Sao? Thật á?” Tôi sốc đấy, từ bao giờ mà...

“Thảm tử của anh đưa tin, khả năng cao rằng người đó có liên quan đến bang 'Đen'... cho nên...”

“Cái quái gì? Tuyết An bị một thằng bang chủ dụ dỗ á?”

“Anh không dám chắc... bang 'Đen' luôn kín tiếng, họ chống lại Black_Paradise lẫn Evil_Kick, nhưng không tỏ thái độ cùng phe với bọn anh, ý anh là... em nên xem chừng hấn ta..”

“Mẹ kiếp, kì này thằng đó chết chắc!”- tôi gầm lên-” Em nhất định tìm hiểu cho ra!”

Gã nhìn tôi, nói.

“Anh chỉ cảnh báo em, và, người của anh luôn theo em, trong mọi tình huống, nên nhớ, em luôn có có viện binh.

Thế giới này, đã nhúng tay vào, thì dễ dàng an toàn sao?

.....

“Thế nào?”

“Cá đã mắc câu!”

“A! Thế thì, chơi thêm một chút đi!”

Bang chủ bang 'Đen'????

Từ từ, sẽ lộ mặt thôi!!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ, Yêu Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: tôi đuổi

Gã vừa mới tắm ra, tóc hăng còn ướt, lau bội mái tóc ướt mướt dính dáp, vò mớ lộn xộn kia thành một tổ rối bù xù. Gã không thích dùng máy sấy, quá nhanh.

“Yô! Vậy là chị dâu đã bị lừa rồi ha?”- một người tiến vào-” Amen, cơ bắp đúng là ngon lành nha! Xem ra...”

“Mày vào đây bằng đường nào?”

“Cửa mở!”

“Tao khóa rồi, trước đó!”

“È! Vì tao là người mở!”- cậu trai thích thú cười-” sao, gọi tao tới làm gì? Đừng quên tao còn hăng tá nghĩa vụ bên cạnh mấy con đầm đó!”

“Ồ! Nó có vẻ tin dụng mày!”

“Nó và đám ngu đó, dĩ nhiên! Dù sao thế giới ngầm làm chó gì có tình người! Mà mày sao rồi? Lừa gạt chị hai hử? Bạn trai của con mẹ Tuyết An gì gì đó làm chó gì liên quan đến 'Đen'!”

“Tao chỉ muốn đảm bảo cô ấy an toàn!”

“Gớm chó! Nghe mà muốn nôn!”- cậu trai tự tiện ngồi xuống-” Dù sao, mày gọi cũng đúng lúc, có việc cần làm!”

“À.... Jasmenya ra tay rồi à?”

“Ồ, thật ra là khá khôn lanh, nhưng con ả trọng dụng sai người rồi!”

“ha ha! Vậy tao có tin mày được không hả Kinya* “

“Mày đoán coi?”- Kinya nghiêng đầu-”Tao sẽ phản mày chứ?”

“Mặc kệ, tao đã nói! Phản tao... chỉ có chết!”

“Ha ha ha! Mày làm được?”

Gã cười, âm trầm.

“Phải người đi bảo vệ cô ấy cho tao! Hai mươi bốn trên bảy!”

“Ok ok! Tao thua!”- Kinya gio tay-” Boss à, mày thành thê nô rồi!”

“Vậy sao?”

Gã cười... phóng tầm mắt ra ngoài ô cửa sổ.

Jasmenya ra tay rồi ư?

Định làm gì nhĩ?

Chả biết! Gã chỉ rõ.. họa, nên diệt.

Em, chúng ta mau chóng, sẽ an lành thôi!

.....

Tôi ngồi chẳng yên lành tại quầy pha chế, nhắm nháp món cóc tai mới cóng ngon lành thơm ngát.

Xanh xanh tím tím, nó làm tôi nghĩ nhiều đến galaxy huyền diệu.

“Rầm!”

Mẹ. Khiếp. Chính. Xác. Thì. Cái. Vận. Cút. Chó. Gì. Đây???

Mẹ nó! Tôi đã đổi quán bar rồi đấy!

Jasmenya, cô định ám tôi cả đời hả?

Vâng, chính xác ấy ạ! Nàng công chúa khôn nạn nào đó đang sắp lại chỗ tôi với một tốc độ đáng nể.... Hừm, cô nàng găm bánh xe vào chân hay sao í!!!

“Vietkye!”- cô ả chanh chua nâng giọng, hừm, nghe thối chết được!

“Viekye!”- tiếp tục gần giọng.

Ô hô hô, tôi sợ quá đi mất! Ôi, tim gan tôi thay nhau la toáng lên này! Khôi hài gì đâu! Ước gì hai cô bạn tôi đều ở đây để cô nàng nào đó phun tròn ra ba chữ Bakoon- Vietkye- Chodie....

“Vietkye! Cô bị điếc hả?”- cô nàng Laylye xăm xăm lặn đến, môi mím tay nắm, ái chà chà, nhìn kìa mọi người, quạt cường mà ủy khuất, đóa hoa anh túc chống chọi bao mưa bão đời thường, mạnh mẽ mà yếu mềm..

Ô hô hô! Buồn cười chưa? Ấy nha, xem ra đây là một trong ba đại tỷ của cái Bờ Nách Banh Ra Đầy Sệ sao ta?

Nhìn như con hẻm hống hách hèn mọn hơn!

“Ai

chó sửa rồi!”- tôi mỉm cười-” Ohm, muốn gì nào các cô gái? Tôi đoán nhé! Cửa hàng thuốc cách đây một trăm mét ấy! Thuốc sổ ở đây công hiệu lắm cơ!”

“Cô....”

“A! Hay là muốn mua chút thuốc trị bọ chết? Tôi biết vài hãng tuyệt lắm đây!”

“Câm ngay!”

“Ây nha! Sợ quá mất! Không phải cũng đừng la to như thế chứ! Hóa ra không phải à?”- tôi cười-” Hay là bồn cầu nhà các cô bị thối rồi? Ủm, đã dùng Vim chưa? Ok lắm cơ!”

“Vietkye, mày cầm mồm cho tao!”

“Xi!”- tôi cười khẩy, lười nhác nhìn ba con nhỏ nào đó-”Sao? Muốn tìm tao? Tao có cần xin chữ ký bằng móng như mọi hôm không? Hay là thay đổi cách thức một chút? Tao cá là cái bồn cầu nhà tao thêm khát lắm được hồn thần tượng nào sh*t của nó dù chỉ một lần!”

“Mẹ khiếp! Ý mày là sao? Con đi như mày, sao? Bị hai con bạn gái điểm của mày bỏ xó rồi à?”

Gái điểm? Đi?

Mẹ nó!

Tôi đứng lên, khuôn mặt tôi cá là hết như Vondermord oai nghiêm trước lũ quân đoàn bóng đêm vậy! Khi thật, lúc đó chắc tôi oai phong lắm.

“Đi? Gái điểm? A... nghe hay đấy!”- tôi nghiêng răng trèo trẹo-” Mẹ khiếp!”

“Jasmenya... cô lão lếu thật!”- tôi cười.

Ha ha ha!

Bình tĩnh, tôi ơi, phải bình tĩnh một chút.

Đừng học theo các ả này! Giận quá là mất khôn đấy!

“Xe các cô ở ngoài, hiệu thuốc ngoài kia, sao? Biết chỗ rồi thì đi ra đi!”

“Vietkye! Cô lão lếu quá rồi!”- Xunye này giờ im lặng lên tiếng.

Ôi, tôi sợ quá đi mất! Mẹ khiếp, mấy cái bồn cầu ấy đang nhắm tôi mà ăng ẳng đấy! Đáng sợ chưa?

“Tao bảo... Cút!”- tôi vút ly thủy tinh xuống sàn, những mẫu vụn xinh đẹp cứ thế lấp lánh và màu galaxy kia trở nên huyền bí trên nền đá đen.

“Vietkye! Tao nói cho mày biết, mày có phải đã ăn cắp thông tin của bọn tao?”

“Ý mày là vụ mày và người nào đó đã ngủ chán chê với nhau hay trước nó mày đã có một thằng bạn trai đã chết?”- tôi khinh bỉ hỏi, trên hết, bộ mặt coi thường của tôi bây giờ chắc trông đáng đánh lắm!

Chưa kịp cho ba cô nàng cơ hội phản bác, tôi lại gầm lên.

“Quản lý? Bảo vệ? Các người đâu hết rồi? Tại sao lại cho chó vào sủa bậy bạ như vậy?”

Ha ha ha.

Phải! Tôi đang mắng đuổi cô đó Jasmenya... cô, làm gì được tôi nào.

Quản lý rụt rè nhấc chân tôi, Jasmenya vẫn hống mặt lên!

Hồ hô hô! Các cô gái, tự tin thật, thời thế thay đổi rồi rõ chưa?

Hôm nay không đuổi được các cô, tôi, thế sẽ thay tên đổi họ.

_____

Kinya: vui lòng xem lại “chương 16: tôi khinh” nếu quên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ, Yêu Anh Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: tôi nắp.

“Anh làm gì vậy hả? Anh là ai? Buông tôi ra ngay lập tức... Mẹ khiếp!”

Tôi cúi tiết đá vài cú lên cái tên chết tiệt bịt kín mít đang lòi xềnh xệch mình đi.

A! Tại sao tôi lại rơi vô cái hoàn cảnh này hả? Phải bắt đầu từ đâu ta? Chắc là khi tôi đang bận mĩa mai mấy cô ả nào đó ngon lành thì đây, một tên trùm kín như bị quần băng này xuất hiện, hấn kéo tôi một mạch dài sọc.

Đùa! Nghĩ tôi là ai? Con nữ chính ổng à ưỡn ẹo suốt ngày chỉ biết anh à người hời? Mẹ nó, tôi mới chẳng phải như vậy!

Thực hành theo mấy động tác tấn công bất ngờ mà gã nào đó đã cứng rắn dạy tôi. Hừm, tôi thừa nhận, thật có ích...

Cứ như cái gì gã cũng biết hết ấy!

Tôi đầm đầm đá đá, nghe tên lập dị trùm kín kia rêm vài âm thanh nho nhỏ. Nghĩ nghĩ, tôi đánh càng hăng say! Woa! Biểu sao bạo lực gia tăng chứ? Cái cảm giác này sướng run người.

Cho mây kéo chị như đất chó! Cho mây bày đặt trùm đen sì sì dây cui khi tiết trời Sài Gòn nóng như chảy mỡ! Cho mây cán chị dạy chó! Cho mây chữa! Chị đánh cho mây chữa!

“Úi úi! Má! Ngừng lại cho tao!”- tên lập dị cuối cùng cũng giờ vỡ, hấn túm tôi lại, cời cái nón và mũ trùm đen thùi kia ra.

Hừm, cũng không tệ! Lông màu trắng pha đen, mắt xanh dương.... xem ra là giống husky thuần chủng.

Cậu chàng Husky nào đó ngó tôi trân trân, sau đó lông mi cái trán liền nhăn nhúm lại, một ví dụ buồn cười làm tôi nhớ đến con chó husky mà Ngọc Trân nuôi ở nhà...

“Mẹ nó, cớ này còn cần ai bảo vệ nữa!”

“Anh là ai?”- tôi túm chặt gã-” khai mau!”

“Má! Tánh tình y chang nhau! Toàn lũ đa nghi... úi!”

“Khai mau!”- tôi quật hấn xuống đất, chân với đôi giày gót nhọn dài một tấc để sẵn lên... chỗ nào đó-” Hay anh muốn sau này mất giống?”

“Ui ui! Bình tĩnh bình tĩnh! Đừng... đừng chơi ngu nha! Haha! Chúng ta là người nhà cả mà ha ha!”

“Nhà tôi chưa bao giờ nuôi chó giống husky!”

“Hả? Nhà cô nuôi chó thì liên quan gì đến tôi?”

“Bớt ba hoa, anh là ai?”- tôi dùng mi mắt khiêu khích-” khai!”

“Mẹ nó, là người nhà... người nhà cả mà!”

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

Người đàn ông vẫn giữ nét thân thiện ôn hòa ấy ngồi xuống, hai con mắt híp lại trông buồn cười.

“Mây.... đang làm cái gì?”

“Tôi? Đang ở nhà và nghỉ ngơi chút đỉnh!”- gã cười-” Tim tôi... có việc sao?”

“Mây cuối cùng đang ủ mưu gì?”

“À... mưu mô hả? Tôi á?”- gã cười.

“Mẹ nó, mây đừng giả ngu với tao!”- tên đàn ông rống lên-” Mây muốn gì? Có tin tao sẽ giải quyết mây không hả? Đừng quên! Mây chỉ là con cò của tao thôi! Giết mây.... tao còn sợ bản tay!”

“Ha ha ha!”- gã cười-” Vậy hả ta? Sợ bản à?..... “

“Mây không sợ?”- người đàn ông kia híp mắt. Vài tên cận vệ xung quanh bắt đầu rục rịch. Từ phía chỗ nấp, tôi thấy Kinya đang âm thầm rút súng lên cò.

Chuyện gì vậy?

“Ha ha ha!”- gã cười, nhàn hạ-” Xem ra... phải nói một chút về hiệp định của chúng ta rồi! Tôi là thể thân của ông, chịu sự công kích! Ngược lại, ông cho tôi thông tin và quyền cầm binh có giới hạn! Chà, một mối quan hệ mà hai bên cùng có lợi!”

Tôi ngây dại... thể thân? Gã ư?

“Ông muốn qua cầu rút ván? À, tự nhiên! Nhưng tôi báo cho ông biết! Chỉ là sau khi tôi chết dưới tay ông, một ngàn phần trăm là tất cả mọi người trong giới giang hồ đều biết đại ca bang 'Diệt' hóa ra lại núp dưới vỏ bọc một nông dân hiền lành! Chà! Thật mong đợi kết quả!”

“Tao có thể giải quyết nó!”

“Đừng! Cho tới khi vài thằng có mồm nằm vùng biết! Chà... sau đó là vợ con ông nhĩ? Tôi không nhầm là hai đứa nhĩ? Có nên nói cho ông biết tôi đã gặp ba người họ rồi không ta?”

“Mây...”

“Ồ! Trần trời dài dòng quá rồi! Nào, đến đây! Giết tôi đi! Sau đó, ha ha... Để tôi nói ông biết, tôi là một gã cân trọng đấy!”

“Mẹ kiếp! Coi như mây ngon!”

“À... quá khen! Và không tiền nhé, nên đi đi, đừng hại bữa đêm an lành của tôi!”

Gã thần thừng đuổi người. Kinya phía sau lưng tôi bật một thiết bị gì đó dí xung quanh nhưng tôi chẳng để tâm lắm.

Tôi muốn ngay lập tức ra ngoài kia, hồi rồi...

Thể thân? Gã ngu ngốc hay điên đây?

Gã, muốn chết sao?

Là ai đã nói với tôi, thế giới này thật nguy hiểm hả??

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ, Yêu Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: tôi sợ.

“Em ổn chứ?”

Gã nhìn tôi, giờ tay nâng tôi ra khỏi chỗ nấp. Tôi cảm nhận được tay gã đang vỗ về tôi, hệt như trấn an.

“Anh...”

Tôi ngược lên nhìn gã, nhìn kĩ đôi mắt và cánh mũi ấy.

“Anh... cuối cùng đang làm gì?”

“Hừm...!”- gã đứng dậy, dọn dẹp mớ ly cốc trên bàn, nói-” Đã khuya rồi, em cũng nên về thôi!”

“Em hỏi anh đang làm gì?”

“Khuya rồi! Hôm nay ta ngừng lại tại đây thôi!”- gã xoay xoay cổ tay-” Em cũng nên ngủ sớm, mai còn đi học phải không?”

“Tôi hỏi anh, anh có nghe hay không?”- tôi cau tiết, sấn lên nắm cổ áo gã, kéo gã xuống bằng mình-”Anh... anh đang làm cái gì? Trả lời em nghe, anh đang muốn gì? Há? Anh muốn gì đây?”

“Nghe này, đã trễ rồi!”- gã thờ dãi bất đắc dĩ.

“Mẹ kiếp! Cầm ngay cho tôi! Cuối cùng anh đang muốn làm gì?”- tôi cau tiết-”Anh bị điên há? Hay nào anh bị úng nước rồi? Anh là thể thân? Anh có biết thể thân là gì không há? Là hữu danh vô thực, là cái vỏ gối cũ thì có thể làm giẻ, rách có thể đem vứt! Anh bị điên sao? Anh muốn làm gì chứ?”

“Kinya, đưa cô ấy về dùm tao!”- gã phân phó.

Tên Husky đáng ghét ấy tiến lại, túm chặt tôi, rù rì nhỏ nhỏ.

“Em gái, đủ rồi! Về thôi!”

“Con mẹ nó! Buông tôi ra!”- tôi cau tiết, vùng vẫy thoát khỏi thế kẹp. Hai tay nhanh chóng túm chặt gã, gài lên-”Anh trả lời cho tôi! Anh bị điên sao? Anh muốn chết? Anh có biết âm thể thân thì có hậu quả gì không há?”

“Em về nhà đi!”

“Tôi không về!”

“Nghe này!”- gã gằn giọng, đôi mắt kiên định đó dán chặt tôi đến một bên bờ vô định. Tay gã bấu chặt hai bên cánh tay tôi và tàn sát quanh con người ấy là một khí thể chắc nịch đáng dựa-” Anh là thể thân! Em thất vọng sao? Vì anh chẳng có gì cả? Vì anh là cái vỏ rỗng?”

“Không!”- tôi kiên định-” Mà em sợ.... em biết anh đang chơi một canh bạc lớn, nhưng anh cũng đang hy sinh quân lùi để chiếm đóng vị thế của mình! Quá nguy hiểm!”

“Không có!”

“Ngừng lại... được không anh? Anh cuối cùng đang muốn gì vậy? Mặc xác con ả Jasmenya cùng lũ chó thiếu não kia đi! Chúng ta sống an ổn thôi cũng chẳng được sao anh?”

“... Nghe này, em tin anh chứ?”

“Em tin anh, nhưng mà...”

“Vậy thì làm ơn! Xin hãy tiếp tục tin anh!”- gã ôm tôi vào lòng, tôi có thể cảm nhận được con tim và nhịp thở ấy... thật căng tràn sức sống, thật đầy năng lượng.

“Nhưng...”

“Anh hứa! Anh cam đoan anh sẽ ổn! Rồi sau đó ta sẽ an ổn cả đời! Em tin anh chứ? Tin chứ?”

Đôi mắt gã sáng như sao trời, giọng gã khản khản mà rắn chắc như thể gã dám tranh đấu cùng cả thế giới vì tôi. Vì tôi sao? Nhưng sau bao lâu nay, tôi hiểu, mình ham mê cái an lành như ngày trước xiết bao! Cái an lành mà khi Jasmenya chưa đến, cái an lành mà khi tôi học tập và đến nơi luyện gym của gã cùng bạn bày và gã sẽ mỉm cười đẹp tươi mời mọc tôi một chai sữa hạnh nhân mà tôi thích mê!

Ồ, thì ra, tôi từng có cuộc sống an lành như thế! Tươi đẹp như thế...

Nhưng bây giờ thì sao?

Gã ở đây, ngay trước mặt tôi và chúng tôi đang bàn về cái gọi là thể thân thay mặt, gã chính là cái vỏ bọc cho một ai đó và vỏ thì dễ dàng bị bóc trụi bất kỳ lúc nào. Sao gã ngu ngốc như vậy? Sao gã- một kẻ mà lạnh và giỏi toan tính- lại chọn một cách nguy hiểm như vậy?

Tôi luôn biết gã muốn đối đầu với Jasmenya và lũ bạn náo to logic tron của cô ả, tôi luôn ủng hộ gã, hơn ai hết tôi tin tưởng gã có lẽ là nhất trần. Nhưng gã đang ở một trận chiến thực sự và tôi, toàn bộ tôi có thể làm, là ở một bên nhờ nghe lỏm và nhờ chuyển thăm bắt ngờ mới biết được mức độ nguy hiểm của nó.

Tôi tin gã, nhưng, tôi thực sợ...

Tôi sợ khi mai thức dậy, gã sẽ biến mất như một hoài niệm mơ hồ, hay là ngay lúc này đây, gã sẽ tan biến rỗng tuếch. Có Chúa mới biết thì ra tôi đã lo sợ như thế, thì ra là thế...

Ha! Thì ra trong tim tôi, gã vô thức đã đạt một vị trí an lành lớn lao như thế, đến mức tôi hoài mong gã luôn luôn và mãi mãi cạnh bên mình.

Tôi nhìn gã, bàn thần... gã, sẽ không biến mất... phải không?

“Anh...!”

Gã nhìn tôi, đôi mắt chắc nịch nghiêm túc như mọi khi vẫn vậy. Tôi thấy con người ấy chỉ duy có hình ảnh của tôi và chắc rằng đôi mắt tôi lúc này, cũng chỉ có người đàn ông tâm sâu âm trầm này mà thôi...

Thật ra, ngay lúc này đây! Khi mà tôi lo sợ khôn cùng trong sự lạc lối lo toan vẩn vơ, tôi mới hiểu gã quan trọng như thế nào..

“Anh... là ai? Không, cuối cùng... anh là những ai?”

“Anh là ai không quan trọng!”

“Nhưng nó quan trọng với em... anh bảo em phải an lành như thế nào khi mỗi ngày trôi qua thì nỗi lo toan về việc anh biến mất vẫn luôn còn đó hả?”- tôi nức nở, cổ họng nghẹn lại, tim như bị ai đó thắt chặt-” Nếu ngày mai hay ngày kia, anh biến mất hoàn toàn... anh bảo em phải làm sao hả? Anh muốn gì em không cần biết.. nhưng anh có nghĩ em sẽ sợ như thế nào không?”

Gã ôm tôi, ôn nhu và dịu nhẹ hết như mọi lần, tôi vẫn nghe đó, nhịp tim này... nó, vẫn đập.

“Anh là ai, không quan trọng! Em chỉ cần nhớ... anh sẽ không chết...anh sẽ mãi mãi ở đây!”

“Anh nói... đừng quên.. là anh nói!”

Tôi túm chặt gã, giọng bất giác run rẩy...

Bây giờ, tôi mới hiểu..

Thì ra... tôi sợ mất gã...

Nhiều như thế!!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ, Yêu Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: tôi diễn.

Cuộc đời là một vở kịch to lớn khi con người ta thay phiên nhau sắm cho mình những cái mặt nạ đắt giá và khoác lên vai những kiện vải đa màu đa sắc. Với tôi, một con người ngu dốt và bảnh chòe thì ngày trang là một thứ quá ư khó khăn mà có lẽ cũng vì thế nên tôi mới mang danh ngu dốt.

Chỉ là nếu một ngày, kẻ ngu dốt mà mọi người đua nhau cười cợt ấy mang mặt nạ và tiến vào bữa tiệc cuộc đời, thì tức là, cô ta đang bận vận hành thế giới.

Mọi người, đều có lý do để mà tôi tại.

Và tôi cũng vậy!

_____≡≡≡≡≡_____≡≡≡≡≡_____

“Theo thông tin của CIA thì họ vừa bắt giữ Alaya Kross Diamond, tên Việt Nam là Đức Hiếu vì nghi ngờ liên can đến một vụ giao dịch ngầm về buôn bán chất cấm!”

“Gia tộc vĩ đại Diamond đang gặp thách thức lớn với việc tòa án quốc tế buộc tội họ đã tiết chế các khâu quan trọng trong việc kinh doanh và đã đầu độc hơn một tỉ người vì hàng hóa kém chất lượng!”

“Mới đây theo thông tin của bộ tài chính và tiền tệ thế giới thì đại gia tộc Evil thứ hai thế giới đang bị nghi ngờ liên can đến một tổ chức rửa tiền lớn. Theo lời khai của các nhân chứng, họ đã bị buộc làm việc trong hầm ngầm nhiều tiếng đồng hồ chỉ để phục vụ cho việc rửa tiền trái phép. Sự việc còn đang trong phạm vi điều tra!”

“Theo báo cáo mới đây của cục an ninh thế giới, có khả năng rất cao rằng hai gia tộc Diamond và Evil có liên quan đến những vụ thương thảo và xóa sổ nhau trong thế giới ngầm. Theo một viên chức điều tra cho biết, có khoảng hai mươi lăm người còn sống sau vụ thảm sát đáng sợ và họ đang trong tình trạng hoảng loạn khi đề cập đến một nhà tù ngầm được che giấu kĩ dưới bờ tây của Thái Bình Dương!”

“Hôm nay hàng ngàn nhà máy và công ty đại diện của hai gia tộc Diamond và Evil trên thế giới phải đóng cửa vì các cáo buộc liên quan đến chất cấm và các khâu sản xuất bị bỏ ngõ. Theo các quan chức của những nơi này, họ đã phát hiện một lượng lớn chất cấm được lưu trữ và có vẻ những nhà máy hay công ty này, là nơi lưu trữ trá danh!”

“Ồ, sự việc ngày một thú vị!”- tôi nhấp một ngụm trà hương thảo tuyệt cú, chất thơm ấm áp đó bao lấy dạ dày của tôi làm lòng tôi ấm lại.

Cuộc sống thật tuyệt!

“Tớ để ý dạo này mày hơi quan tâm báo chí nhì?”- Ngọc Trần nhủ mà-” Tớ nhớ cậu rất ít quan tâm thế giới mà, đúng chứ?”

“Ờ thì chi chú ý một chút!”- tôi cười-” Nhưng còn cậu thì sao cô gái? Ừm... ông chú Phúc quản gia của cậu đâu rồi?”

“Ông trời là hán đã chịu tin tớ đi cùng các cậu! Lạy Chúa, hán ta đa nghi chết mất!”

“Nhất cậu rồi còn gì? Ông già đó bây giờ còn sợ cậu biến mất đấy!”- Tuyết An mỉm cười-” Các cậu đều có các anh trai thân ái rồi! Còn tớ lại kẹt với một thằng nhóc đáng ghét! Ồi, tớ chả muốn lái máy bay đâu!”

“Phụt! Đây, cậu biết không?”- Ngọc Trần đá đầu với tôi-” Nhóc ấy thua nàng ta đến sáu tuổi?”

“Sao cơ? Lớp sáu á?”

“Ừ, nói năng như ông cụ non ỉ! Chắc là nhóc đó sinh lộn năm rồi!”

“Ngoại hình thế nào?”

“Sao ta? Tiểu soái ca đó nha! Đẹp trai đáng yêu chết mất!”

“Ồi! Tuyết An đáng mến...”

“Đừng, làm ơn! Tớ chết mất! Các cậu không biết thằng nhóc ấy ác mộng cỡ nào đâu! Và nó mới mười hai, là mười hai đấy!”

“Ồi, đáng yêu chết mất! Có phải là cái bánh bò nho nhỏ chạy lạch bạch theo cậu và nói em yêu chị không?”

“Đâu có?”- Ngọc Trần cười khúc khích-” là cái bánh tét thì đúng hơn! Nhóc ấy cao lắm luôn! Là con lai nhé, chả đùa đâu!”

“Woa! Một cậu ngoại quốc đáng yêu búng ra sữa ư? Nghe ngon lành quá rồi!”

“Làm ơn đi các cậu! Tớ đang điên lên đây!”- Tuyết An ôm đầu.

Đang đùa giỡn thì tôi phát hiện ra mục tiêu của mình, hừm, bắt đầu dĩ chào tạm biệt những cô nàng đáng mến của tôi, tôi sải chân đi theo con mồi.

À không, là những con mồi mới đúng.

“Anh Phong!”- tôi cố kéo lê cái giọng the thé của mình ra cho nó nhão nhột và lộn cợn như bùn nơi đáy giếng. Tuyệt! Đừng ai quay phim nhé, tôi chả muốn lưu lại cái kỉ niệm này đâu!

“Vietkye???”

Ha ha, mấy con mồi bé xinh xinh của tôi ứng xử ngạc nhiên nhìn thật thích. Tôi tiến lại, dán người vào Phong một cách lảng lơ nhất, phát huy triệt để bộ mặt ngu dốt của mình ra.

“Em nhớ anh!”

“Sao cô lại ở đây!”

“Anh ở đâu thì em ở đó! Anh không nhớ em sao?”

“Tôi nhớ không nhầm cô đã nói chúng ta không còn quan hệ!”

“Cái anh này, lúc ấy là em giận quá thôi! Ai bảo anh cứ bám theo con ả chó chết Jasmenya ấy! Ồi, nhìn cái tướng lảng lơ màu mè của cô ta là em phát nôn!”

“Cấm cô nói vậy về Jasmenya!”

“Anh không nhận ra sao? Cô ta có nhiều tên đàn ông bám váy quá chừng! Lãng lơ như vậy, anh còn ham sao? Nhất là dạo này cô ta cư xử như má thiên hạ ấy! Anh không thấy nản à?”

Nhân lúc tên nào đó còn đang mãi vẩn vơ, tôi âm thầm giấu nụ cười đắc ý trong lòng.

Đã từng nghe chưa, chàng trai thân mến?

Sinh vật nơi tầng đáy sai đại dương luôn xấu xí và dị dạng, thậm chí có người còn xếp những sinh vật xấu xí ấy vào hàng thủy quái. Nhưng lũ xấu xí ấy lại có những cách bắt mồi độc đáo, mới lạ và khó lường.

.....

“Em muốn giúp anh! Hãy cho em giúp!”- tôi dựa vào gã-” Làm ơn, cho em biết dù là một chút rằng anh không đơn độc đi!”

“Không được! Em có biết em yêu cầu cái gì không hả? Công việc anh đang làm... em không nên hiểu sâu!”

“Em muốn giúp! Em chỉ muốn sát cánh bên anh thôi! Em không muốn mình là con búp bê vô dụng cần anh nâng niu! Em muốn là bộ giáp, là tấm khiên hay đơn giản chỉ là lọn tóc!! Em muốn bên anh! Em muốn chiến đấu cùng anh!”

“Nhưng....!”

“Theo tao! Mày không từ chối được đâu! Với lại, tao cũng chả phá băng được hoài! Chỉ làm được tới đó thôi!”- Kinya lên tiếng.

Gã nhắm mắt, miễn cưỡng

“Thôi được! Em có thể làm một việc!”

Gã nhìn cô! Gã biết, không ai giỏi việc này hơn cô. Vì căn bản, tác phẩm chó chết này đã nói, cô giỏi điều này.

“Hãy hứa với anh, luôn đảm bảo an toàn của chính mình!”

“Em hứa!”

“...Anh cần em, phá băng!”

Phá tan tảng băng liên kết giữa Jasmenya, Xuini, Laylye với Phong, Thiên, Nam.

Tách sáu con người ấy ra...

Từng chút một!

Tôi mỉm cười nhìn gã, phá băng ư? Tách họ ra ư?

Hơn ai hết, tôi có thể nói một điều.

Điểm yếu của Phong, tôi nắm trong lòng bàn tay.

Và Thiên, Nam ư? Tôi cá hai cô bạn thân áo của tôi, biết phải làm gì.

Từng theo đuổi và thắm mến, tôi, lại không hiểu hấn ta sao?

Tới giờ diễn rồi!

Băng, sẽ được tách ngay thôi!

Hiệu ứng nhà kính đến đây!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ, Yêu Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: tôi phá.

Nhân vật phụ, họ xấu xa và gian ác, họ luôn phải nhận lãnh cái kết tệ hại do những vết nhơ nhuốc nơi tâm hồn mục rữa...

Nhưng mà...

Hãy để tôi nói, bạn thân mến, rằng tranh đấu cho hạnh phúc muôn vàn là chẳng hề sai sót và bộ mặt thiện lương chân thành với mọi sự đôi khi mang lại một ảnh hình hèn nhát và chỉ biết trong ngóng vào may mắn hay người ta.

Con người, tồn tại chính là để tranh đấu.

Muôn đời!!

.....

“Anh, nhìn nàng ta xem, đôi mắt đó đang liếc xéo em phải không? A! Hay là anh ta?”

“Cô ta đang làm gì thế kia? Bộ đáng tõm lợm thật ấy!”

“Cô ta trông đáng sợ ghê chưa? Giống như đang ra oai phủ đầu anh nhỉ?”

Tôi rí vào tai đám nào đó, từ tốn và nhẹ nhàng, đúng thế, Nguyễn Minh Lãnh Phong... nghe đi, thấm dần đi những triết lý xấu xa của tôi! Nào, nhẹ nhàng thôi! Xa cách từ từ thôi!

Một cách lặng lẽ...

.

.

.

.

.

“Này, tính cách của Thiên và Minh như thế nào nhỉ?”

“Sao mày lại hỏi vậy?”

“Không! Đột ngột nghĩ tới thôi! Ba cậu chàng thân thiết ấy chắc cá tính chả khác nhau là mấy nhỉ?”

“Ừm, đại loại vậy! Nhưng Thiên có vẻ đại con nhỏ bỏ hơn cả, con Lây Lết ấy!”

“Ồ! Sẵn lòng vì gái đánh bạn sao?”

“Đương nhiên! Hừm, tên ấy khá tin vào cái tình yêu nhão nhoẹt của tụi nó đấy chứ!”

“Ồ!”

“Nhưng Lây Lết hơn à? Con ả cũng mê trai muốn chết!”

“Ba con chó nhiều màu của chúng ta đều kiêu căng ngạo mạn và coi thường mọi sự cơ mà!”

“Hừm, đúng vậy! Trừ ả Xun Ni I biết chút cái trang thì hai ả còn lại diễn non lắm!”

“A! Ra vậy!”

Tôi cười, ha ha, xem ra tảng băng này không khó phá lắm nhỉ?

“Tao cần tụi bây, phối hợp một chút!”

“Làm gì cơ?”

“À.... thì là.... chuẩn bị đạo cụ và kịch bản cho màn xiếc chó sắp tới!”

.

.

.

.

.

.

.

.

Quả nhiên kim nhọn thì có lỗ xuyên, đại dương thì có cá mập mà!

Mọi thứ trên đời này đều như vậy, luôn có khuyết điểm và lỗ hổng. Kể cả là cây kim hay đại dương sâu thẳm. Tôi nhìn người, nhìn Trát Men và lũ bạn cô à bên ánh hào quang vây quanh, vờ nhỏ giọng.

“Các cậu ấy thật quá đáng, chỗ ấy lẽ ra là phải của Phong, Thiên, Minh mới đúng!”

“Phong, Thiên, Minh thì tuyệt quá rồi, nhưng ba cô nàng này thì....”

Bỏ lưng chừng, tôi nhìn phản ứng của ba người họ. Thú vị lắm! Hư vinh và sĩ diện! Tiếp tục cho nó lớn lên đi! Tiếp tục đem cái trẻ non thiếu trầm ổn của các người phô ra đi nào.

Nhưng chậm thôi, chậm và nhẹ nhàng thôi! Tôi, còn muốn chơi mà!

Ha ha ha!

Tôi giấu nụ cười khinh bỉ thật sâu vào tận đáy tâm hồn, nhẹ nhàng rù rì vài câu khích tướng. Chà, ba cô nàng nào đó bước đến rồi! Các cô, trả chiếc cúp oscar đó lại đi! Bây giờ sân khấu và bức tượng vàng xinh đẹp ấy là của tôi.

“Tránh ra!”- Trát Men nâng giọng, đôi mắt như ủy khuất lắm ấy!

“Đường này là của cô sao?”- tôi mỉm cười-” Xin mời, bên kia hình như còn đường đấy!”

“Im ngay! Vietkye, ai cho cô lên tiếng ở đây?”

Má! Cái quần què gì tao không được nói?

Con ngu!

“Tao.....”- tôi liếc nhẹ qua Phong, xem, chàng trai thân mến, cô gái của cậu như vậy đấy, vô lý như vậy đấy!

Khó chịu đi, khó chịu thêm đi!

“Jasmenya! Im ngay! Cô tùy hứng vừa thôi!”-Phong nâng giọng.

“Anh...? Anh dám lớn tiếng với tôi vì con nhỏ này?”- con à giờ cái móng chó nhiều màu về phía tôi! Chắc, tôi cá sau lớp sơn móng đó là một màng bản đen kịt cho coi...

“Jasmenya, đây vốn là đường chung!”

“Mẹ nó, các người cản đường tôi thì có!”

Tôi mau lẹ cúi đầu mỉm cười, hay lắm! Nóng tánh nữa đi! Cáu gắt nữa đi!

Dồn dập lên, mau thuận nữa lên! Để trong lúc rối loạn như tờ vò lên rồi này, lý trí trở nên nhỏ nhoi và đá kích nhau đi, hùng hặc nhau đi!

Rạn nứt! Tiếp tục rạn nứt nữa đi!

Ngư ông, thì đất lợi thôi!

“Anh thật quá đáng!”

Ồ, sau khi cãi nhau xong xuôi, cô nàng Trát Men của tôi đã hóa thân hoàn hảo khi vờ khóc lóc đáng thương chạy vụt đi.

Tôi chạy theo, rất nhanh.

Trát Men, cô muốn diễn? Tôi chẳng ngại bồi cô!

Hồ bơi!

Tuyệt!

“Nhục nhã chưa? Tôi còn tưởng ai đó đã nói Phong là của mình cơ!”

“Cô cầm ngay cho tôi! Đồ khốn!”

“Ái chà chà! Nóng nẩy chưa kia? Nhìn cô bây giờ còn là nữ hoàng nữa sao? Con chó đáng thương bị bỏ thì đúng hơn! Chắc chắc!”

“Cầm ngay! Ha ha, chó bị bỏ hờ? Cô đừng quên... cô đang xài đồ bỏ của con chó đó!”

Ôi, cũ quá rồi! Cô nên cập nhật ngôn từ rồi hẵng mong cái với tôi nhá!

“Biết gì không Trát Men đáng mến? Người ta lấy phân từ bỏ để bón cho cây cỏ đấy! Điều đó không có nghĩa tôi xài đồ thừa của cô mà là....”

Tôi cười vui vẻ.

“Cô là cái bỏ, cái bỏ phân ấy và tên bỏ của cô chỉ là một mớ nhão nhoẹt mà thôi! Ừ, tôi đang dùng đồ thừa, nhưng đừng quên... thằng ấy chỉ đứng dưới chân tôi thôi! Y như cô vậy, rõ chưa?”

“Mây...”

Tiếp tục đá kích đi! Tiếp tục nóng nẩy bông bột và thiếu cân nhắc đi!

“Mây, mọi người đang tới!”

“A! Cảm ơn mây!”- tôi cười với Tuyết An bên kia điện thoại. Quay sang với cô nàng nào đó.

“Jasmenya....”

“Mây không có quyền gọi tên tao! Mây không xứng!”

“A! Tôi thật ra chỉ muốn nói...”

“...”

Tôi cười nhẹ, nói nhỏ.

“Muốn diễn? Cô còn rất non.... còn nữa, cô... thua rồi!”

Nói đoạn, tôi nhảy ùm xuống nước.

.....

Nhân vật phụ phản diện, tâm cơ và xảo trá.

Nhưng đừng quên, ai cũng có lý do mà hành động.

Sau mọi điều ta đã trải qua, bạn, thật sự ghét thủ đoạn và âm mưu của nữ phụ sao?

Cô ta, đáng bị ghét như vậy à?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ, Yêu Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: tôi vờ.

Trong hình học, hình có cấu trúc bững bèn nhất, chính là tổ ong.

Nó góc cạnh, gắn kết và hoàn hảo.

Nhưng ngay cả tổ ong, còn có thợ lấy mật. Nói chi, một mạng lưới giang hồ của lũ bông bột này chứ?

.....

Nước hồ, thật sự rất lạnh!

Tôi vờ ngụp ngụp lặn lặn, vung vung rồi vẫy vẫy.

Tôi rồi!

Tôi cũng chẳng kịp biết cái gì, nước làm tai tôi bị ù đi thấy rõ nhưng cũng tốt, vì tên Phong ngu ngốc ấy đang bơi lại sau cú nhảy ba vòng ngoạn ngục.

Chắc chắc, nhìn xem, đại gái gì đâu! Bất quá, thế cũng tốt!!!

Tôi vờ xui lơ mệt mỏi và khi được bề ra khỏi hồ, tôi mới nghe được những tiếng cãi vã.

Trò vui cứ thế mà thành!

“Nè, cô Trát Men kia! Cô lấy quyền gì xô bạn tôi xuống hồ?”- Ngọc Trân điển rất đạt trong vai một hot girl chanh chua nhưng lại nghĩa hiệp. Tuyệt! Cô bạn của tôi có tài phết!

“Tôi không có!”

“Trát Men.... dù cho chúng tôi có thấy cô đàn đúm với con trai khác thật, nhưng chúng tôi thật là chả thèm nói với Phong... vậy mà cô!”- Tuyết An vờ nghiêng răng nghiêng lợi. Ôi, hai cô bạn tôi, ai mau trao cúp cho họ đi!

“Cô nói dối!”

“Phong, vậy sẵn đây tôi nói thật luôn! Jasmenya lừa cậu đó!”- Tuyết An 'miễn cưỡng' nói-” Chúng tôi định nói nhưng... haizz, cũng tại Vietkye, nó sợ cậu buồn cho nên chỉ định nhắc nhở Jasmenya một chút, ai dè...”

“Đúng! Cái con La Vender De Rô Mi Nê Vôi Trát Men này ngày đêm đàn đúm với trai... coi nè!” Ngọc Trân moi ra cái điện thoại.

“... Ngọc Trân, đừng!”

Canh ngay lúc Ngọc Trân sắp bật máy tôi khẽ 'suy nhược' lên tiếng.

“Này...”

“Đừng có làm vậy! Phong, tớ không sao! Chỉ là hiểu lầm thôi! Tớ và Jasmenya đang nói chuyện, chỉ là vô tình...”

“Cô cầm ngay con khốn ngay biện!”

Jasmenya quả nhiên nóng giận xông lên, tôi khẽ cười, đứng rồi cô bé, mau xông lên!!!

Chính là vào lúc đó!

Lúc Jasmenya vừa định xông lên, Ngọc Trân gần đó phối hợp như bị xô ngã, cái điện thoại rơi chuẩn xác xuống hồ bơi.

Jasmenya, cô nghe chưa nhì?

Trần năm bìa mộ vẫn mồn, ngàn năm bìa miệng vẫn còn trơ trơ.

Cô, chuẩn bị đón thị phi đi! Quà của ma cũ chúng tôi đây!

“Cái con Trát Men này, cô lợi dụng phi tang chúng cứ hả?”

“Tao không có! Mẹ kiếp! Con khốn nạn, cầm ngay cho tao!”

Jasmenya vung tay, Tuyết An lúc này phối hợp nhịp nhàng như bị cô nàng Lây Lết gần đó xô ngã mà 'bang' một tiếng đẩy Jaamenya rơi vô hồ bơi.

“Mau mau.... Jasmenya, nó không biết bơi! Nó...”- Lây Lết vội la lên.

“Năm nó sáu tuổi bị bắt cóc nên đặc biệt sợ nước, nhanh lên!”- Xu Ni I nhảy chơi chơi góp vui.

Tôi mỉm cười, sợ nước ư?

Thay vì la ó, hai cô chẳng nhảy xuống cứu bạn mình được sao?

Xem ra ba cô gái này, không khó tách rời nhỉ?

“Phong... cậu, mau cứu Jasmenya đi! Kệ tớ!”

“Không! Để tớ đưa cậu vô trạm y tế!”

“Ngốc quá! Tớ không sao! Mau nhảy xuống cứu Jasmenya đi!”

Tôi chủ động nhảy xuống. Sà vào lòng hai cô bạn thân.

Phải, mau cứu cô ta đi!

Tôi vờ ngăn can hai cô bạn rồi hối thúc họ đi nhanh. Không quên ý nhị mỉm cười khiêu khích người vừa được vớt lên.

Jasmenya, cô thua...

Phong, hẳn có một điểm yếu!

Ngu dốt và sĩ diện hão. Một mặt nào đó, có thể nói hẳn xem mình là nam chính ngôn tình vậy.

Nếu lúc ấy hẳn bỏ mặc Jasmenya, cá rằng sẽ ân hận rồi quay sang tự trách mình. Nhưng với tình huống gọn gẽ vừa rồi và sự ra đi đầy 'ủy khuất' của tôi! Thì là họ sẽ cãi nhau to đấy!

Thấy chưa? Tôi là thợ lấy mặt mà!

Tôi lui đi, thật ra là, trốn đến LD_gym

Tôi lúc này thế nào ta? Ướt sũng và nhóp nhép với mái tóc bết và lớp trang điểm sắp chảy ra hết.

Mẹ khiếp, cá là lúc này nhìn tôi tởm lắm

“Em... đồ ngốc!”

Gã quả nhiên như dự liệu, ngạc nhiên rồi cúi gằm như một ông già kéo tôi vào nhà, lấy đại mớ áo thể thao nữ được giặt sạch đưa cho tôi.

“Em thật cầu thả! Sao lại chọn cách này?”

“Em có mang theo quần áo này... đừng giận nữa nhé!”- tôi cười, nhảy vào phòng tắm.

Khi trở ra thì trên bàn đã có cốc sữa nóng như thường lệ và ít món vặt.

Ôi, gã ngốc.

“Anh! Em đã tách nó ra làm đôi! Bây giờ đợi tình hình mà triển thôi!”

“Em... nhảy vào hồ bơi?”- gã nhúm mày-” Em sẽ cảm!”

“Em ớn mà he he!”- tôi khịt mũi-” Này nhé, em thù sẵn đồ lại có đồ sẵn sàng. Thay vì chạy về nhà thêm mười mấy phút hấp nắng, em liền qua trình diện anh còn gì?”

“Ngụy biện!”- gã cười xoa đầu tôi-” Em định làm gì tiếp theo?”

“Em á? Chơi đùa một chút! Jasmenya với tên Phong đang nghèo nàn trúc trắc. Đám kia lại sẽ rối như tơ vò, em chỉ cần chọn đúng dịp và a lê hấp! Xong xuôi!”

“Em biết đấy! Anh chẳng muốn em gặp nguy hiểm!”- gã lấy máy sấy nhẹ nhàng gỡ từng phiến tóc của tôi.

Nhẹ nhàng mà tử tôn.

“Em sẽ không sao mà! Em luôn biết chừng mực!”

“Hãy nói với anh khi em gặp khó khăn!”- gã hôn trán tôi, từ trên cao-” Anh luôn ở đây!”

“Sến súa quá ông ơi! Nhưng mà... hừm, anh hôn rất ấm, cho nên em tạm bỏ qua!”

Gã cười, lại hôn tôi lần nữa.

Ấm áp, nhẹ nhàng như con gió thoảng qua.

“Được anh hôn thật thích!”

Gã cười, đi đến trước mặt tôi, hôn nhẹ.

Anh, em bây giờ, dường như đã thật sự yêu anh.

Và vì anh, em sẽ tách mọi chương ngại trên đời, giúp anh!

P/s: câu huyết quá đúng không? =]]~

Đã bảo là nữ phụ teen fic mà lại. =]]~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ, Yêu Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: tôi giải

Nguyên tắc căn bản để giải một bài toán là gì?

Nắm bắt cái trọng yếu, loại bỏ cái rườ rĩa và nắm bắt tiềm căn của vấn đề sau đó đặt bút.

Mọi bài toán trên đời này trước sau gì cũng phải có lời giải và những bài toán càng khó, con người ta càng ham mê tìm đáp án.

Tôi đang ở trong một bài toán mang tên bè phái và đã nắm bắt được căn nguyên, tiềm căn vấn đề.

Chính là vào lúc này, tôi sẽ đặt bút và phân giải lũ chết tiệt này y hệt nháy đúp phân giải vũ khí trong trò chơi điện tử trực tuyến.

Nhanh, gọn mà có tính toán.

“Em đang tập trung việc gì vậy?”- gã mỉm cười, đứng ra sau bện tóc cho tôi.-” Trông em căng thẳng phết!”

“Anh à, Kinya là gián điệp của anh ở cái Bờ Nách bang hở?”

“À... đại loại vậy! Em chỉ cần biết Kinya nó là người của mình!”

“A! Anh nè! Có phải ở Bờ Nách bang, ba con chó kia cực tin tưởng Kinya không?”

“Phải! Thật còn hơn vàng cơ!”- Kinya từ ngoài tiến vào, cười hi hi ma mãnh-” Nói chẳng ngoa, lũ ấy tin tôi sát đất! Chắc chúng nó nghĩ tôi coi chúng là đức tin chẳng dám dối gạt!”

“Quá tuyệt rồi! Kinya, kì này phải nhờ anh rồi?”

“Thôi nào cô nhỏ! Tôi đã cố phá muốn cực lắm rồi! Đâu phải cứ muốn phá là được!”

“Ha ha!”- tôi xua tay-” Tại anh chưa thử mà, nghe cách của tôi coi sao nào?”

Tôi ghé vào nói nhỏ với tên Husky nào đó và nhận được nụ cười quái lạ từ hắn.

“Cô nhóc! Nhóc ma lạnh thật!”

“Kế hoạch khá sơ sài nhưng bây giờ tâm lý bọn chúng đang loạn rồi, tay chân nhất định sẽ nhanh hơn nào!”- gã mỉm cười nhìn tôi-” Đừng lừa anh chứ? Em nói gì với nó anh nghe hết mà!”

“Vậy! Phải hành động nhanh một chút! A, cô bé, kì này tôi phải hoạt động hơi nhiều rồi!”

“Đánh nhanh thắng nhanh thôi! Cứ theo kế hoạch mà triển thôi!”

“Ha ha!”- Kinya cười phá lên, cậu luôn muốn chơi đùa, kì này, cậu sẽ phá tan cái bè lũ luôn vênh mặt tự xưng Black_Paradise đó!

Black_Paradise, bang phái lớn nhất thế giới ngầm, thật ra cũng chẳng phải là lớn nhất khi mà họ chẳng thể vươn vai sánh ngang mafia hay các Yakura đích thực! Thật ra, một đại ca đúng nghĩa, một tên cầm đầu kiểm soát buồn đâu mà lộ mặt hay hiện thân và chỉ những ai cao trọng mới vinh dự được thấy hay diện kiến người đứng đầu đó!

Black_Paradise hay Evil_Kick đơn giản chỉ à hai bang phái có vẻ lớn mạnh và họ là một cái lồng vĩ đại gì đâu, à không, một con cờ dễ sai trên bàn cờ hắc đạo của những đại ca đích thực.

Tin tôi đi, bạn mến, chả một đại ca giang hồ nào lại hay hóng mặt hoặc tham chiến nhiều như vậy đâu, trừ phi, đúng như bạn nghĩ, họ chỉ là một con cờ trong giới hắc đạo mà thôi!

Thật ra kế hoạch của tôi, ờ, nó cũng khá đơn giản. Sau vụ con ả Trát Men vì 'ghen ghét' đẩy tôi xuống hồ đó, Black_Paradise mà tôi hay gọi là Bờ Nách Banh Ra Đầy Sệ và Evil_Kick hay dịch nghĩa nôm na là đồng 'kít' của quý đang chọi nhau chí chóe.

Bây giờ thì hay rồi, cô nàng Trát Men với hai ả Lây Lết và Xun Ni I đã lôi kéo được tên Thiên hám gái bỏ bạn và tận lực tấn công Evil_Kick nhờ sự 'thông thái ăn hờ' của tên đại gái nào đó! Trời phù hộ cho con tìm ra phần bội đó của cậu ta.

Liên minh của bốn kẻ này đang là mạnh nhất cho nên đơn giản mà nói, để phá nó chính là yếu tố tiên quyết.

Kẻ nguy hiểm nhất không phải kẻ thù mà là người thân cận với bạn nhất!

Và Kinya là con cờ vĩ đại của tôi!

Cậu ta ư? Sẽ nhẹ nhàng thôi, rất tử tôn mà uyển chuyển cư xử như đang bối rối rồi ả lẽ hấp thu hút sự chú ý của ba cô nàng rồi đầu tiên sẽ là tin đồn lạ được tung ngầm trong những người chủ chốt rằng Trát Men muốn trừ khử hai cô bạn mình vào phút cuối cùng. Dĩ nhiên hai cô bạn kia sẽ nóng máu rồi phản pháo... ủa ba ả, hồ xinh đẹp tôi tốn công đào đã và đang đợi sẵn đấy.

“A lô! Kinya hử? Mọi chuyện thế nào rồi?”

“Hoàn hảo! Hai cô bé Xun i ni và Lây Lết gì gì đó hiểu nhầm rồi! Và trong khi các cô nàng đang bận xé mặt nạ 'bạn' của họ thì Trát Men- như cô nói- đang đóng vai nữ thần mong manh bị bè bạn lẫn người yêu phản bội! Tôi cá là có trò hay để xem rồi!”

“Ok! Bây giờ ba cô bé xinh đẹp của chúng ta vẫn còn đang loạn, mau cho thêm ít kịch tính đi thôi!”

“Bây giờ cô muốn tôi làm gì nữa nào? Cô gái nhỏ mà lạnh!”

“A!!! Anh chỉ cần làm đàn em ngoan thôi! Nhớ! Nhớ mồm nhiều một chút, nhưng đừng nói với ba cô nàng, hãy lơ lửng rồi giải thích mập mờ với vài tên đang luôn nhu cầu trục lợi ấy, rồi họ sẽ giúp cậu làm nốt!”

“Cô gái nhỏ của tôi ơi! Cô mà lạnh thật!”

“Ô, tôi chả mà lạnh hay khôn khéo gì đây nhưng cảm ơn đã khen nhá! Cái tôi hơn, chính là biết nắm thời cơ và trong khi lũ chó đang loạn cả lên, tôi chỉ cần nhún nhả một chút cho thêm màu sắc!”

“Ok, sau khi chúng rã, tôi phải làm gì?”

“Anh? Xem kịch thôi! Còn lại, cứ để tôi!”

Tôi vui vẻ tắt máy, lại quay vài phim số quen thuộc.

“Ngọc Trân à, có Tuyết An ở đó chứ? Tốt! Tao sẽ đến nhá! Ờ, có vài việc.... ha ha, tụi mày mà nói không ư? Thôi nào! Tao chẳng như con ả hay nghi ngờ Trát Men kia đâu!”

Nhân vật phụ... đặc biệt, là nữ phụ teenfic...

Bạn nghĩ gì khi gọi họ là ngu dốt trong lúc họ đã phá hoại ngon ơ mọi mối liên kết của các nhân vật chính, tạo nên vài kịch tình thú vị?

Nữ phụ không ngu, mà cô ta tâm lý, tâm lý đến chết đi được! Nên cô ta luôn nắm một góc bàn cờ, làm nam nữ chính ghét nhau, hận nhau rồi đánh nhau.

Bạn coi thường nữ phụ teenfic? Ô, cô ta ngu đến chả ai thèm bận tâm?

Đừng quên nhé, chân nhân bất lộ tướng... và nữ phụ, cô ta biết tận dụng lắm...

Nhất, là thời cơ!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ, Yêu Anh Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: tôi vô thức.

Toan tính thiệt hơn, đó là một đặc điểm của con người.

Tôi nhớ có ai đó đã từng hỏi mình rằng, có phải chỉ người xấu mới toan tính cái bản hay không mà tôi đã trả lời bằng một câu hỏi:

Người bạn nói đến xinh đẹp chứ?

Nếu xinh đẹp thì đó là khôn lanh mưu mẹo, còn nếu xấu xí, thì đó là gian trá bất lương.

Thời đại của đôi mắt, thức ăn nhanh và sự xa hoa!

.....

Tôi nhấp một ngụm capuchino ngon lành sánh quện, đối diện với hai cô bạn của mình trong một quán cafe có nhạc êm dịu. Ngọc Trân nhìn tôi với đôi mắt thích thú như trẻ được vui chơi còn Tuyết An, cô bạn tâm lý vĩ đại của tôi, lại hí hóp mắt hồ nghi.

“Cuối cùng cậu muốn làm gì?”- cô nàng đánh tiếng-” Làm ba cái trò đó đâu phải tác phong của cậu?”

“Trời! Còn phải hỏi? Dĩ nhiên là ba cô nàng kia ông à ông ọ quá ư là ngửa mặt! Tôi sẽ giúp! Ha ha ha!”- Ngọc Trân cười lớn, cô bạn tôi luôn bộp chộp như vậy đấy.

“Chỉ là một trò chơi thôi!”

“Nhìn tớ!”- Tuyết An nhú mày, giọng nghiêm lại-” Nghe đây, chúng ta là bạn thân và một trong số ít lý do tạo thành điều đó là nhờ vào việc ta hiểu nhau và thật thà với nhau! Cho nên, tớ yêu cầu cậu nghiêm túc và thần thần... bây giờ, nói tớ nghe.... có chuyện gì?”

“Thật ra là...” ôi tôi biết mà, chả khi nào tôi qua mặt được cô bạn siêu tâm lý này của mình-” Nhưng, sẽ nguy hiểm...”

“Nếu an toàn, cậu đã chẳng giấu! Đã đến lúc cậu thật thà rồi!”

Tôi thở dài, bắt đầu kể cho hai cô bạn nghe vài việc và....

Ngay lúc này đây!

Khi tôi đang an vị trên ban công mát rượi cùng tên Phong nào đó thì hai cô bạn tôi đang vui vẻ tán đổ hai anh chàng đáng mến nào đó mà thật ra, chúng tôi đã ngán đến tận cổ họng rồi!

Con người chính là như vậy! Dù có mạnh mẽ đến đâu thì cũng sẽ có những phút giây yếu lòng và hèn nhát và tôi thật hân hạnh khi được 'diện kiến' thần thái này ở chàng trai tôi từng cảm mến.

Ngày hôm đó, buổi chiều nhạt như cây kẹo bông gòn mịn xộp với những cụm mây là hàng sa số các sợi đường đang nặng nề lơ lửng. Tôi ngồi bên cạnh Phong, nhìn trời. Một phần nào đó trong tôi lại nhớ đến gã- tên ngu ngốc tự dấn thân vào một trận chiến thâm hiểm một nhòa ,xa hoa và phù phiếm.

“Vietkye....?”

“Sao?”

Tôi nhòai người ra sau nhìn Phong, từ phía này cậu chàng trông quả thật rất đẹp trai dù rằng, ừ, bây giờ tôi chẳng quan tâm đến nó nữa.

“Cô yêu tôi chứ?”

“Có... em yêu anh! Mỗi giây mỗi phút đều là yêu!”

“Vậy tại sao?” Lại buông tay

“Vi anh.. chỉ biết làm tim em đau mà thôi!”

Anh, em hoàn toàn buông tay rồi!

Đúng! Là buông!

Con gái, thật ra rất đơn giản, chỉ nguyện yêu và được yêu hết mình và khi con tim đã rỉ hoen nhuộm máu thì họ sẽ quật cường mà chống lại nó.

Tôi cũng vậy!

Tôi buông, buông tay hoàn toàn! Sau con đầu đến một nhòa tôi đã hoàn toàn kiệt quệ và chẳng còn gì để mà tranh đấu... tôi buông tay, đơn giản, là tôi đi tìm một bến bờ khác mà thôi!

Nguyễn Minh Lãnh Phong!

Tôi đuổi, anh chạy vậy, bây giờ, tôi sẽ đi và vĩnh viễn chẳng mong gặp lại.

Tôi, quả thật, chỉ còn luyến lưu nhưng nhớ! Nhưng yêu? Hình như... từ đó lạ lắm quá chẳng?

“Cô ghét Jasmenya?”

“Mọi cô gái đều ghét cô nàng ấy!”

“Vì sao?”

“Vì cô ta giả tạo, chẳng phải sao?”

Tôi mỉm cười quay lại nhìn cậu, Phong, đừng cố níu kéo! Tôi đến đây, là để cậu hoàn toàn buông xuôi!

“Về đi Vietkye... tôi sẽ ở đây một mình!”

“Vậy là... cuối cùng, sau lựa chọn của anh.... anh chỉ còn lại một mình?”

Tôi mỉm cười, buông lời bằng quơ rồi bỏ đi.

Người ta nói, có yêu mới có hận.

Nhưng khi đã hận, thì, mãi mãi chẳng còn yêu!

.....

“Xem ra Black_Paradise và Evil_Kick đang có một kế hoạch cực bự trong việc khừ nhau!”- Kinya tựa vai vào bộ ghế sofa đắt giá nhuộm màu gỗ cháy-” hai bên đang giao tranh ác liệt lắm!”

“Còn một cú cuối! Làm cho khéo vào!”- gã ậm ờ qua loa, xong, xoay sang tôi-” Việc của em thế nào rồi? Tình hình này thì chắc ok rồi nhì?”

Tôi mỉm cười giờ ngón cái tán thưởng lên với gã.

“Tuyệt cú mèo! Mục tiêu đã bị xung kích xong!”

“Vậy à?”

“Đương nhiên!”- tôi phồng mũi-” Cả Thiên và Minh cũng xong xuôi rồi! Đánh vào lòng tự trọng con trai và sự tham lam quá khứ! Ha ha ha!”

Tôi ma lanh mỉm cười, gãi xoa đầu tôi thân mật! Chúng tôi cứ giỡn đùa cho tới khi hai cô bạn thân quý gọi cho tôi vì cuộc chơi khuya đáng quý!

“Em phải đi rồi!”

“Cẩn thận nhé! Có cần anh....”

“Đẹp đi! Em chả han ba vụn vệ sĩ của anh đâu!”

“Này...”- gã gằn giọng.

“Vâng, vâng ạ! Hai ba người thì không sao!”- tôi chán chường đáp! Quý ngài ư ăp đặt!

Ra đến bên ngoài! Có lẽ đã là tầm hai mươi giờ đêm, trễ rồi! Nhưng với chúng tôi cuộc chơi chỉ mới bắt đầu.

“Lên xe nào!”- cô nàng Tuyết An với bộ cánh xinh đẹp đã quyết tâm ăn mừng chúc lát.

Đêm, rất dài!

Một mùi hương nồng đậm xông vào cánh mũi, đôi mắt tê dại phía màn đêm đang ngủ say...

Tôi, từ từ, chìm vào vô thức!

P/s:chương sau kịch tình cuối, cái mẩu chốt sẽ diễn ra với đầy các bí mật được bật mí!

Thật ra mình chưa viết thể loại mạnh mẽ như vậy bao giờ cho nên mình hy vọng các bạn không quá.... ặc, thất vọng!

Mình sẽ cố gắng hết sức! :)

Từ chương sau, mọi bí mật, mới được mở ra...

Ahihihi:)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ, Yêu Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: tôi đánh.

Bóng đêm bủa vây vạn vật.

Tôi nghe những tiếng rầm rì nho nhỏ và hứng chịu cơn đau buốt đang nổi lên ở trong đầu. Cả cơ thể như rời rạc mất sức và hình như buồng phổi này cũng chẳng hít thông được bao nhiêu nữa.

“Ào!”

Rất lạnh!

Trong cơn mơ màng vô thức, một thứ lạnh lẽo bao vây lấy tôi làm bản thân choáng tỉnh. Tôi mở vội đôi mắt kèm nhèm ra và xông thẳng vào cánh mũi là mùi ẩm mốc tẻ hại.

Jasmenya!

Cô nàng Trát Men thân mến đang đứng trước mặt tôi với nụ cười ngạo nghễ phát bực. Khinh khinh nhìn tôi bị ghim chặt hai tay ra phía sau bằng sợi dây thừng tôi nợ.

“Tỉnh?”

“Không thấy sao còn hỏi? Con hâm dờ!”

Tôi hằm hừ coi thường.

“Gan lớn thật, dám ăn nói với tôi bằng giọng điệu đó cơ đấy!”- cô ả Jasmenya cười cười, hai tay sờ bên hông lấy ra một cây súng đen khịt màu đêm.

Ừm, thật ra tôi chẳng rành lắm về súng ống nhưng có lẽ đây là một cây súng lục còn mới cóng í chứ!

Cô nàng dí súng vào đầu tôi, ngay trên mi tâm và thật lạ làm sao rằng tôi chẳng sợ gì cả!

“Có tin không tôi sẽ giết cô?”

“Giết? Trát Men, cô chả từ tể vậy đâu! Tôi cá là trong đầu cô đang chạy theo một dòng nơ ron khác người nào đó!”

“Láo lếu thật!”

Cô ả mỉm cười thu súng vào hầu bao, bấm tay tanh tách ra hiệu cho vài tên áo đen khịt kề bên.

“Giải quyết cho tốt! Tao muốn nó sống không bằng chết!”

“Làm mày thất vọng rồi!”- tôi cười mỉa mai.

“Vậy á? Ồ, vậy mày cứ chóng mắt lên mà xem... cá là hai cô bạn của mày cũng đang 'vui chơi' gần đây đấy!”

“Ngọc Trân, Tuyết An...”

Nhận ra tôi đang hốt hoảng, ả cười tươi hơn bao giờ hết.

Nụ cười của ác quỷ.

“Sẽ nhanh thôi! Có lẽ bây giờ chúng ban bạn hầu hạ vài tên lính của tao đây!”

“Jasmenya.. mày không phải là con người!”- tôi gầm lên-” Mau thả bạn tao ra! Mẹ khiếp, tao mà thoát được....”

“Thì sao? Há? Yên tâm đi.... trò chơi chỉ mới bắt đầu thôi!”- cô nàng liếm cánh môi đỏ máu-” Tôi còn chưa muốn kịch hạ màn đâu!”

“Mẹ khiếp! Trát Men chó cái... đứng lại đó cho tao!”

Quý dị để lại nụ cười, Jasmenya bình thản sờ sờ bàn, làm tôi chú ý đến cái máy quay đen nho nhỏ đang ở trên đó.

“Sẵn sàng làm người nổi tiếng chưa cô gái....?”

Mẹ khiếp!

“Tôi phải đi đây.... diễn viên của tôi!”

Jasmenya, mày chẳng phải con người!

Tôi vùng vằng dữ dội với đám đàn em của cô ta, một lũ hôi hám bản thủ đáng khinh. Tôi biết mình chẳng thể hoảng loạn nhưng thật tâm tôi như đang được chơi rock & roll đây!

“Em gái, cùng chơi chút nào...”

“Vậy há?...”- tôi mỉm cười.

Đá thẳng không khoan nhượng vào cửa quý của một tên gần nhất, tôi nhào đến đá vào mặt tên thứ hai. Tất cả có ba tên kẻ cả hai kẻ vừa rồi, tôi tung chân đá một cú nữa.

“Phắc!”

Chân tôi bị nắm lại, rất đau. Cảm nhận cái ê ẩm từ mấy nốt sần đang sọc trên tay tên đàn ông bản thủ. Tôi cố vùng vẫy và xúi quẩy làm sao, một tên khác sấn tới ôm chặt lấy tôi.

“Hung dữ quá đây!”

“Mẹ nó! Buông tao ra!”

“Còn chửi được? Tốt! Tao cho mày biết lễ độ!”

Tiếng xé toạc nhanh chóng cất lên và tôi cảm nhận được nỗi nhục nhã tột cùng khi trên người mình chỉ còn độc lại bộ đồ lót bé xíu. Những đôi bàn tay ấy như có chất nhờn, đang chạm mạnh đầy thô bạo vào người tôi.

Tay và chân bị khống chế cùng dưới sự bắt lực một mối, tôi bị kiểm kẹp bởi ba tên đàn ông to, khỏe và nhờn nhớt bản thủ..

Tôi không khóc, tôi sẽ chẳng bao giờ yếu mềm ngay cả khi đôi bàn tay ấy chạm vài da thịt với những vết đỏ tím lộn đi cùng cảm giác nhục nhã, đau đớn và một nhòa trong tôi!

Tôi nhớ gã!

Tôi sợ, sợ hiện tại! Và tôi cần lắm gã như mọi lần giang tay ra cứu tôi. Tôi cười khổ trước sự yếu mềm của mình. Cố gắng chống cự đến giới hạn, tôi tin gã sẽ đến...

Tôi tin mà..

“Con chó!”

Tên đàn ông gầm lên khi tôi thành công cho một cú vào yết hầu của hắn. Xoay chân, tôi đang cần một thế cân bằng trước khi cơ thể này xụi ngã... Mẹ khiếp, thay vì yếu ớt, tôi sẽ tranh đấu đến cùng ...

Tôi bị xô ngã, lưng ê buốt do cả vào nền xi măng cũ kỹ, có lẽ đã bị thương. Tôi giờ đôi tay đang bị kiểm kẹp lên cao, vệt người gạt chân tên gần nhất, sau đó cô chạy ra ngoài.

Điều quan trọng là ra khỏi đây!

“Á!”

Tóc bị giật lại làm tôi đau điếng, có cái gì đó lạnh lạnh xẹt qua cổ tôi và để lại một màu đỏ nóng chói mắt. Cố gắng vùng vẫy, tôi nghe vài tiếng hoàn

loạn.

Đánh và đánh.

Một hành động vô thức lúc bản thân đang mất dần kiểm soát và cánh cửa kia bị phá tung ra cùng vài người tiến vội vào...

.
.
.
.
.
.
.
.
.

Phía xa xăm nơi đó, vài người còn đang nhàn nhã nhâm nhi tách trà ngon tuyệt. Jasmenya thưởng thức những giọt trà cuối cùng rồi môi lời nhẹ cất tiếng.

“Trò chơi, nên bắt đầu rồi!”

Bây giờ, thợ săn và kẻ bị săn, còn chưa được ấn định!

P/s: chương này ổn chứ mọi người?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ, Yêu Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: tôi chạy.

“Rầm!”

Cánh cửa bị phá tung ra!

Kinya lao vào trước khi tôi kịp nhận ra đó là anh ta, tung vài cú thật chuyên nghiệp rồi rầm rầm vài tiếng thô bạo, tôi được đưa ra ngoài.

Nhìn cánh cửa nơi căn phòng kia được khóa lại, tim tôi tuy vậy vẫn chưa an ổn được nhịp đập thông thường. Tôi đang ở địa bàn của Trát Men và lũ bạn của cô à trong khi kẻ liên minh duy nhất ở đây Kinya thì như đã nói, chỉ có một.

“Nhanh lên, ta phải ra khỏi đây!”

Cậu ném cho tôi cái áo khoác bành to to sụ và nó ôm trọn cả mình tôi làm bản thân bây giờ trông như một quả bóng gai xù xấu xí.

“Tuyết An và Ngọc Trân đâu?”

“Tôi cứu được họ ra rồi”

“Vây.....”

“Đi theo tôi! Nhanh lên, hôm nay sẽ tung đòn cuối! Thật là sợ sẩy khi để các cô bị bắt...”- hấn chặn mồm tôi lại.

“Tung đòn cuối, các anh định làm gì?”- Tôi neho lại mi tâm nhưng chân vẫn vững chạy theo, nhìn bây giờ có vẻ đang an ổn nhưng tôi cá là sự thật chẳng tốt đẹp gì cho cam.

Ngọc Trân và Tuyết An bạn tôi ở phía trước, trông chật vật mệt mỏi. Họ cũng như tôi vịn một cái khoác bành to kiểu nga to sụ, một khái niệm mới mẻ về những con cừu to kênh màu nâu chằng?

Kinya đưa chúng tôi chạy theo vài hướng ngoằn ngoèo. Cậu ta đột nhiên nghiêng răng khể rít 'chết tiệt' rồi chân nhích nhanh.

“Gã đâu rồi?”

“Đang tới!... khi thật, bọn đàn em ăn hại...”

Chạy, lại chạy.

Chạy thật nhanh và vội, chạy đến khi mồ hôi túa ra.

“Kinya, bao giờ chúng ta mới ra khỏi đây?”

“Chỉ cần đi qua đại sảnh lớn thì... khoan đã!”

“Sao vậy?”

Tôi tò mò nhìn Kinya đang khựng lại như đang suy tư một cái gì đó.

“Lính gác đâu rồi... ta thoát quá dễ dàng...”

“Vậy chẳng phải càng tốt sao?”- Ngọc Trân khó hiểu.

“Không... đây là căn cứ chính mà... đại sảnh lớn lại theo mô hình lọ mứt... có lan can phía trên...”

“Kiểu thiết kế chim lồng cá chậu?”- Tuyết An đột ngột giật thót.

“Không xong, chạy mau! Quay lại gấp!!”

Kinya hô hoảng đảy cả ba chúng tôi xoay lại nhưng vài bóng áo đang tiến lại.

Hai người thanh niên và một toán tùy tùng.

“Còn tưởng là ai, Kinya, mày dám phản bội chị Jasmenya?”- một tên đánh lời-” Đồ phản bội, vậy ra sự mất tích của SoKaRo liên quan đến mày?”

“Kinya, còn tưởng chúng ta là anh em tốt... thì ra mày là tay trong! Mày đã quên lúc mày đói ai cho mày ăn rồi à?”

“Vậy hả?”- Kinya cười khinh khỉnh-”Anh em ư? Mượn danh anh em xúi giục tao giết người... à, anh em tốt cơ đấy!”

Cậu xoay chúng tôi phía sau, giọng vẫn lạnh.

“Còn cứu mạng hả? Nghe hay ta? Cho chó ăn rồi bắt nó cắn người? Đó đâu có phải ơn ích? Lợi dụng thì có!”

“Kinya!”

“Leon, Fox... tội mày thì hay rồi, mày đói có người cho ăn rồi bảo mày theo nó giết người, buôn lậu phi nhân tính... cái gì mà coi đàn em như anh em một nhà... nếu vậy cũng chả quăng chúng ta vào hết vụ này đến vụ khác, ngày ngày đối diện với cái chết!”

“Kinya, thì ra mày có ý nghĩ đó...”

“Thì sao? Quan hệ giữa tao và Jasmenya căn bản là tao đói nó cho ăn, nó sợ bản tay cầu tao giết giúp, cũng chả tốt lành gì...”

“Mẹ kiếp! Ai cho phép mày nói vậy về chị Jasmenya...”- tên gọi Leon xông lên làm một toán đàn em hùa theo.

“Một lũ ngu trung!”- Tuyết An lạnh mặt-” Chạy thôi, đánh không lại đâu!”

Chạy, lại tiếp tục chạy.

Cuối cùng chúng tôi cũng đã đến nơi gọi là đại sảnh.

Cá chậu chim lồng, y hệt Tuyết An đã nói, đại sảnh trống huơ và cao vút, phía trên là dãy lan can ôm dọc. Kinya cô chạy lại phía cửa nhưng nó đã khóa kín.

“Mẹ kiếp!”

“Kinya... chịu thua đi!”-Fox dứt tay bảo túi nhân hạ.

“A? Vậy hà....?”

“Rầm!”

Một âm vang lớn biệt lập, cửa bị phá ra thô bạo và gã, gã của tôi đó đang dẫn đầu.

“Bang Diệt?”

Mặc kệ Leon , Fox và đám đàn em còn đang ngẩn ngơ, gã tiến vào đánh tiếng.

“Lên !!!!”

Một cuộc hỗn chiến.

Gã nhủ mảy ý tứ muốn đem chúng tôi đi nhưng mọi thứ còn đang loạn quá và trước khi chuyện gì kịp xảy ra, Tuyết An đã hét lên.

“Không xong!”

“Sao vậy?”

“Chúng ta, đang bị bao vây....”

Đúng vậy.

Trận chiến dường như đang hoãn lại và chúng tôi: tôi, gã, Tuyết An, Ngọc Trân, Kinya đang bị vây giữa một vòng tròn người.

Và cửa, cũng bị ai đó đóng lại.

Clap clap clap...

Tiếng vỗ ray vang lên giữa không gian quanh vắng đang đột ngột im ắng, lan can phía trên, vài người xuất hiện.

Jasmenya, Laylye, Xuini, Phong, Thiên, Minh....

Cả sáu họ, đều ở đây.

“Đoán hay lắm Tuyết An! Bất quá, sao cô lại chẳng phải người của thế giới ngầm nhỉ?”

“Sao các người lại ở đây?”

“Hay ha? Đây là địa bàn của tao cơ mà... nhưng... đó là ai vậy? Ban chủ ban 'diệt' ư?”

Jasmenya cười khinh khinh và ngay lập tức mọi người cười phá lên, cả sáu.

“Ban chủ cơ đấy!”

“Bakoon, Vietkye, Chodye.... tao có quà cho tụi bây đây, à, cho cả tên phản bội bần hời và thằng bỏ mồi của các cung ... đến đây đi!”

Một người, tiến đến.

Tôi cá kình, đó, là hấn ư?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ, Yêu Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: tôi trốn.

Là hấn!

Chỉ thấy sau lời mời của cô nàng Trát Men, một người đàn ông nom chừng phúc hậu bước ra với nụ cười như bác nông dân thân thiện, bộ trang phục trên người vừa đơn giản lại nườm nượp phần dễ gần hòa ái.

Ông nhìn chúng tôi, một lượt. Giọng nói trầm ấm đến rõ ràng nhưng cũng lạnh tanh đến tận xương tủy.

“Thích quà của tao chứ?”

“Con mẹ nó! Tao biết ngay mà!!”

Kinya xúc động muốn sấn tới và gã nhanh nhẹn chộp cậu lại, còn tôi, tôi bận nhìn ông ta.

Cao, thâm và khó lường!

Đại ca chân chính của bang 'Diệt'

Chính là người đàn ông đó, kẻ mà lần đầu xuất hiện thôi đã làm tôi hoang mang lo sợ. Tôi bây giờ ư? Cảm thấy mình là con cá nằm gọn trên thớt êm và tên giỏi nguy trang kia cùng mấy đứa tôi chả ưa sẽ hăm hăm định giá, giết cá, rồi ăn trọn xương thịt.

Bây giờ, nên làm gì đây?

“Mày nghĩ mày uy hiếp, qua mặt được tao? Làm rồi! Tao luôn kiểm soát tốt!”- ông ta hát cầm đầy ngạo nghễ-” Tai đã nghĩ từ đầu, mày rõ ràng có âm mưu! Thật ra tao không ngại cho đàn em phục dịch mày vài điều.... nhưng mà...”

Người đàn ông đó nheo mắt, nhìn gã một chập mới bắt đầu tiếp tục cất tiếng.

“Mày, đã biết quá nhiều!”

Gã vẫn một mực không nói, ánh mắt sáng như sao trời và quắc lên như loài dã thú đang nghiền ngẫm con bê béo ngậy nhai cỏ có thể tùy tiện ăn bất cứ lúc nào.

“Cho nên, ông muốn khử tôi?”

“Ha ha! Chá phải quá rõ ràng rồi sao???”- ông ta cười phá lên-” Nhưng tao tò mò đấy.... mày làm vậy vì cái gì? Hay là....”

Đôi mắt ấy chiếu vào tôi.

Đôi mắt ấy rất lạ, vốn dĩ hiền từ lại đông đặc như băng tảng, trông như ảm áp nhưng thực ra rất dữ dội âm u, xem chừng là đại dương bình thản nhưng ẩn sau là sóng cuộn thác gầm.

Rất âm lãnh, rất tâm cơ và... rất đáng sợ.

Tôi khề lừ, cảm nhận áp lực kinh hoàng từ ánh mắt như dao găm búa lớn. Ông ta như kẻ đi săn già dặn còn tôi chẳng khác nào con mồi non mới chạy nhảy chưa xa.

Như biết được điều đó, gã tiến lại, nhẹ nhàng phủ một tầng chai sạn lên tay tôi, những vệt chai ảm áp đó hết như những nút đệm cứng cáp, bao phủ an ổn tôi qua ngày.

“Em tin anh chứ?”- gã rầm rì vào tai tôi-” từ bây giờ, phải luôn ở phía sau anh!”

Và tầm mắt của tôi, bị che bởi đôi vai rộng ấy.

Gã nhìn lên, tôi có thể thấy nét châm chọc của lũ đang đứng phía trên kia và cả sự coi nhẹ, tựa như người đi câu đã gút lên mỗi câu và con mồi đã được định cho số phận.

“Thừa nhận đi, thế thân vĩ đại! Mày thua rồi!... thật ra tao muốn giữ mày lâu hơn nhưng mà....”

“Nhưng ông sợ, tôi sẽ đánh ngã ông?”- giọng gã châm chọc-” Hay sợ cái quái gì nhỉ? A! Là sợ sóng sau xô sóng trước?”

“Mày muốn gì...”

“Tôi nói, ông hèn nhát! Nên mới liên minh với một đám nhóc còn hôi mùi bím sữa!”

“Mẹ kiếp! Anh nói cái gì cơ? Thằng chó!”- Jasmenya điên tiết-” Đánh nó cho tao!”

Gã cười gằn, nắm tay tôi, tôi có thể thấy một tay gã giờ lên, nắm chặt lại.

“Đừng quên, tôi rất giỏi chiến lược tính toán... cho nên bây giờ, trái boom thứ nhất!..... Bingo

“

“Rầm!”

Một tiếng oanh lớn, cánh cửa bị xô vỡ ra và một toán người bước đến, đi đầu là một thanh niên có dáng người mảnh và lưng dài. Cậu ta mang một cái nặt nạ màu xám tro, bằng một chất liệu mà theo tôi là sứ. Vặn bộ đồ ôm sát màu đen, tôi có thể thấy sự linh hoạt đánh nể, ẩn sau những múi cơ bắp nom chừng nhi bé ấy.

“Ai ya, đông vui nhỉ? Ra đây là trụ sở của Black_Paradise?”

Giọng như máy tính, chất giọng bị đổi hoàn toàn.

“Các người ở trên đó quá lâu rồi! Chơi đùa một chút nào! Boom~”

Một tiếng bom được phát, ngay lập tức tất cả họ, Jasmenya Xunini Laylye Phong Thiên Nam và cả tên đàn ông đáng sợ đó đều rơi xuống. Khói bay từ mìn và đám đông nom chừng hoảng loạn.

“Thiếu chuyên nghiệp thật!”- gã mỉm cười, nắm tay tôi-” Chạy thôi! Đó chả phải cứu viện đâu!”

Cả năm chúng tôi lợi dụng hoảng loạn mà trốn chạy, bên ngoài kia là rừng cây rộng lớn, phải làm sao đây?

“Chạy đến khi nào?”- Ngọc Trân chạy theo lạc giọng. Quá dễ hiểu, mọi thứ thì y hệt nhau và chúng thì cũng đang chật vật.

“Có một nhà kho cũ ở đây! Ta cần dồn chúng lại!”- Kinya la lên-” cùng lắm là cùng chết!”

“Bị điên à?”- tôi thét lại.

“Yên tâm! Bọn người khoái gây phiền kia đã tới, ta chỉ cần xem, chúng thanh trần nhau cũng chả còn bao nhiêu sót lại đâu!”- gã mỉm cười ủi an.-” Chúng ta sắp đến nơi rồi!”

Đoảng!

Một tiếng súng, vang lên.

Vai gã bây giờ đặc máu và cái mùi tanh tươi kia xộc thẳng mọi nơi. Gã ngã xuống, đủ nhanh để tôi nhận ra đôi tay kia run lên bần bật.

“Anh...”

“Mẹ khiếp! Đi mau!”- Cô nhòem dầy, gãi dùng cánh tay còn lại lôi tôi đi và mọi người tiếp tục chạy.

Tiếng súng và mùi máu hòa cùng âm vang rùng rợn của lá cây xào xạc, mùi ẩm mốc tầu hòa cùng mùi thuốc súng làm cả người tôi như muốn đình trệ, các giác quan căng ra, ngay lúc này đây, tôi hiểu mình đang thật sự dần thân vào một cuộc chiến đáng sợ.

Cuộc chiến của máu, sự vô tình và tàn bạo.

Những âm thanh hung bạo vang lên và chúng tôi đã chạy đến nhà kho cũ, có vẻ như đây từng là nơi chứa gỗ. Nhưng nó nhỏ quá.... rất nhỏ.

“Làm sao?”- tôi thều thào. Cổ xoa đôi tay đang run lên đỏ ngầu màu máu của gã. Vết thương ấy đang làm tay hắn run lên đến kinh dị.

“Tin anh!”- gã cười-” Chúng ta sẽ thoát!”

Nhưng làm sao, khi bấy giờ, tiếng động ngày một gần.

Cuộc thanh tẩy đã chấm dứt, những kẻ săn mỗi giới nhất, bây giờ mới đi tìm con mỗi của mình.

Và chiến thắng dành cho kẻ ngạo được con mồi khó xơi nhất: gã!!!!

[illegible]

Trận cờ này còn chưa buông hạ, cuối cùng ai là kẻ nắm cờ?

Người kiểm soát thời cuộc... là ai?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ, Yêu Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: tôi hoảng.

Mùi máu, ngay lập tức lấn át một phần cánh rừng.

Jasmenya và lũ người kia chậm rãi tiến lại, và tên con trai với bộ quần áo đen thẫm đó cũng tiến đến.

Trò chơi, cứ thế bắt đầu.

Chúng tôi chạy vào nhà kho cũ, một xưởng gỗ có đầy vụn gỗ vụn vương. Lát sau, những kẻ tự xưng là kẻ mạnh tiến vào. Jasmenya, lũ bạn của cô ả, tên đàn ông hung tợn và cậu thanh niên mang mặt nạ.

“Hết đường thoát rồi nhé, mấy chú chuột con!”- Jasmenya mỉm cười.” Hạ màn được rồi! Những đàn em giỏi nhất của tao đã bao vây chỗ này, năm đứa tại đây khôn hồn thì giờ tay đầu hàng đi!”

“Vây hả?”

Gã mỉm cười, xông lên tước khí giới của Jasmenya, chân đá mau lẹ vào tay cầm súng của cô nàng Xunini bên cạnh, tạo nên một chuỗi âm thanh mà kết thúc là tiếng gãy vỡ giòn tan.

“Aaaaaa!”

“Cú đó đau đấy!”- Kinya tiến lại đá ngay vào đầu tên Lãnh Phong, tạo lực cong chân ra sau đánh tên mặt nạ sứ nhưng hắn né được.

Một cuộc hỗn chiến.

Khi mùi máu tanh và thuốc súng bên ngoài xộc vào cũng là lúc những con thú hoang ở đây hội lại bầu xé nhau, chẳng còn là hai bên chỉ tuyến khi mọi người đều trực lợi cá nhân và đánh bất cứ ai mình thấy.

Tiếng động bên ngoài đại diện cho việc đàn em các bên đang giao tranh dữ dội và cả vai rướm máu của gã đã khiến chính chủ của nó ngã quật trước một cú đâm mạnh, nằm dài ra đất.

“Anh!”- tôi chạy lại, và đối diện với tên Nguyễn Minh Lãnh Phong, tôi mỉm cười nhàn nhạt.

“Tránh ra, Vietkye...!”

“Anh chơi hèn!”- tôi đáp, định chặn trước gã nhưng cái bóng ấy lại ở phía sau phủ vây tôi.

Dù từ phía sau, câu trả lời vẫn luôn là lặng thầm bảo vệ.

“Nguyễn Minh Lãnh Phong, anh, chơi xấu!”

“Ồ giang hồ, thắng là thắng, thua là thua. Chơi đẹp chơi xấu chỉ là do bọn gà mờ định nghĩa.”

“Vây à... giống vậy sao?”

Tôi tiến nhanh lên cho một cú chuẩn xác vào hạ bộ của hắn, và dưới ánh mắt khó tin đó, tôi quật thêm một đòn vào cổ, hai tay khẽ siết ngang yếu hèn.

Phong giờ cao tay định đánh trả, gã liền tiến lại xoay tôi ở phía sau, hai tay chặn lại, mỉm cười.

“Đánh con gái, nhục lắm nhóc!”

“Thắng là thắng, thua là thua!”

“Ok! Là mày nói nhé!”

Gã nâng tôi lên và dùng đôi giày cao gót cứa vào người Phong một vết sâu hoắm, lại xoay, gã dùng đôi tay thô bóp chặt lại mặt tên đối diện, dùng cái

nhẫn của tôi cho ngay một cú chuẩn xác vào yết hầu.

“Như mày nói nhé, thắng là thắng!”

“Mẹ kiếp, mày...”

“Ồ ào!” Bàn chân gã xông thẳng vào cổ họng Lãnh Phong và một cú xoay mười điểm cho việc đánh ròi các giác quan của đối thủ.

“Lên đây!”- tên mặt nạ sù gần đó quật ngã Kinya thật điêu luyện và cu cậu thì cười tươi rói.

“Bang chủ bang 'Đen'?? Không tệ!!!”

“Quá khen rồi!”

Giọng máy móc ấy lại vang lên.

“Boss!”- Kinya quay sang nhìn gã-” Sắp rồi!”

“Tụ lại!”

Cả năm chúng tôi chạy lại cùng nhau và đối diện với mấy tên đàn anh đàn chị trước mặt. Jasmenya là kẻ ít thương tích nhất, mỉm cười nhìn chúng tôi.

“Sao? Không cá chết rách lưới nữa??”

“Tao nghĩ câu đó sai sai đấy! Kẻ đứng đầu thành tích ạ!”

“Câm ngay!”- Jasmenya la lên, giờ lên cây súng màu bạc sáng.

Gã vật tôi ra đất và Kinya cũng lẹ tay kéo hai cô bạn tôi vào góc an toàn. Chúng tôi tùm lại một góc, và tôi đứng yên sau bóng lưng của gã.

“Chơi súng sao? Hèn thật đấy!”- gã cười gần, nhẹ tiến lại nắm lấy đầu súng, lòng bàn tay bao trọn họng súng-” cô còn giấu bao nhiêu vũ khí nhỉ?”

“Tò mò sao?”- Jasmenya cười mỉa.

“Ồ.... không!”- gã lên giọng, nhanh tay liến thoắng giờ súng sang bên rồi luồn tay bóp cò, tạo nên một tiếng oanh trời và chân Minh bị đựm một tảng máu đỏ-” Đẹp nhỉ? Máu thật tươi!”

“Khốn kiếp!”

Jasmenya vung tay, gã đơn giản lấy đi khẩu súng hết như một trò đùa non trẻ, rồi hươ hươ trước mặt cô bạn.

“Bài học số một : đừng cho ai có cơ hội tước khí giới của bạn!”

“Mẹ kiếp!”

“Mồm thối quá rồi! Cô gái!”- gã mỉm cười-” Con gái, phải biết ăn nói sạch sẽ, hiểu không?”

“Câm ngay!”

Vụt một cú, gã dùng chân móc nối, tôi hiểu ý xông đến nằm gọn trong tay gã, giờ lên đôi gầy cao nhọn hoắc, vụt vài phát và hàng dài Jasmenya, Xunin, Laylyê ngã sóng soải.

“Yếu quá!”- Gã nhếch mép, cười gần-” Vậy ra đây là đàn chị số một thế giới ngầm, hửm???”

“Mây....”

“Câm ngay!”- Tuyết An đột ngột lên tiếng-” Quái lạ!”

“Sao vậy?”- tôi tò mò.

“Quá im ắng... không phải ở ngoài đang choảng nhau sao?”

“Có lẽ bọn nó đã khừ nhau xong!”-Jasmenya cười mỉa-” Laylyê, bảo bọn đàn em vào đây! Chúng ta chơi đùa một chút!”

“Ok!”- Laylyê uyển chuyển đi ra ngoài và chúng tôi còn kịp nghe tiếng thét nho nhỏ của cô nàng.

Vài kẻ lạ không mời, ập đến.

Tôi nín chặt tay gã, tình hình, cứ vậy là xong sao?

Làm sao, có thể thoát đây?

Hoảng loạn và rối rắm

Kẻ đến cuối cùng, luôn là kẻ mạnh!

P/s: chương này có bị dở không mọi người, xin lỗi, mình thấy nó sao sao í :((

Yep, món ngon luôn để sau cùng, chương sau sẽ có món ngon cho các bạn :3 Mình hứa đấy!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ, Yêu Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: tôi lạc

Anh ơi, em mong ước.

Tương lai chúng ta sẽ như tấm thủy tinh phản chiếu, đáp lại tình yêu bằng vàng hào quang rực rỡ.

Nguyện ước cuối cùng của người con gái...

Chính là nụ cười nhỏ nhẹ, thể thôi anh...

.....

“Ồ ồ”

“- Kinya tặc lưỡi....-” Đàn em của cô sao Jasmenya? Hay của Evil_Kick nhỉ..... hay là Diệt? Hay là đen?”

Nhìn mọi người xoay đầu ngo ngắc, Kinya càng cười to...

Cứ như, đây là ngày hạnh phúc nhất trần.

“Các người, thua rồi!!!”

“Nhảm nhí!”- Jasmneya nâng giọng-” Xunini, gọi đám đàn em vào....”

“Đồng ý!”

Nhấc chân bước đi như kẻ thắng cuộc, Kinya hướng ánh mắt mĩa mai vào cô nàng và kia gã- kẻ luôn lặng im ấy, đang mỉm cười tựa như sương mù đêm đen...

Lạnh, âm trầm và lăm ý niệm.

“Mày đang lên giọng sao, Vietkye???”- cô à nhưn mi-” Tin tao đi, mày sẽ chết thật hoàn hảo! Một cái chết mà chẳng ai trên đời có thể lường tượng ra.... mày nghĩ sao về việc tứ chi phanh thây? Tao có vài con bạch tuộc đang thềm thịt đấy!”

“Ồi! Nghe sợ chết mất!”- tôi xua tay-” Cô đang nói đến mình đấy à???”

“Cứ nói đi khi mày....”

“JASMENYA, LAYLYE... CHẠY MAU!”

Giọng nói của Xunini, cứ thế vang lên.

Trò chơi, bắt đầu.

Gã xô tôi vào một góc và tôi nhận ra mình đang đứng ngoài một cái lồng chụp bằng sắt mà phía trong kia, chính là Jasmenya, Laylye, Phong, Thiên, Minh cùng bang chủ bang 'Diệt', kẻ giấu mặt bang 'Đen'.

Gã cùng Kinya xô ba chúng tôi ra phía ngoài khi tám lồng chụp bằng sắt kia rơi xuống, tạo nên cái âm vang thâm thúy chói tai.

Nhàn nhặt móc cây súng màu đen được giắt kĩ bên hông ra, mỉm cười.

“Chịu thua đi! Các người đã bị bắt!”

“Mẹ kiếp! Mày.... mày....”

Gã làm lơ, nháy mắt với Kinya và cậu chàng hô hào vài câu bằng một thứ ngôn ngữ mà tôi chẳng biết tên, tức thì, từng họng súng được chìa thẳng ra sau những tiếng lên cò đều đến giòn giã.

“Giơ tay lên! Kể từ giờ phút này, các người đã bị bắt!”

Lạnh lẽo và cứng ngắt.

Giọng gã vang lên như tiếng chuông giáng sinh, chẳng đem lại gì ngoài sự thức tỉnh, rằng con người thật luôn trốn kĩ kia đã lộ diện.

Một con người với tâm sâu, mưu trí kĩ càng và trái tim sắt đá.

Một con người, như được tạo ra chỉ từ kỉ luật.

“Buồn cười.... mày nghĩ mày là ai???”- Jasmenya xả súng và gã điều luyện đến nhẹ nhàng né tránh.

“Nhắc lại, giờ tay lên!”- chấp hai tay phía sau đầy nghiêm cẩn như một kẻ cầm đầu uy quyền, gã nhàn nhật lên tiếng.

“Mày.... cuối cùng mày là ai???”- Người đàn ông nom chừng phúc hậu mà nội tâm ngoan độc kia lên tiếng, rất hay rằng có câu nói khẩu phật tâm xà, ông ta là một ví dụ quả mức điển hình.

“Luis.....”

“Vâng!”- Kinya cúi đầu, môi khẽ mỉm đắc thắng, giờ ra một thứ gì đó mà từ góc độ của tôi chỉ là một tấm da màu đen thẫm.

“Nguyễn Tuyết Băng- Jasmenya; Mai Anh Thư- Laylye; Nguyễn Minh Lãnh Phong; Trần Anh Minh, Lê Vũ Thiên; Hoàng Minh Phúc ... cùng bang chủ bang ‘Đen’.. chúng tôi đến từ tổ chức cảnh sát hình sự quốc tế INTERPOL, quyết định dùng lệnh bắt khẩn cấp các người với các tội danh: buôn bán hàng cấm, kinh doanh trái phép, buôn lậu, rửa tiền, cố ý giết người, tổ chức đánh nhau phi pháp, lừa đảo qua mạng internet, có ý đồ ăn cắp thông tin chính phủ, che giấu tội phạm giết người, trộm cắp, bóc lột người lao động, bắt cóc, buôn nô lệ, giả mạo các chứng từ pháp lý, ngụy tạo bằng chứng, lợi dụng công ích xã hội, tham gia vào việc tổ chức đánh bạc phi pháp với quy mô lớn,.... với các xáo buộc và bằng chứng sẵn có, hy vọng các người ngoan ngoãn giơ tay đầu hàng để được hưởng sự khoan hồng từ pháp luật!”

Một mảng, im lặng.

“Tick~”

Tiếng ần nhẹ vang lên, kéo theo một tiếng nổ ầm trời.

“Có kẻ trốn thoát!”

“Mau bắt lại!”

Tiếng bước chân đều vang lên nơi khói bụi mịt mù, đôi dụi dụi rồi có mờ đôi mắt kèm nhèm đỏ rực, cơ thể bị xô loạn, tiếng súng vang lên trong không gian mà ta chẳng nhận ra ai là bạn ai là thù.

Im lặng, im lặng lắng nghe mùi thuốc súng hòa vang cùng âm thanh chết chóc, thứ điểm xuyên duy nhất cho không gian nâu đặc kia là màu đỏ tươi của máu ngọc, giọt máu cuộc đời.

Rồi, lại im lặng...

Vấp ngã, loạng choạng và lạc lối, tôi đang mò mẫm trong không gian vô định, màu nâu của bụi mờ nay trở nên đen sẫm, cả cơ thể lừng lợ lạc lõng, các giác quan đình trệ.

Gã đâu?

Tại sao, lại quá đổi im lặng?

“Anh....”

Tôi hỏi.

Anh đâu rồi???

Tiếng súng đã tắt, bụi tan để lại màn đen sâu hoắm.

Tôi nhìn tất cả, cảm giác như bị chôn vùi vào đáy đại dương hay nhuộm mình vào đại lục im ắng.

“Anh...”

“Anh ơi...”

Anh ở đâu???

Ấm áp, luôn khi ấm đến bên màn sương đêm lạnh lẽo quanh quèo ấy.

“Anh ở đây...”

Mùi hương của anh, sự ấm áp của anh ở đây....

Mãi mãi, chẳng lìa xa....

P/s: lâu quá k ra chương, xin lỗi mọi người, dạo này mình hơi bận tí việc!!

Mặt khác, bạn @QuincyVy bạn là thiên tài ;”3

Truyện còn hai chap thôi, nhưng chưa bung lụa hết bí mật đâu, mọi người cứ từ từ nhé.

Xin lỗi vì sự chậm trễ và tệ hại ở chương này ...

Cảm ơn mọi người đã xem. Tối ảm nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ, Yêu Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: tôi an lành.

Màu trắng, trong lành và thuần khiết.

Tôi cảm nhận cái đầu đau như búa bổ, từng sợi dây thần kinh căng ra báo hiệu sự ê ẩm tột độ nơi bả vai và hai chân, cổ ngo nguậy, tôi hít một hơi mùi thuốc sát trùng nồng đậm như món sốt sệt mẹ hay làm.

“Tỉnh rồi sao?”- giọng gã vang lên đều đều.

“Anh không còn câu gì lãng mạn hoen một chút à?”- tôi cau mày-” Em nghĩ mình vừa bị thương đấy!!!”

“Bị thương thì không!”- gã nhẹ đỡ tôi dậy-” Chỉ là, em ngất đi do căng thẳng thần kinh và hoạt động mạnh! Có lẽ việc chạy đã khiến em tổn khá nhiều sức!”

“Em khát!”

“Nước đây! Đợi tí, anh sẽ gọi bác sĩ!”

“Này.....”

Gã đi ra bỏ lại bóng lưng cao ngất, tôi xoa xoa mi tâm. Cuối cùng chuyện gì vậy?

Sau một hồi bị tra tra khám khám, tôi ngồi nhàn trên giường trắng, nhìn hấn vật lộn với mớ quýt trên bàn, móng tay ngắn cùn dùng thật lăm sức cho việc nhỏ nhặt như thế đấy!

“Đưa đây!”- tôi cau mày giựt lấy trái quýt thứ tư trên tay gã đồ sát. Ba trái ban nãy đã nát be bét nhão nhoẹt lại chèm bẹp như phân lợn í.

“Mấy trái cam này căn bản quá khó lột....”

“Anh thừa nhận mình vụng trong vài việc là chết à?”- tôi xia xói, bóc ra một mùi sạch tươm-” Xem! Chỉ có chừng đó!”

“Đề anh! Chắc chắn quả cam này là cam đực! Chính nó! Em xem đây là cúc hoa.... um!”

“Điên à?”- tôi phá ra cười, nhét vào mồm gã vài múi mới lột, tranh thủ giữ lại trái cam, tiếp tục công việc còn dang dở-” À, Trát Men với mấy người kia sao rồi?”

“Đã bắt lại hết! Nhưng tên bang chủ bang Đen lại trốn thoát!”

“Còn vụ nổ?”

“Là đồng bọn của hắn! Điều đó nằm ngoài dự kiến của anh... một sai lầm lớn!”

“Tổn thất nặng lắm sao?”

“Không hẳn! Tội phạm quốc tế, tổn thất như vậy có thể gọi là tốt!”

“Anh...”

“Hửm?”- gã nhướn mày-” Sao vậy?”

“Em sẽ không hỏi anh là ai, cũng như tò mò hoàn toàn về anh.... em chỉ muốn nói”- tôi hít một hơi dài-” dù có chuyện gì xảy ra, cũng xin đừng giấu em...”

“...”

“Em thực sự rất sợ... càng sợ hơn khi không biết anh cuối cùng sẽ như thế nào.... em... em cần anh...!”- tôi dựa vào gã, đầu chôn vào hõm vai vạm vỡ, hít hà mùi hương đơn thuần nhất, mùi hương của anh-” Rất cần!”

Gã im lặng, tôi nghe tiếng nhịp thở đều đều tản mát ra tận cùng mọi góc ngách, rồi nhẹ nhàng, đôi bàn tay thô ấy ôm chặt lấy tôi, đầy bảo vệ.

“Tin anh chứ... Jasmenya, Laylye, Xunini, Phong, Thiên, Minh... ngay cả gia tộc Diamond hay Evil đều đã đến ngày lui tàn, bây giờ, chúng ta sẽ mãi mãi an lành...”

“Anh... em biết anh có bí mật... anh như báo trước được chuyện gì xảy ra, như lường trước được lòng người... anh...”

“Tin anh!”- gã vuốt vai tôi, vụn về mà nhỏ nhặt-” Mọi thứ chấm dứt rồi! Chúng ta sẽ an lành cả đời...”

“Anh đang muốn làm gì?”

“Mọi thứ anh muốn làm bây giờ, chính là yêu em...”

Muôn đời.

Từ nay về sau, chúng tôi sẽ an lành che chở nhau...

.....

Màn đêm, nhẹ phủ xuống mặt đất, như món nước dùng ngon lành mà người đầu bếp cuộc đời đã cho thêm vào món trộn mang tên phù phiếm.

Ngày đã tàn, đêm đã đến, cái ánh sáng nhiễm đầy bóng tối lại nhiễm lên từng ngõ ngách, đọng vào đó những quy luật ngầm buộc phải có...

Vua ngã, tứ lên.

Chủ cũ đi mất, kẻ mới nắm ngôi.

Thế giới ngầm, lại lần nữa dậy sóng bởi cái tên 'Đen' thần thần bí bí, cái mà ngay cả tổ chức ININTERPOL chỉ biết về với thủ lĩnh là một người con trai cao to nhanh nhẹn, mang mặt nạ sứ có mấy đôi giọng và sự trốn chạy quá tài tình vào phút cuối.

“Mẹ, chú ấy thật ngộ!”

“Đi thôi!”

Người phụ nữ vội kéo cậu con nhỏ đang chỉ trò một người đàn ông ăn mặc đen nhem chìm khuất, trên gương mặt kia là chiếc mặt nạ sứ trắng có phần bất tiện nhưng lại hoàn hảo che đi mọi cách thức nhận ra bộ mặt sau lớp dày đó.

Người con trai ấy như mèo hay chim chóc, nhảy lên tầng ba của một căn biệt thự đầy màu trang nhã, bước vài căn phòng thơm mùi hoa nhài tươi đẹp.

Người con gái từ phòng tắm bước ra mang theo một tầng hơi mỏng, hệt như tấm rèm hững hờ che đi sự ảo diệu nó đang chôn giấu.

“Sao rồi?”- cô gái nhàn nhã ngồi xuống bàn trang điểm, vuốt lấy cái máy sấy nhỏ. chàng trai tiến lại, cầm lấy cái máy sấy nhỏ, làm khô tóc cô thiếu nữ kia.

“Mọi thứ đã hoàn thành, đã diệt được thêm vài bang không tuân phục, nếu thuận lợi, ta sẽ thành công chiếm lấy hắc đạo đúng như kế hoạch!”

“Làm rất tốt!”

Cô gái mỉm cười nhàn nhạt như không, đứng lên, cời bỏ mặt nạ bằng sứ, nhìn chăm chăm khuôn mặt màu đỏ ngạch do phồng nạng.

“Chưa lành hoàn toàn nhỉ? Còn đau không?”

“Đạ không...”- cậu trai gục đầu-” Mạng của tôi, là của bang chủ!!”

“À ha, ngoan lắm!”- cô gái nâng giọng-

“Ra ngoài và thu phục thêm vài tên lộng hành đi! ...”

“Đạ!”- cậu trai cúi đầu, vâng phục ra ngoài. Thế giới ngầm, luật vẫn là luật, đầy tớ mãi mãi giao mạng cho kẻ cầm đầu.

Không còn đường để né tránh.

Kẻ thế thân, muôn đời, chỉ là con rối mang chút tơ vàng làm màu cho sự thật rằng mình vô dụng mà thôi!

Nhìn tên thế mạng đang vụt đi, cô gái đánh một dây số.

“Khử nó cho tao! Nó đã biết quá nhiều...!” Quan trọng là, nó đặc biệt mặt tao.

Kẻ thế thân là quần áo, mất có thee mua mới. Sau sự việc của bang chủ bang 'Diệt', cô cũng nên rút ít kinh nghiệm nhỉ?

“Rrrrr”

Điện thoại, lại reo.

“Alô??”

“Đi bar chứ? Có một quán mới mở đây! Nhạc chất cực nhá! Bọn tao đang trên đường tới nhà mày luôn đây!”

“Ha ha! Xin mời! Tao đang hong khô tóc! Đến đi! Sau đó chúng ta sẽ đi uống chút còn!”

Cô gái đặt điện thoại xuống, thay đồ trang điểm lâu đến nỗi, các cô bạn của cô đã đến và đợi một lúc rồi.

“Lâu lắm không?”

“Không! Đi thôi! “

Cô gái bước theo hai cô bạn.

“Tao sẽ lấy xe!”

“Khỏi! Tao có đem xe nè! Mới cồng nha!”

“Ồ... là quà kỉ niệm 100 ngày cặp kè của chú Phúc đúng không?”- cô nhún mày.

“Cậu im đi, Tuyệt An!”- Ngọc Trân xấu hổ đánh vai bạn mình.

Kẻ nguy hiểm nhất, chính là kẻ, có vỏ bọc hoàn hảo nhất...

Không phải sao?

P/s: shock chưa?? ;))

Còn một chương nữa là full bộ rồi! Ôi, hoài niệm thật =]]

~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ, Yêu Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 38: tôi xuyên.

Quà cho bạn tientrankim,;”3 như bạn muốn nhé a hi hi hi ≡≡

PhngHu473 pan êu vầu, vào với chuy nào

Nguyện ý nắm tay anh đến muôn đời.

Không cần oanh liệt cũng chẳng hám lợi danh. Tình yêu, nhẹ nhàng và đẹp rạng ngời đến thế.

Đến muôn đời.

.....”.....”.....”.....”.....

“Nắm tay anh đi!”

“Đồng ý!”

Tôi nắm lấy tay gã, ấm áp mà mật ngọt, như có chất xúc tác kì lạ dẫn truyền nơi tâm hồn, hun đúc tôi êm dịu ngọt ngào.

“Hôm nay đông thật!”

Gã mỉm cười dắt tay tôi đi vòng quanh, đoạn, gã ngỏ lời.

“Đồng đúc quá... đến nơi nào an tĩnh chút nhé?”

Tôi gật đầu.

Gã đưa tôi đến LD_gym và trước đó, hai tay gã cũng xách đầy mớ rau củ thịt thả, một buổi đêm lãng mạn dưới ánh nến chằng.

Gã và tôi lui hui trong bếp, hun tóc mình trong làn khói thơm. Tôi cắt vụn mớ đậu cô ve, ừm, chắc là do con dao lứt quá thôi!

“Bị nát rồi!”- gã nhìn thành quả của tôi.

“Dao lứt!”- tôi chuyên nghiệp mỉm cười, nhìn sang miếng thịt chỉ chít vết dao của gã.-” Đừng nói với em đó là món gỏi gà của anh đấy!”

“Em biết không? Ăn miếng quá to dễ gây nuốt trọng!”- gã đáp như đúng rồi-” Anh chỉ muốn đảm bảo thịt mềm vừa đủ cho em dễ nhai thôi!”

“Vậy mấy lát cắt nát bét đó?”

“Anh chỉ đơn giản muốn nó vụn chút cho em dễ nuốt!”

Tôi khi cười vỗ vỗ mái tóc của gã, tóc hơi xơ và cứng ngắc.

“Anh nên dưỡng tóc đi!”

Gã mỉm cười, không nói.

Chúng tôi, lại cùng nhau lặng lẽ nấu bữa tối.

Nến, sau đó được đốt lên!

Dưới ánh nến lập lõe, món rau xào hơi nát được điểm xuyên vài điểm khét đen đen, món gỏi gà được xé nát như chà bông được rưới lớp nước chấm mặn chát là cứu cánh cho lớp salad nhạt toẹt phía dưới. Com hơi khê, tôi cá là tại cái nồi bị hỏng rồi, nhưng chả sao, còn tốt chán! Hơi bị mùi nhưng rất giòn ngon.

“....”

Chát!

Tôi đập con muỗi vừa hút máu mình ngon lành, chau mày nhìn gã cũng đang chạt vạt không kém.

“Nhà anh có muỗi?”

“Đang mùa mưa mà....”

“Bật đèn lên đi! Chai xị muối ở đâu?”

“Trên tử ấy!”

Bữa tối của chúng tôi, lại có thêm đèn điện, mùi thuốc xịt muỗi và mấy giọt mưa phả sương vào không khí gây nên mùi âm ẩm.

“Chà, không khí này....”- gã nhìn tôi-” Còn định cho em một buổi tối lãng mạn cơ!”

“Đề làm gì? Lãng mạn đâu có ăn được!”- tôi nhai nhai muông cơm to ự.” Hôm nay anh lạ lắm! Có gì thì nói luôn đi!”

“VẬY...”- gã mỉm cười, nói nhẹ-” Lấy anh đi!”

Cách!

Cái muông rơi xuống, tôi nhìn gã.

Sững sờ.

•

•

.

•

.

.

•

.

.

.

.

.

“Con nguyện ý!”

Tôi nhìn gã mang vào cho mình chiếc nhẫn sáng choang lấp lánh, mỉm cười hạnh phúc, tung lên bó hoa màu tím của chung thủy bất diệt, vùi mặt vào lòng gã.

Tôi, từ nay, có thêm một ai đó để yêu thương muôn đời.

Thời gian, thấm thoát trôi qua...

Tôi ngồi cạnh gã, gọt trái táo đỏ mọng ngon lành, màu trắng chói mắt của căn giường bệnh được thay bằng màu cam tươi mới và màu vàng nắng sáng.

Chăn cam, gối vàng và nơi đệm giường được màu xanh thẫm của trời cao bất diệt.

Tôi cúi xuống, vuốt ve mái tóc đã bạc hết nửa của gã, nhẹ nhàng chạm vào.

“Thằng Minh đâu em nhỉ?”

“Nó đi đón cháu rồi!”

“Hôm nay im ắng quá.... anh rất ghét không khí ở đây!”

“Được! Sẽ đưa anh về nhà!”- tôi mỉm cười, đầu mũi đỏ lên như những hoài niệm xưa cũ-” Sẽ làm com cho anh!”

“Anh sẽ lại dạy em đánh gym!”- gã mỉm cười yếu ớt nhìn tôi-” Nhưng anh già quá!”

“Đâu có!”- tôi ôm gã-” Năm mươi đâu phải là già!!”

“Ừ...!”- gã mỉm cười, nhẹ nhàng vỗ lưng tôi-” Chúng ta, còn hơn nhiều năm nữa để bên nhau mà đúng không?”

Tôi cuối cùng, vẫn không trả lời được câu hỏi ấy của gã.

Ngày gã đi, mưa rơi đầy thềm.

Tôi nhìn tấm ảnh có nền màu xanh, không cười cũng chẳng khóc, lặng lẽ đứng đó ngắm nhìn.

Anh, em nhớ anh!

“Mẹ.... ba cũng đã lớn tuổi!”- con trai tôi tiến lại vỗ vai -” Mẹ vào phòng nghỉ chút đi!”

Tôi gượng cười, bước chân vào căn phòng chứa đầy lọ thủy tinh...

Sữa hạnh nhân!

Anh... em nhớ anh lắm!!!!

Tôi ngồi xuống giường, nệm nổi đau âm ỉ đang dần vật mình như cơn gió đang gầy xéo cánh hoa mong manh ngoài kia, môi nếm được vị mặn của thứ nước trong lành, thật thả nhất chảy ra từ khóe mắt.

Người ta nói, nước mắt có vị mặn.

Và nó hình như, đang là chất muối chà xát tim tôi.

“Mẹ.....”

Tôi gục xuống, hoàn toàn...

Gã, sau này sẽ chẳng còn bên tôi...

Ngày lại qua ngày.

Tôi vẫn luôn giữ thói quen chờ ly sữa hạnh nhân sau giờ cơm, đứng trên máy chạy bộ lười biếng chờ anh thức giấc, đặt món điểm tâm lên bàn làm việc của anh mỗi ngày.

Với em, anh luôn tồn tại.

Yêu là gì?

Khi mất đi sự tồn tại của đối phương, sẽ tuyệt vọng đau khổ, sẽ âm ỉ quặn đau...

Yêu, là thế ư?

Con thời gian lại nỗ lực se chỉ, kéo nút gút cuối cùng trong cuộc đời tôi.

Anh, em đến với anh đây!

Tĩnh lại, hết như một giấc mơ!

Tôi hoảng sợ nhìn mình còn tươi trẻ trong gương, tại sao ha, chẳng phải tôi đã chết? Có hay không gã vẫn tồn tại?

Thế giới này, lạ lắm.

Họ có Neil Amstrong, có Marie Curie, có giải Nobel gì gì đó. Ở đây chẳng có Evik_kick hay Black_Paradise. Gia tộc số một thế giới Diamond nghe như một trò bịp buồn cười với họ.

Đây là đâu?

Thế giới mới nơi tôi tỉnh lại có sự vội vã của công nghiệp, lạnh tanh của hư vinh và ảm áp của mơ mộng.

“Anh.....”

Tôi hoảng hồn nhìn người con trai trước mặt, mắt mũi hung tợn, vai u bắp gấu, đôi mắt dã thú thấy mỗi.

“Tôi quen cô sao?”

Một vận động viên, vận động viên điền kinh quốc gia.

Tôi mỉm cười, nhìn gã, giờ tay ra.

“Chào anh, rất vui được làm quen!”

Lần này, hãy để em đến, và yêu anh.

Tình yêu của họ, không có bắt đầu cũng như kết thúc.

Như một vòng xoay nơi bùng binh, khi mà hai tâm hồn giao nhau và gặp nhau như một ý niệm.

Vậy, ai gặp ai trước?

Là cô, kẻ sẽ chết sau bốn năm vì ung thư trong bệnh viện, làm gã thương tâm vô vọng rồi buông xuôi. Hay là gã, kẻ sẽ nằm xuống ở độ tuổi ngũ tuần, bỏ lại cô già cỗi đợi mong.

Tình yêu của họ, là một vòng tròn. Mặc kệ đâu là bắt đầu, đâu là kết thúc thì vòng tròn ấy vẫn vẫn nguyên một đáp án.

Họ yêu nhau, muôn đời....

Vân Càna

The end.

P/s: cảm ơn mọi ng đã ủng hộ thời gian vừa qua, truyện đã full rồi, xin gửi tim đến mọi đọc giả của mình!! Happy-ing

Hẹn gặp lại nhé, ở một ý tưởng khác! Love you all≡≡≡

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ, Yêu Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.